

د معجزې تيره

ناول

ليکوال: موريس لبنان

ژباړه: نصير احمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور ووبپاڼې پرليکه کړې او يا يې پرليکه کوي،
نور څوک يې پرليکه کول اجازه نه لري

کال: ۱۳۹۳ ل

Ketabton.com

ژباړه نصير احمد احمدي

WWW.SAMSOOR.COM

دمعجزې تيره

لنډې خبرې:

په نوې ځوانۍ کې مې مطالعه ډېره وه، پوليسي او جينايي ناولونه مې تر نورو زيات لوستل، بيا يوه ملگري يو جينايي ناول راكړ، ومې لوست، خوند مې ترې واخيست او د كتاب له اصلي كركټر (ارسن لوپن) سره مې مينه پيدا شوه. وروسته وپوهېدم چې ارسن لوپن د امريكايي فيلمونو د پوليسي كركټر (جيمز باند) غونډې يو مشهور كركټر دى او فرانسوي ليكوال (موريس لبلان) په خپلو ډېرو جينايي ناولونو كې همدا كركټر لوبولى دى. د (موريس لبلان) نور جينايي ناولونه مې هم وموندل، ومې لوستل او خوند مې ترې واخيست. څه موده مخكې پخوانيو خيالونو په مخه كړم، د همدې ليكوال كتابونه مې سترگو ته ودرېدل، فكر مې وكړ چې بنكلې او له پېښو ډك جينايي ناولونه يې ليكلي دي، راځه! يو ترې وژباړه. يو څو په پښتو كې ډېر كم جينايي او پوليسي ناولونه لرو، بل به زموږ خلك د نورې دنيا له پوليسي او جينايي ادبياتو سره اشنا شي، خوند به ترې واخلي او د جنايت او جنايتكارو نه به يې لا ډېره كركه وشي. كه مو خوښ شو، راته ووايست، د ارسن لوپن نور كتابونه هم شته چې په ژباړلو ارزې.

مننه

نصير احمد احمدي

۱- ورونیک دوهرژمون:

ورونیک خپلې اوبنکې پاکې کړې، مخامخ ولاړې ځوانې بنځې ته یې وکتل. په غریو کې یې وویل:

هونوریک، خبرو دې ووېرولم، ووايه! زما پلار دې په خپلو سترگو ولید؟

هونوریک د سارک د جزېرې یوه ځوانه میرمن وه. دې د کاسکي د دهقانانو غونډې خبرې کولې او په څېره کې یې د معصومیت نښې له ورايه بنسکارېدلې.

هغې یوه سره سا وایسته، وپې ویل:

میرمن ورونیک، تاسو د وروستي وحشت په اړه ناخبره یاست؛ د سارک د جزیرې اوسېدونکي مرگ په خپلو سترگو ویني؛ یواځې یوه میاشت مخکې جزیرې ته یو ناپېژانده کس راغی؛ دا سړی تر اوسه چانه دی لیدلی، خو په خلکو کې گونگوسې خپرې شوې، چې دی د هغو المانیانو له ډلې یو دی چې غلا کوي او خلک وژني. داسې ورځ دې نه وي چې د ساحل په څنډو او ځنگله کې یو، دوه مړي ونه موندل شي.

میرمن هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل، وپې ویل:

د دې جزیرې په یوه متروک کور کې د څلورو صلیبونو نښه ولیدل شوه؛ دا صلیبونو په وینو ککړ وو؛ لاندې یې یوه جمله لیکلې وه:

«څلور صلیبه - څلور جنازې» په بل کور کې یې څلور کسه پر صلیب راځړولي وو، له دوی سره هم یو یادانت پروت و: «د مړو دا شمېره باید دېرشو ته ورسېږي». اوس د جزیرې د اوسېدونکو په مینځ کې وحشت پروت دی؛ یوه میاشت مخکې له دې جزیرې څخه د وتلو هڅې پیل

شوي؛ هره ورځ ډله ډله خلک جزيره پرېږدي او په خپله مخه ځي. خلک ان له خپلو سيورو هم وېره لري. هو رښتيا، تېره اونۍ له خپلو څو ملگرو سره له جزېرې ووتم؛ سودا مو اخیسته؛ مور، پلار او وږه خور مې د جزېرې په لاندېنۍ برخه کې پاتې شول، خو اوس د دوی ژوند ته کومه تمه نه لرم.

هونوريک غلې شوه، ورونيک ته يې وکتل، د هغې په سترگو کې اوبنکې ځلېدلې.

ورونیک بڼکلې ميرمن وه؛ زيرې سترگې يې درلودې، خو په دې بڼکلو سترگو کې درد او اندېښنه له ورايه بڼکارېدل.

ورونیک په پېغلتوب کې تر دې لا ډېره جذابه وه؛ هغه وخت يې د بوهم په ښار کې له يوه ځوان سره وپېژندل؛ ځوان ورسکي نومېده، خو ورونيک ته يې لا په هماغه اوله ورځ خوند ورنه کې. دا نه پوهېده چې دا ځوان څوک دی او پخوا يې څه کول، خو د ورونيک د پلار (کنت هرژمون) د ټينگار له لاسه هغې له دې ځوان سره واده وکړ. کال ووت؛ زوی يې پيدا شو چې نوم يې فرانسوا ورباندې کېښود. د ورونيک پلار او د هغې خاوند په پيل کې يو بل ته گران ول، خو وروسته يې تر مينځ خړې اوبه تېرې شوې، ان څو ځله يې يو بل په سپکو ټکو ياد کړل. ورونيک نه پوهېدله چې اصلي خبره څه ده؛ يواځې دومره احساس ور لوبدلی و چې د دې د خاوند او پلار تر مينځ توره پيشو تېره ده. دا وېره يې وروسته لا پسې ډېره شوه، دې ته داسې بڼکارېدل چې ورسکي د دې د پلار د وژلو پلان لري.

دا اندېښنه يې ډېر ژر په واقعيت واوښته؛ ورونيک يوه ورځ د پلار کوټې ته ورغله؛ سترگې يې رډې راوختې؛ د ورسکي په لاس کې تېره چاره ښکارېدلې. ورسکي قوي ځوان و؛ په اسانۍ سره يې د ورونيک پلار پر ځمکه پرېباسه او پر ټټري يې کېناست.

ورونيک چيغه کړه، خو خاوند يې د دوهمې چيغې وار ورنه کړ، دروند سوک يې د ښځې ژامې ته سيخ شو او هغه بې سده پرېوته. کله چې يې سترگې رڼې کړې، ورسکي په کوټه کې نه و. دې په خپل پلار پسې سترگې ورغړولې، هغه کونج ته غلې ناست و. ورونيک وروښوېده، په کمزوري غږ يې وويل:

—شکر چې ژوندی يې.

کنت هرژمون د خولې له کونج څخه په راوتلې وينه لستونې تېر کړ، په سترې غږ يې وويل:

—هو، سا راکې چلېږي.

ورونيک وويل

—دا جنايتکار چېرته لار؟

—بيا به يې ونه وينې.

ورونيک په حيرانۍ خپل پلار ته وکتل:

—ولې؟

د پلار تندي يې گونځې پيدا کړې:

—لورې، هيله کوم، په دې اړه نورې پوښتنې مه رانه کوه، زما او د ورسکي تر مينځ يو وحشتناک راز دی؛ نه يې شم درته ويلی؛ بل څوک بايد ورباندې پوه نه شي.

ورونیک یو ناخاپه وژړل او ځان یې د پلار غېږې ته ور واچاوه.

کنت هرژمون وویل:

—نور به هغه دلته رانه شي.

بښځې په ژړا کې وویل:

—هیله کوم، علت یې راته ووايه.

پلار یې وویل:

—روسکي د بوهم د یوه پخواني پاچا کړوسی دی؛ ده د بوهم اوسني پاچا

ته جاسوسي کوله او زه له څه وخته راهیسي په دې حقیقت پوه وم. ما د

پوځ یوه مشر ته خبر ورکړ؛ ډاډه یم، ورسکي به تر څلرویشو ساعتونو

ونیول شي او خپله سزا به وویني.

د ورونیک چیغو زور واخیست:

—اه، نو زما زوی فرانسوا به یې پلاره شي!

د کنت هرژمون د تندي گونځې لاپسې ژورې شوې:

—هو، خو نه غواړم خلک په دې پوه شي چې فرانسوا د هغه زوی دی.

بښځې په ژړا کې وویل:

—نور څه نه شې ویلی؟

—نه، کومه بله پته خبره نشته، خو زما او ورسکي د رازونو په اړه بله

پوښتنه مه کوه، هیله کوم، که درته یې ووايم، زړه به دې له وېرې

وچاودي.

سړی غلی شو، لارې یې تو کړې؛ وینه پکې گډه وه؛ وېې ویل:

—له دې رازونو زه په خپله هم ویرېږم؛ په مور کې باید یو مړشي، زه یا

ورسکي.

ورونیک، د خپل پلار پښو ته ورو لېده:
_اه! پلاره، تاسو نوره هم په وحشت کې واچولم. هغه کومه پېښه وه چې
تاسو دواړه یې سره دښمنان کړئ؟ هیله کوم، ووايه! زه باید په دې خبرو
پوه شم.

کنت هرژمون سوړ اسویلی وایست:
_دا راز د فرانسی په تېر تاریخ پورې اړه لري که ورسکي په دې مبارزه
کې بریالی شي، هیڅوک به د هغه مخه ونه شي نیولای، خو خدای د
وکړي چې زما اند پښنه بې ځایه وي.

_پلاره! تا وویل چې ورسکي به زنداني شي؛ نو ولې ویرېږي؟
کنت هرژمون په خبره کې ورو لوبد:
_هو، خو که له زندان وتښتي، بیا!

یوه شپبه دواړه غلي شول؛ ورونیک د ورسکي په بېلتون نه وه خپه ځکه
له لومړۍ ورځې یې هغه نه خونېده، خو د خپل زوی فرانسوا راتلونکي
یې زړه خوړ.

کنت هرژمون وویل:

_ورونیک، غوږ ونیسې چې څه درته وایم.
ورونیک سرې سترگې ورواړولې.

پلار یې وویل:

_زما او د ورسکي د جگړې په اړه باید هیڅوک هم خبر نه شي؛ پوهېږم
چې ورسکي ستا خاوند دی، خو خبره خلاصه شوه؛ ته باید د بوهم یوه
لیري پراته کلي ته لاړه شې او هلته په هغه کور کې واړوې چې ماته له
نیکونو راپاتې دی.

ورونیک ویونستل:

— او ته؟

— له فرانسوا سره د سارک جزېرې ته ځم.

ورونیک په حیراني ویل:

— د سارک جزیره؟

— هو، سارک د فرانسې یو لیرې پروت ټاپو دی؛ هلته ډېر خلک نه ورځي؛ اوسېدونکي یې هم تر یونیم سلو کورنیو نه اوږي د جزېرې ساحل له اوارو تېرو ډک دی. له لوړو- ژورو یې مختلفو ونو سره راپورته کړي؛ بس نور څه نشته، اوارې تېرې او شنه ځنگلونه؛ له همدې امله په اونۍ کې یواځې یو ځل یوه مساپر وړونکې وړه بېرې ورځي او بس.

ورونیک په حیرانۍ ویونستل:

— خو ته ولې دې جزېرې ته ځي؟

— دا زما شخصي راز دی؛ په بل چا پورې اړه نه لري. فرانسوا هم ځکه راسره بیایم چې هغه ځای محفوظ او له خطر څخه خوندي دی. کېدای شي چې ورسکي د خپل زوی د تنستولو له پاره یو څه وکړي.

— نو زه له تاسو سره نه شم تلای؟

— دا بیا وروسته خبره ده، که مې وخت وموند، نو احوال به درکړم او په پټه به د یو څو ورځو له پاره جزېرې ته راشي.

ورونیک غلې شوه، هغه پوهېده چې پلار یې له خپلې خبرې نه اوږي. میاشت ووتله؛ ورونیک د پلار د استولي پیغام په واسطه پوهېده چې ورسکي نیول شوی دی. وروسته د ورونیک پلار له خپل لمسي،

فرانسوا سره د سارک جزيرې ته لاړ. ورونيک به هم کله کله د پلار په اجازه د زوی لېدو ته ورتله، خو هلته يې د ډېر وخت له پاره د پاتې کېدو اجازه نه درلوده.

خو ورونيک تر اوسه لا د پلار په رازنه وه پوهېدلې. يوه ورځ د ماکونوک په نوم يوه بېړۍ چلوونکي ورته وويل چې پلار يې ډېر وخت په ځنگله کې تفريح کوي او کله کله هم د جزيرې په پخوانيو ويرانو (خرابو) کې په يو څه پسې گرځي. داسې لکه د يوه لوی گنج په پيدا کولو پسې چې سرگردانه وي.

د کنت هرژمون کور د يوې شنې غونډې پر سر و؛ په دې کور کې يو بل سپړی هم اوسېده؛ استفان مارکس نومیده او دا سپړی د فرانسوا معلم و. کنت هرژمون په دې سپړي باور درلود او د هغه له لارښوونو سره سم به يې خپل پټ کارونه پرمخ وړل.

استفان مارکس يوه ورځ پر ورونيک زړه بایلود او د همدې پاکې ميني له امله فرانسوا لا ورباندې گران شو. کنت هرژمون عاقل انسان و؛ ذهن به يې ژر خلاصېده؛ په لنډ وخت کې وپوهېد چې معلم يې پر لورمين دی. خو نه يې غوښتل چې د خپل ماموريت تر پايته رسېدو مخکې د خپلې لور د واده په اړه کوم تصميم ونيسي. ده له استفان سره ژمنه وکړه، هر وخت چې خپل هدف تر لاسه کړي، له هغه وروسته به يې له ورونيک سره د واده غم وځوري.

پنځلس کاله تېر شول؛ په دې موده کې د ورونيک زړه ته ولوېده چې پخوانی خاوند (ورسکي) به په زندان کې مړ شوی وي. خو لا هم کنت هرژمون استفان ته د دې اجازه نه ورکوله چې له لور سره يې واده وکړي.

د وخت په تېرېدو سره د سارک د جزېرې سکون په نا ارامۍ بدل شو؛ په خلکو کې گونگوسې شوې، چې په جزیره کې غله او قاتلین پیدا شوي او د خلکو مال او ژوند گواښي. دا اوازې ورځ په ورځ ډېرېدلې ان د کنت هر ژمون زړه هم وحشت ونيو؛ له همدې امله یې ورونيک ته د یو چا په لاس احوال ور ولېږه چې جزېرې ته راشي او خپل زوی فرانسوا له ځان سره بوځي.

دا احوال لېږونکې میرمن هونورین وه چې ورونيک ته یې د جزېرې د وحشت کیسې کولې. هونورین ویل:

میرمن ورونيک، تاسو ډېره موده له جزېرې لیرې یاست، خو جزیره بدله شوې ده؛ هغه پخوانی امن نه دی پکې پاتې. پوهېږې! داسې ورځ دې نه وي چې یو یا دوه مړي ونه موندل شي؛ وضع خرابه ده او د حالاتو د بڼه کېدو تمه هم نه لیدل کېږي. د استفان مارکس غوښتنه دا ده چې پلار دې باید جزیره پرېږدي، خو هغه سرتمبه سړی دی؛ تر اوسه یې د استفان خبره نه ده منلې.

تېره شپه له ځنگله پرله پسې ډزې راغلي؛ خلکو چينغې وهلې، خو هېچا دومره زړه نه درلود چې نږدې ورشي او په دې ځان پوه کړي چې څه خبره ده. نیمه شپه مو حیرانونکي غږونه واورېدل؛ د غونډۍ له سره د ساحل څنډې ښکارېدلې.

ورونیک وویل:

نو په ځنگل کې غله دي؟

نه پوهېرم! تر اوسه چا نه دي ليدلي؛ څنگه به يې وينې؛ د جزيرې
اوسېدونکو ته چې د زمري زړه هم ورکړې، نو څنگله ته د تلو جرات نه
لري.

ورونیک په خبره کې ورو لوبده:

بنه، نو هغه غرونه د څه وو؟

هونورين وويل:

د جزيرې اوسيدونکي په بيړيو کې تښتېدل!

او پلار مې پاتې شو؟

هو، د خلکو په تېښته خوشاله و، ويل يې چې بنه زيری دی، غله به پوه

شي چې په دې جزيره کې د لوتلو له پاره څه نشته، بس، دا نا اميدي به

بې له دې جزيرې ورک کړي.

او فرانسوا څه کوي؟

هغه ډېر وخت په ښکار تېراوه، استفان مارکس به تل ورسره و، خو په

وروستيو څو ورځو کې دواړه له کوره نه دي وتلي.

ورونیک سره ساه واخيسته، ويې ويل:

بايد ډېر ژر جزيرې ته لاړه شم او خپل زوی وژغورم.

د هونورين سر وځپد:

خو په دې شرط چې تر اوسه ژوندي وي.

ورونیک فکر په مخه کړه؛ له نيولې څپرې څخه يې داسې ښکارېدل چې

ذهن يې پخوانيو خاطر و نيولی دی؛ وروسته يې سر هسک کړ:

څه وخت حرکت کوو؟

سبا سهار

ورونیک وویل:

— هونورین! په جزیره کې وضع خرابه ده؛ مور باید له وسلې پرته هلته لاړ نه شو؛ یو ملگری مې دی، پاتریس بلوال نومېږي پخوانی. تقاعدی افسردی؛ هغه یو دوست لري چې دن لوی پرنا ورته وايي، خوزه ډاډه یم چې دا هماغه ارسن لوپن دی.

هونورین په حیرانۍ وویل:

— ارسن لوپن؟ هغه خو مې شوی.

— نه، ارسن لوپن دومره په اسانۍ نه مري؛ په یوه میلستیا کې مې له پاتریس بلوال او میرمن کورالي سره وپېژندل. پاتریس بلوال مهربانه سپړی دی؛ ده په میلستیا کې دن لوی پرنا راوپېژاند، مامان کورالي ویل چې دی یو بل نوم هم لري، ارسن لوپن.

هونورین وویل:

— ښه، له دې سپړي څه غواړې؟

— پاتریس بلوال ته یو خط لیکم او هیله ورنه کوم چې مرسته راسره وکړي.

— په دې مانا چې ارسن لوپن د سارک جزېرې ته راغواړې؟

— هو.

— او که ستاسو خبره ونه مني، بیا؟

— ارسن لوپن هیڅوخت د پاتریس بلوال غوښتنه نه ردوي.

— په هر صورت، مور باید سبا وخته حرکت وکړو؛ که له یکشنې خبره

واوښته، بیا جزیرې ته تړبلي اونی کومه بېرې نه ځي.

— سمه ده، همدا اوس هغه ته خط لیکم او تر سبا سهاره به هر څه چمتو

وي.

ورونیک دا وویل؛ پر څوکی کپناسته؛ قلم او کاغذ یې ورواخیستل؛
ویې لیکل:

بناغلي پاتریس بلوال:

تېره اونۍ مې تاسو ته وویل چې زما پلار کنت هرژمون او زوی مې
فرانسوا د سارک په جزیره کې له خطر سره مخامخ دي؛ نیت مې دی چې
سبا سهار وخته د سارک د جزیرې په لوري حرکت وکړم، له تاسو څخه
هیله کوم چې خپل ملګري بناغلي لوی پرنا ته وواياست چې د مرستې له
پاره جزیرې ته راشي.

په درنښت

ورونیک دوهرژمون

۲_ څلور صلیبونه!

د هغې ورځې په سبا ورونیک له هونورین سره د گلژمون له ځنگله تېر
شول، ساحل ته ورسېدل. ساحل ته نږدې د ځنگل په څنډه کې یو متروک
کور بنسکارېده. په دې کور کې به یو وخت کب نېوونکو شپې تېرولې، خو
اوس له یوې خرابې پرته بل څه نه و.

ورونیک او د هغې د سفر ملګري دې کور ته ورنږدې شول؛ د کور تر منځ
ګڼ نارینه او بنځې ولاړول؛ له وحشت وهلو خبرو یې داسې برېښېدل
چې د خوشالۍ خبره نه ده.

ورونیک له یوې ځوانې بزګرې وپوښتل:

— څه خبره ده؟

بنځې خپل سروښور او:

—ورشئ، په خپله يې وگورئ!

ورونیک او هونورین، دواړه خرابې ته ورننوتلې؛ د خلکو په مینځ کې یې لار وایسته؛ د دهلیز په پای کې لنډې راتاوې شوې؛ یو ناخپه یې رنگونه والوتل او ځای پر ځای ودرېدې. پر مخامخ د پوډال څلور صلیبه بنکارېدل؛ پر هر صلیب یو وژل شوی انسان ځورند و؛ تر څنګ یې پر وینو دا جمله لیکلې وه:

«د دېرشو اجسادو جزیره— څلور صلیبه. دا د هغو کسانو سزا ده چې غواړې زموږ په اسرارو پوه شي.»

د ورونیک لینګې ولېژېدل؛ لاس یې پر دې پوډال ولگاوه؛ هونورین تر مټ ونيوله او په زحمت یې له گنې گونې راوايسته. ساحل ته نږدې پر یوه هواره ډبره کېناستل؛ هونورین وویل:

—ورونیک، وگوره، څه درته وایم! دا د خطر لومړۍ نښه ده؛ دا مړي باید دېرشو تنو ته ورسېږي؛ دوی هغه کسان وژني چې پر اسرارو یې د خبرېدو هڅه وکړي. خلکو اوس دې جزیرې ته د سارک پر ځای د دېرشو جسدونو نوم ورکړی دی.

ورونیک په وېرېدلي غږ وویل:

—دېرش جسدونه! څه مانا؟ دوی ولې دا اجساد په دې ویرانه کې راځړولي دي؟

هونورین وویل:

—دا کنډواله، د سارک جزیرې ته د تګ په لاره کې موقعیت لري؛ هر څوک چې د سارک جزیرې ته ځي، لومړی یې په دې مړو سترګې لگېږي؛

هغه ڇا چې دا کار کړی، غواړي خلک د سارک جزیرې ته له تگ څخه
راوگرځوي،

ورونیک وویل:

— خو موږ باید خپل ځانونه جزیرې ته ورسوو.

هونورین اوبو ته وکتل؛ حرکت یې نه درلود؛ مړې وې؛ سوړ اسویلی یې
وايست:

— زه دا څلور نفره پیژنم. دوی د سارک اوسیدنکي ول؛ یوه یې هانریت
نومیدله؛ د یوه کب نیونکي میرمن وه؛ خاوند به یې ډېر وخت په ځنگله
کې وېدېدو. په وروستیو کې یې ویلي وو چې له گڼو ونو وپرونکي
غږونه راوځي.

— بیا؟

— نه پوهیږم. خو میرمن هانریت او درې نور کسان له شا څخه په مرمیو
لگېدلي وو.

ورونیک وویل:

— اوس څه تصمیم لرو؟

— موږ د جزیرې خواته ورځو، خو له بهرې نه کښته کېږو؛ له هماغه ځایه
به استفان ته ورغږ کړو؛ هغه به د سیند غاړې ته راشي او په خبره به
ورسره پوه شو.

— که رانه غی؟

— نو بیا به په بهرې کې پاتي یو.

د شورماشور غږ راغی؛ پولیس ول؛ شپبه وروسته یې صلیب شوي جسدونه راکښته کړل؛ په ځانگړو گډاپو کې یې کېښودل او له هغه ځایه یې یووړل. خلک هم ورورو ورو په خپلو کارونو پسې لاړل. دوی دواړه هم په یوه کښتۍ کې کېناستلې. بېړۍ حرکت وکړ؛ هونورین وویل:

د سارک په جزیره کې له خو بېوزله کب نیونکو پرته بل څوک نه دي پاتې. کنت هرژمون چې کله دې جزېرې ته راغی، د غونډۍ پر سر یې له لرگیو یو ښکلی کور جوړ ک؛ د ورځې به په همدې کور کې و، خو د شپې به له خپل لمسي (فرانسوا) سره ځنگله ته تلو.

د ځنگله په دې ویرانو کې ډېرې پلټنې شوې دي، خو تر دې دمه هېچا هم کوم گنج نه دی موندلی. کنت هرژمون وايي چې دا جزیره یو وخت د بوهم د پاچاهانو او شهزادگانو د اوسېدو ځای و؛ دلته لا اوس هم د پخوانیو پاچاهانو ځیني اثار ښکاري چې د ویرانو په بڼه پاتې دي.

یوه بله خبره هم ده؛ زاړه کب نیونکي وايي، چې د لوی سیند اوبه شفا بښونکې دي؛ که څوک د دې سیند یو غورپ اوبه وڅښي، په بدن کې یې ټولې ناروغۍ له مینځه ځي؛ ما خپله څو ځله له همدې سینده اوبه څښلې دي؛ څوڼد یې ښه نه و، خو د پښو دردونه مې لیري شول.

هونورین غلې شوه؛ ورونيک ته یې وکتل؛ د هغې تور وېښته شمال یوې خواته اړولې وو؛ داسې ښکارېدل چې د دې خبرې نه اوري او یواځې د خپل زوی فرانسوا په فکر کې ډوبه ده. ورونيک په رښتیا هم د خپل زوی په اړه فکر کاوه، خو کله کله به یې په ذهن کې د استفان مارکس څېره هم راگرځېده؛ احساس یې کاوه چې هغه ورباندې گران دی؛ د استفان

ماركس هم دا خونبېرې، خو تر اوسه يې لا يو بل ته د مينې خبره نه وه كړې.

لمر لودلی و چې بېرې ساحل ته ورسېده؛ باد په آرامۍ سره لگېده؛ د ځنگله گڼې ونې توربخونه بڼكار بدلې او ځای ځای د ونو له ځانگو څخه د ويرانو د زړو دېوالونو څوكې راوتلې وې.

دواړو غوړ ونيو؛ په ساحل كې چوپتيا وه، خو كله كله به د يوه حيوان كو كې ته ورته تېره غږانگازې جوړې كړې. تاپو داسې غلې و لكه د مرگ سيوري چې ورباندې خپور وي.

د ورونيك زړه له تشويشه ډك و. په زړه كې يې نهيليې ورتېرېدلې. يوه شېبه تېرو يادونو په مخه كړه؛ كله چې به دې جزېرې ته راغله، فرانسوا به منډې وروهلې؛ خوله به يې له خدا ډكه وه؛ د مور غېرې ته به يې په بېرې ځان ورساوه او دواړو به يو بل بڼكل كړل، خو نن پر ټولو ونو وپرونكې چوپتيا پرته وه.

د هونورين په زوروره چيغه يې جتيكه و خوږه:
_استفان.

وخت ووت، څوك بڼكاره نه شول.

هونورين وويل:

_وراندوينه مې سمه وه؛ ښه احساس نه لرم؛ د استفان درك نشته.

ورونيك په خبره كې ورولوېده:

_ويده به وي!

هونورين سره سا واخيسته:

نه، هغوی خبر وو چې مور راځو؛ خوب ته هم ډېر وخت پاتې دی، زړه مې درېبېږي.

ورونیک فکر په مخه کړه؛ تېر ژوند یې له غمونو ډک و؛ خو اوس یې هم د یواځیني زوی د مړی، ژوندي درک نه ورته مالومېده. هونورین وویل:

شپه به په بېړۍ کې تېره کړو او د تیاري له ټولېدو سره سم به جزېرې ته لاړ شو.

ورونیک سترگې پټې کړې؛ له بڼو یې بېلې شوې او بڼکې پر غومبرو لارې واېستې؛ ورو یې وویل:

سخته ده؛ له اندېښنې به مړه شم؛ ښه به دا وي چې همدا اوس له بېړۍ کښته شو.

د بېړۍ خاوند ته غوسه ورغله:

زه ځان او خپله بېړۍ په خطر کې نه شم اچولی؛ همدا ماته گوډه بېړۍ مې د اولادونو نفقه ده؛ ښه به دا وي چې شپه په بېړۍ کې تېره کړو.

دا یې وویل؛ پرې یې د یوې تیرې تر تېرې ژۍ را تاو کړ؛ کلکه غوټه یې ورواچوله.

ورونیک ټوله شپه سترگې پټې نه کړې، له ځنگله وپروونکې چیغې راتلې؛ دې یواځې ستورو ته کتل.

د سپېدو له چاودېدو سره رڼا شوه؛ د ځنگله گڼې ونې وپروونکې بڼکارېدلې. لمر راوخوت؛ اوس نو ځنگل تر ډېره بڼکارېده؛ د غونډۍ پر سر د کنت هرژمون مانی ولاړه وه، خو په مانی کې د ژوند نښه نه مالومېده.

دواړه ميرمنې له بېرې څخه كښته شوې؛ ورو مخكې لاړې؛ زنگنونه يې لړزېدل... په لاره كې يې هيڅوك ونه ليدل؛ ان هغه كې نيوونكي هم نه ښكارېدل چې هر سهار به د سمندر خواته په ښكار پسې روان ول. دواړه په احتياط مخ پورته ختلې؛ مانې ته نېرېدې يو ناڅاپه د ټوپك ډز واورېدل شو. له دوهم ډز سره د يوه چا چيغې پورته شوې. هغه مرسته غوښته. ورونيك غوږ ونيو، دا غږ د هغې د پلار كنت هرژمون و. هونورين همالته ودرېده، خو ورونيك په بېرې ځان كړكې ته ورساوه؛ سالون ته يې وكتل؛ يوه قوي سړې يې پلار ته سوكان نيولي وو. ورونيك وحشت واخيسته؛ پنځلس كاله مخكې صحنه يې بيا سترگو ته ودرېده. په همداسې يوه ورځ يې خاوند (ورسكي) د دې د پلار پر ټټر ناست، له تېرې چارې سره ليدلى و.

ورونيك څنگ بدل كړ؛ بلي كړكې ته وروگرځېد؛ قوي سړى د شالخوا د ورسكي په څېر ښكارېده؛ څېره يې نه شواى ليدلى. د ورونيك په زړه كې وروگرځېدل، چې ورسكي مړ دى؛ هغه به په زندان كې سا وركړې وي

وروسته يې يو ناڅاپه ټكان وخوړ:

نو دا سړى څوك دى؟

په دې وخت كې كنت هرژمون چيغه كړه!

اى قاتله! كه ما مړ هم كړې، بيا به هم خپل هدف ته ونه رسېږې. زه

پوهېدم چې ته به دلته راغې، خو د معجزې تيرې ته به ونه رسېږې!

ورونيك له ځان سره وويل:

د معجزې تيرې! څه مانا؟

ډز شو، کنت هرژمون چيغه کړه.

ورونیک ځان کابو نه شوای کړای؛ زوروره چيغه يې له خولې راووته.
سړي مخ ور واپړاوه؛ کړکۍ ته راغی؛ ورونیک ته يې وکتل، په زوره يې
وخنډل.

سړي دروازه خلاصه کړه؛ ورونیک يې تر مت ونيوله او په کشلو يې
کوټې ته ننه ايسته. د ورونیک پښې بې سپکه وې او په وېره يې د خپل
پلار جسد ته کتل. وروسته يې د مستخدمينو مړو ته هم پام شو؛ هغوی
په گوليو ويشتل شوي وو.

سالون د سړي خندا ونيو:

زه دې وپيژندلم؟

ورونیک مخ ور واپړاوه؛ زړه يې له ويرې خولې ته راغی؛ په زحمت يې
ووويل:

ورسکي، ته!

۳- د مرگ غبر

ورونیک پنځلس کاله وروسته خپل خاوند ولید؛ ورسکي نه و مړ. دا ورسکي و چې پر ټوله جزیره یې د وحشت سیوری غوړولی و. ورسکي له شهوته ډکې سترگې د ورونیک له لوڅې غاړې نه اړولې؛ خو ورونیک د خپل پلار په وینو لړلي جسد ته کتل او پرته له دې چې څه ووايي، سر یې وڅړېد. وروسته یې یو ناڅاپه پورته وکتل؛ چیغې یې کړې:

— ووايه! زوی مې چېرته دی؟

ورسکي په زوره وخنډل:

— زموږ د دواړو زوی.

— غواړم هغه ووينم.

ورسکي په ملنډو وويل:

— بېرته مه کوه، وبه یې ويني.

ورسکي قوي سپی و؛ د متو غوښې یې د ورزشکارانو غونډې پېچلې ښکارېدلې؛ لنډه غاړه او کوچنی سر یې درلود؛ ککړی یې وړو څړو وینستو پوښلې وه. له څېرې څخه یې د بهرحمې نښې له ورايه ښکارېدلې، خو له دې سره سره یې جزایې سترگې درلودې.

ورسکي يوې څوکۍ ته لاس ور وغزاوه؛ کپناست؛ بلې څوکۍ ته يې اشاره وکړه؛ ويې ويل:

—کپنه، زموږ خبرې به اوږدې وي.

ورونیک غولي ته کتل.

ورسکي وخنډل:

—خپل خاوند دې له پنځلسو کلونو وروسته ولید؛ خوشاله نه شوي؟

ځواب يې وانه وړېد.

ورسکي وويل:

—په جزيړه کې دا وحشت ما راوستی؛ څوک چې وژل شوي؛ امر يې ما

ورکړی دی؛ نو ته هم باید له ما اطاعت وکړې.

يوډم پورته شو؛ د سالون تر کونجه لار؛ بېرته راوگرځېد؛ په غوسه يې

وويل:

—زما د خبرو په وړاندې مې بې اعتنا کسانو ته غوسه راځي.

ورونیک هماغسې ځمکې ته کتل.

ورسکي وويل:

—زه يو وخت درباندي گران وم؛ داسې نه ده؟

ورونیک پورته وکتل؛ چيغه يې کړه!

—نه، له تا مې تل کرکه درلوده.

ورسکي وخنډل:

—دروغ وايې؛ پر تا گران وم او هغه وخت مې د ژوند تر ټولو غوره ورځې

وې چې له تا سره تېرې شوې.

ورسکي غلی شو، خو دې سکوت ډېر دوام ونه کړ، ويې ويل:

ته اوس هم راباندې گرانه يې، خو حالاتو زما او ستا تر مينځ بېلتون راووست؛ ته پاک زړه لرې؛ سترگې دې لا اوس هم بنکې او زيرې دي، خو ستا پلار موږ سره بېل کړو؛ باور وکړه، ته نه يې ملامته؛ ته زما له پاره غوره ميرمنه وې؛ خو ستا پلار تحقير کړم؛ ويې خورولم او ماته يې په ټيټه سترگه وکتل. د بيلتون په دې اوږده موده کې مې يوه شپه هم له ياده نه يې وتلې.

ورسکي غلی شو؛ ورونيک ته يې وکتل؛ ويې ويل:

د پلار د بد چلند له لاسه دې مجبوره شوم چې په نړيواله جگړه کې برخه واخلم، خو ژوندی راووتم؛ کله چې جگړه خلاصه شوه، بيا مې هم ستا په اړه فکر کاوه. هغه وخت مې واورېدل چې ته يواځې يې؛ پلار دې زما له زوی، فرانسوا سره ژوند کوي. فکر مې وکړ چې زما د گرانست له سببه به له خپل پلاره بېله شوې يې؛ خوشاله وم؛ ژوند ته مې تمه پيدا شوه، خو وروسته پوه شوم چې له پلاره بېلتون دې بل علت درلود. په دې هم وپوهېدم چې ستا پلار دې جزېرې ته د يوه لوی ماموريت له پاره راغلی و؛ ما هم په بدل نوم جزېرې ته ځان راوړسايه؛ پلار مې دې څاره؛ تل ورپسې وم؛ بايد پوهېدلی وای چې پلار دې په دې جزېره کې څه کوي، خو پلار دې هوښيار سړی و؛ ويې پېژندلم او د جاسوسي په تور يې زندان ته ولېږلم.

ورسکي وټوخل؛ بېرته يې خپلې خبرې وغزولې:

زه د بوهم د يوه پخواني پاچا کړوسې يم، خو دوی په زندان کې له غلو او قاتلينو سره په يوه کوټه کې واچولم؛ زما د ژوند تر ټولو ښه وخت زندان رانه وخوړ. ښه شو، وتښتېدم، که نه هلته به له ډېرې خواشيني مړ

واى. په زندان کې په ځينو پټو رازونو پوه شوم؛ له تېښتې راپدې خوا
هره ورځ د همدې رازونو په سپړلو پسې گرځم.
ورسکي د ميز له سره له اوبو ډک گيلاس ورپورته کړ، ويي ويل:
_په زړه کې مې يو پټ راز دى، خو که مې ته مينه ومني او گډ ژوند راسره
وکړې، درته وبه يې وایم.
ورونیک په بېره ودرېده؛ په دقت يې ورسکي ته وکتل؛ ورسکي ور
نږدې شو؛ ورو يې وويل:
_دا موضوع مهمه ده؛ که ورباندې وپوهېږې؛ حيرانه به شې، خو لومړى
دا راته ووايه چې له ما سره مينه لري که نه؟
ورونیک کړکۍ ته کتل؛ په ذهن کې يې يواځې د خپل زوى فرانسوا خبره
ورگرځېده.
ورسکي وويل:
_راځه پخوانۍ خبرې هېرې که! بېرته به له سره خپل ژوند پيل کړو.
ورونیک غلى وه.
ورسکي د هغې تر لوخ مټ گوتې را تاوې کړې په غوسه يې وويل:
_بدمرغې ښځې، غوږ ونيسه! ورسکي له تا سره خبرې کوي او ته يې
تفاوته يې.
ورونیک په بېره ځان شاته کړ؛ ورسکي وويل:
ته زما ميرمن يې؛ هر څه هېر کړه؛ نه غواړم چې له تا څخه کرکه وکړم.
ورونیک په غريو کې وويل:
_زه ستا کنيزه نه يم.
ورسکي وخنډل:

—بي، زه په ټوله نړۍ کې تر ځان لوړ کس نه وينم؛ غواړم چې زما هره خبره ومنې او له ما څخه اطاعت وکړي. ايا دا وړاندیز منې؟ ته بايد د زړه له تله له ما سره مينه ولري. اووره! زه د نړۍ په هره برخه کې کسان لرم؛ ټول زما تر امر لاندې دي؛ کولای شم چې ان په يوه هېواد حکومت وکړم؛ نو ته هم بايد يواځې زما تر امر لاندې واوسي!

ورونیک غلی وه.

ورسکي خپل سر و خوځاوه:

—ډېر ښه، تا تر اوسه د ورسکي اصلي خبره نه ده لېدلې؛ پښيماڼه به شي.
ورسکي د اوبو غوړپ وکړ، ويې ويل:

—ته بايد په ځينو نورو خبرو هم پوه شي. د جگړې په پيل کې د مجبوريت له مخې المان ته تلم، خو مخکې تر هغه مې يو چا ته پيسې ورکړې چې ستا پلار وڅاري، خو په زندان کې يو لوی راز را معلوم شو؛ وروسته وپوهېدم چې ستا پلار هم د هماغه راز په مالومولو پسې دی. کله چې جزېرې ته راغلم، څو زاړه کتابونه مې وموندل؛ ومې لوستل؛ د راز د سپړلو په اړه ډېر څه پکې ليکلي و، خو نتيجه يې ورنه کړه؛ که په دې اسرارو پوه شم، نو ورسکي به د يوه فوق العاده قدرت خاوند شي. زه پر يوې نړۍ لاره روان يم؛ تر ما مخکې هم ډېر کسان پر دې لاره تللي دي، خو تر اوسه يې دا اسرار نه دي کشف کړي. له ماسره د دې اسرارو په پيدا کولو کې مرسته وکه؛ هغه وخت به د ملکې په څېر ژوند ولري.

ورسکي غلی شو؛ ناڅاپه يې مېز ته سوک ورکړ؛ ويې ويل:

—ته دوه لارې لري؛ کومه يوه يې منې؟ ملکه کېدل که پر صليب را ځوړندېدل؟

د ورونیک زړه ولړزېد.

ورسکي وويل:

—يوه د نیکمرغۍ لاره ده او بله هم د ذلت او مرگ؛ راته ووايه کومه يوه

بې منې؟

د ورونیک شونډې و خوځېدې:

—مرگ

ورسکي وخنډل:

—خو دومره اسانه مرگ هم نه دی.

ورونیک په خبره کې ورو لوبده:

—په غلامۍ دې بې بلا وگرځي.

ورسکي چيغه کړه!

—ته به له خپل زوی سره يو ځای ومري!

ورونیک په غريو کې وويل:

—پروا نه کوي.

ورسکي غلی و؛ وروسته يې په ټيټ غږ وويل:

—سمه ده ستا تر مخ به د فرانسوا پر غاړه چاره راکش کړم، خو بيا هم فکر

وکړه؛ تراوسه لا وخت لري.

ورونیک خپلې سترگې پټې کړې؛ ورو يې وويل:

—وروستی ځواب مې همدا دی! مرگ.

ورسکي چيغه کړه!

—له ما نه دومره کرکه لري! د ځان او يواځيني زوی مرگ غواړي، خو ماته

نه تسليمېږي! ته يوه مغروره او بې حيا بسځه يې.

ورسکي خپل سر په دواړو لاسونو کې ټينگ ونيو، ويې ويل:
_خدايه! څه اورم! نه پوهېدم چې دا رذيله بنځه به له ما دومره کرکه
ولري.

يو ناخاپه په گونډو شو؛ په پوست غږيې وويل:
_هېله کوم، اوس هم راباندې گرانه يې؛ زما وړاندېزومنه؛ راځه له سره به
يو خوشاله ژوند پيل کړو. واوړه! په ماشومتوب کې مې په خپل لاس
حيوانات تر غاړو نيول؛ لغتې به يې وهلې، خو سا به يې زما په لاسونو
کې وخته بڼه مې په زړه دې، مور مې د اتیلا په نوم يادولم. اتیلا يوه
تاريخي وحشتناکه څېره ده؛ ده په زرگونو کسان وژلي وو، خو مور مې
له دې نوم څخه خوند اخيست؛ وروسته يې د مرگ نوم راباندې کېښود،
خو اوس دا اتیلا د خپلې مينې په وړاندې په گونډو دی. جلاد هېڅ وخت
نه ژاړي، خوزه تاته التماس کوم؛ ما وېښه! گډ ژوند به پيل کړو؛ زوی به
مو هم راسره وي؛ هېڅ غم به ونه لري.

ورونیک په حیرانی ورته کتل:

ورسکي په غږيو کې وويل:

_ما ډېر قتلونه کړي دي؛ ويرېرم، تا و نه وژنم.

ورونیک کړکۍ ته کتل.

ورسکي ته يودم غوسه ورغله؛ له خولې يې لارې باد بدلې، چيغې يې
وهلې... د سالون له يوه سره بل سرته تلو او بېرته راتلو.

ورونیک ته نږدې ودرېد او په غوسه يې د هغې لوڅې اوږې ته ټکان
ورکړ. ورونیک په بېرته شاته شوه، خو ونه توانېده چې خپله اوږه د هغه له
قوي منگولو خلاصه کړي. ورسکي د لېونیانو په خبر چيغې وهلې:

—ته نه پوهېرې چې د صليب پر سر مړينه څومره درد لري؛ راشه ما ومنه او له مرگ څخه ځان وژغوره.

ورونيك څو ځله خپلې اوږې ته ټكان وركړ، خو د سړي منگولې ټينگې وې؛ نهيلې شوه؛ غلې كېناسته يو ناخاپه يې اوږه و خوځوله؛ دوه گامه شاته شوه؛ د ميز پر سرد ورسكي ايښې توپانچه يې وراخيسته او درې پرله پسې ډزې يې وكړې. دوه گولۍ د ورسكي له غوږه تېرې شوې او درېمه هم پر چت ولگېده.

ورسكي وخنډل:

—ډېره بېرحمه يې!

مخكې ورغی؛ خلاصې گوتې يې سره وروستې او ورونيك يې پر ټټر په سوک ووېله. ورونيك پر څوكۍ ورغله او ځای پر ځای كېناسته ورسكي شاوخوا وكتل؛ پرې يې را واخيست او بنځه يې پر څوكۍ پورې كلكه وټرله. سره سا يې واخيسته، ويې ويل:

—ورسكي د بنځو په لاس نه مري.

وروسته يې يودم وخنډل:

—خپله دې مرگ وغوښت. خو مرگ به دې اسانه نه وي؛ تر مړينې مخكې بايد شكنجه شې، وژاړې او په خپله له خدايه مرگ وغواړې، خو لومړی به د خپل ژوند يو راز درته ووايم. تر تا مخكې مې له يوې بلې بنځې سره واده كړی و. له هغې بنځې هم يو زوی لرم؛ اوس مې هماغه زوی ښی مت دی او زما ټول اوامر پر ځای كوي. رايڼولډ نومېرې؛ پنځلس كاله عمر لري، خو په توره وهنه كې يې وړې ده؛ هغه بايد ستا له زوی فرانسوا سره د مرگ مبارزه وكړي.

وروسته يې يودم و خندل:
_ولې ژاړې! تن په تن جگړه ده؛ يوه لنډه جگړه.
ورونیک په ژړا کې وويل:
_فرانسوا هم ستا زوی دی.
_خو زه له دې جگړې څخه خوند اخلم. ډاډه يم چې راینلوډ بريالی دی؛
غواړم چې ستا زوی (فرانسوا) په وینو لړلی ووينم.
ورسکي غلی شو؛ شېبه وروسته يې وويل:
_بڼه نو، تراوسه لا په خپله خبره ټينگه ولاړه يې؟
_هو، د تل په څېر کرکه درنه لرم.
ورسکي ټيټ شو؛ د بنځې اوږې ته يې سوک ورکړ؛ چيغه يې کړه!
_ستا سزا له همدې شېبې پيل شوه.
ورونیک يې ترڅنو ونيوله؛ د هغې سړيې له کړکۍ وايست، ويې ويل:
_وگوره، په ټوله جزيره مې څنگه وحشت راوستی دی! اوس دې نو د
خپل زوی فرانسوا د مرگ شاهدې و اوسه هغه به ستا د سترگو په وړاندې
ووژل شي. که ته له ما کرکه لرې، نو زما هم پر تا رحم او شفقت نه دی
پيرزو. دواړه به د سپيانو په شان له مينځه لاړ شي.
ورسکي په بيړه د بنځې لاسونه پر کړکۍ پورې وتړل او له کوتيې ووت.
د باندې يې چيغه کړه!
_ورسکي خپل غچ اخلي.

۴_ د مرگ پر لاره

ورونیک یواځې وه؛ دې په راوتلو رډو سترگو د خپل پلار جسد ته کتل؛ پلار یې هم خلاصې، سپینې سترگې ورته نیولې وې. ورونیک له مړینې نه ډارېده؛ هغې په دې اووه لس کاله کې داسې خوشالي نه وه لیدلې چې په ژوند پورې خپل زړه وتری، خو د خپل یواځینې زوی فرانسوا د مرگ له لاسه یې پر زړه وپره تېرېدله. ټول بدن یې لړزې اخیستی و. اه، د مور پر وړاندې د ځوان زوی وژنه سوخته وه، خو وروسته یې په زړه کې تمه پیدا شوه؛ ورسکې که هر څومه بېرحمه وي، څنگه به خپل اولاد وژني!

د څنگ له کوتې یې ټیټ غږونه واورېدل؛ ورونیک پوهېده چې ورسکې له خپلو ملگرو سره خبرې کوي. ورونیک سره سا واخیسته؛ شونډې یې وڅوځېدې:

— اه. فرانسوا، ته چېرته یې!

له کړکۍ څخه نری باد راته؛ اسمان شین و او د سمندر شني ارامه اوبه تر لیرې بنکارېدلې. د ورونیک په ذهن کې تېر وختونه وروگرځېدل؛ یو وخت له کوچني فرانسوا سره د همدې سمندر پر ژۍ ارامه گرځېدله؛ وړوکی ماشوم به یې په غېږ کې ونیو؛ غومبرې به یې له ډبرو بنکلولو ورو سره کړل؛ خو څو شیبې وروسته به یې همدا نازولی زوی په همدې ساحل کې وژل کېده.

د ورونیک پر اننگو تودې اوبسکې راماتې شوې. ورو یې وویل:

— اه! گرانه فرانسوا! مور دې وبخښه! زه ملامته یم؛ که مې ته یواځې نه وای پرېښی، نن به مې دا صحنه نه لېده.

په دهلبز کې گڼ غږونه واورېدل شول؛ د ورسکې غږ تر ټولو لوړ و، هغه وویل:

— کارونه سم دي؛ تاسو دواړه کين لور ته وگرځئ؛ تاسو هم د ځنگله خوا ونیسئ؛ هر يو بايد خپله وظيفه وپيژني.
چوپه چوپتيا شوه؛ ورونيک سترگې پټې کړې، د يواځيني زوي د مرگ لېدل سخت و.

د ورسکي غږ يې واورېد:

— مخکې راشئ؛ هماغه ځای سم دی؛ دلته ودرېږئ!
ورونیک هماغسې خپلې سترگې پټې نيولې وې.

د ورسکي خندا يې واورېده:

— فرانسوا بايد د خپلې مور د سترگو په وړاندې ووژل شي.
ورونیک په زحمت سترگې پرانيستې؛ له کړکۍ يې د باندې وکتل؛ دوه پټ مخې کسان يو بل ته مخامخ ولاړ وو؛ په لاسونو کې يې تورې بنکارېدلې.

ورونیک چيغه کړه!

— خدايه! تردې کوم بل لوی وحشت نشته.

يو بل ته مخامخ ولاړو کسانو سپينې جامې اغوستې وې؛ تر ملاو و يې چرمې کمربندونه را تاو ول؛ يواځې سترگې يې لوڅې وې. په دې دواړو ځوانانو کې د يوه مرگ حتمي و.

ورونیک ته هغه ليک ور په ياد شو چې له خپل ملگري پاتريس بلوال خڅه يې د مرستې غوښتنه پکې کړې وه، خو د ارسن لوپن راتگ ته يې کومه هيله نه درلوده؛ دا پوهېده چې د فرانسوا مرگ نږدې دی.

ورسکي په زوره وخنډل:

— ښه نو څه ته ماتله ياست؟ شروع يې کړئ!

ورونیک ورسکي ته وکتل؛ هغه مغرور ولاړ و؛ په څېره کې يې د
خپگان نښه نه ښکارېدل.

ورسکي چيغه کړه!

—وخت مه ضايع کوي!

تورې و جنگېدې. ورونیک خپل بانه سره وروستل، خو مورني احساس
يې دې ته نه پرېښودله چې خپلې سترگې پټې کړي؛ بېرته يې سترگې
پرانيستې؛ د يوه ځوان له مټ څخه وينو دارې وهلې.

د تورو شرنګا وه؛ دواړو جنگياليو هڅه کوله چې خپل حريف له پښو
وغورزوي؛ يو ځل به يو مخکې شوبل به شاته لاړ، بيا به همدا صحنه د
مقابل لوري په گټه تکرار شوه. سپينې تورې لمر برېښولې.

ورونیک ناڅاپه يو څه وليدل؛ د يوه جنگيالي په لاس کې دسمال و؛ دا
دسمال به فرانسوا ورسره گرځاوه. د ورونیک له سترگو اوښکې
وڅڅېدې. د فرانسوا مټ پټې و. مور چيغې وهلې! فرانسوا... فرانسوا...
خو د تورو شرنګا د هغې تر غږه لوړه وه.

فرانسوا ورو ورو کمزوری کېده، ناڅاپه توره ترې ولوېده.

ورسکي چيغه کړه!

—هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښيږي.

فرانسوا تورې ته لاس کړ او په يوه ټوپ يې ځان تر رايڼلود ورساوه، خو
رايڼلود په چټکۍ سره ځپل ځای پرېښود او د فرانسوا توره په هوا کې
پاتې شوه. ورونیک د خپل زړه دربا په خپله اورېدله؛ خپل زوی فرانسوا
ته يې دعاوي کولې.

فرانسوا په چټکي سره توره پورته کړه؛ چمن لوند و؛ د راینلوډ پنبه وښویده او د فرانسوا توره د هغه پر سر راغله، خو مخکې تردې چې توره د راینلوډ سر ته سیخه شي؛ د فرانسوا پر غوږ دروند سوک ولگېد، هلک پر ځمکه ولويد، ورسکي په بېرته د فرانسوا پر تېر کېناست. د ورونيک سترگې رډې راختلې وې. هغی د ورسکي په لاس کې له نیولې خنجر څخه سترگې نه اړولې. د ورسکي لاس په شدت سره ټیټ شو او چاقو ترلاستي پورې د پراته ځوان (فرانسوا) په اوږه کې ننوت. ورونيک سترگې پټې کړې؛ پر لاسونو یې زور راووست، خو پرې ټینګ و.

له خدا ډک نږدې غږ یې واورېد:

د فرانسوا مرگ دې په خپلو سترگو ولید، خو ته تر اوسه لا ژوندی یې او زړه دې نه دی درېدلی!

ورونیک سترگې پرانیستي. ورسکي په سالون کې ولاړ و.

ورونیک تو کړل، لاړې د ورسکي پر مخ ولگېدې.

دروازه وټکېده او یو په عمر پوخ سړی کوټې ته راننوت. ورسکي په غوسه وویل:

اوتو څه خبره ده؟

د اوتو ژبه بنده شوه:

په، په، په جزیره کې یو ناشناخته سړی لیدل شوی دی.

ورسکي پر خپل مخ لستونۍ تېر کړ، ویې خندل:

لکه چې بیا نشه یې، چټیات وایې!

نه صیب! ما په خپله ولید؛ کونورا هم شاهد دی؛ هغه هم همالته و.

د ورسکي د تندي گونځې ژورې شوې:

—خه ډول سړی و؟

اوتو وويل:

—په ځنگله کې مو وليد؛ له تنې قوي مالومېده؛ کله چې يې زموږ غږ واورېد منډه يې واخيسته او په گڼو ونو کې ورک شو.

ورونیک له ځان سره وويل:

—ډاډه يم، دا ارسن لوپن دی.

ورسکي وويل:

—ونه پوهېدی چې چېرته لاړ؟

—نه صیب! شاید په کومه مخروطه کې پت وي.

ورسکي يوه شېبه غلی و؛ وروسته يې وويل:

—ښه نو، له دې وروسته باید ډېر احتیاط وکړو.

اوتو په وېره وويل:

—شاید يو نفر نه وي.

ورسکي په غوسه وويل:

—ورسکي ډار نه پيژني؛ که لس نفره هم وي، څه نه شي کولای. ښه، دا

ووايه چې کونورا چېرته دی؟

—له پله سره و؛ د نوي راغلي سړي د پښو پلونه يې تعقیبول.

ورسکي وخنډل:

—کونورا تکړه سړی دی؛ د دې جزېرې لويشت لويشت ځمکه ور مالومه

ده؛ نه شي ترې خلاصېدای

وروسته يې ورونیک ته وکتل؛ په ملنډو يې وويل:

— بنه نو په پای کې یو څوک درپسې راغی، خو ډېر ناوخته.

د او تو غږ یې واورېد:

— دا بنځه څوک ده؟

ورسکي په بیرې مخ ورو وړاوه:

— په تا پورې اړه نه لري!

— خو موږ سره ملگري یو، باید پوه شم.

ورسکي چیغه کړه!

— احمقه! هېر دې شول، ته او کونورا ابدې بندیان وئ، خو ما له زندانه په

تېښته کې مرسته در سره وکړه؛ کار مې در کړ او تاسو هم ومنله چې په پتو

سترگو به زما خدمت کوئ؛ اوس په کوم جرات له خپل رییس څخه

پوښتنه کوې؟ هه!

د او تو سر وڅړېد.

ورسکي د ورونیک لاسونه خلاص کړل؛ هغه یې تر مټ ونيوله او په

کشولو کښولو یې تر بلې کوتې بوتله.

وخت تېر شو؛ ورونیک یواځې د فرانسوا په اړه فکر کاوه. زړه ته یې

لوېدلې وه چې دا به هم په سخت مرگ مري.

شپه شوه؛ ورسکي راغی او د ورونیک سترگې یې ورو تړلې.

ورسکي په لوړ غږ وویل:

— او تو!

د روازه خلاصه شوه؛ او تو په وره کې ودرېد. په وېره یې وویل:

— رییس صاحب! لا هم په خپل تصمیم ولاړ یاست؟

— هو، خو داسې احمقانه سوالونه مې نه خونښېري.

اوتو غلی شو.

ورسکي وويل:

— گاهي دي راوسته؟

— هو صيب.

ورسکي او اوتو په گډه د ورونيک پينې او لاسونه ورو تړل؛ له ځمکې يې پورته کړه او په گاهي کې يې پرېسته. کونورا هم راوړسيد او له اوتو سره يې په گډه گاهي ته حرکت ورکړ. باران تېزو؛ گاهي په خټو او چکرو کې په زحمت مخکې تله.

ورسکي شاته وکتل؛ په غوسه يې وويل:

— دا څه دي؟

په تياره کې يې د اوتو غږ واورېد:

— صيب! د فرانسوا وفاداره سپي په موږ پسې روان دی.

ورسکي د سپي تر گيډې پښه لاندې کړه؛ سپي يو گز هوا ته پورته شو؛ پر ځمکه ولوېد؛ کورنچ يې وهل؛ په پښو ودرېد او بېرته په دوی پسې روان شو.

پر لوړو غونډيو واوړه اوږدله او په واوړه کې د گاهي تگ قوي مټې غوښتې. وخت ووت؛ يوه باغ ته ورسېدل؛ دا باغ د ماکونوک د چمن په نوم يادېده؛ ورسکي امر وکړ چې همالته سا سمه کړي. ټول ودرېدل؛ ورسکي وويل:

— اوتو، شراب شته!

اوتو وخنډل:

— اوتو له شرابو پرته ژوند نه شي کولای.

د اورډه بالا پوښ له جېبه يې د شرابو بوتل را وايست. ورسکي دوه درې غورپه شراب وڅښل؛ بوتل يې کونورا ته ونيو:
_وڅښه، د يځني له پاره ښه دي.

اوتو وويل:

_په جزيره کې ناشناخته سړی مې له ذهنه نه وځي.

ورسکي وځنډل:

_هېڅ هم نه شي کولای.

اوتو وويل:

_خو که ډېروي، بيا!

_مه وېرېږه، خطر يواځې د سيند لخوا دی، ځکه د ځنگله لاره بنده ده؛ پلونه مې هم په بمونو والوزول؛ يواځې يوه لاره شته، د ولاندوار لار، خو دا لار هم په اوږو پوښلې؛ درې ورځې مزل غواړي؛ فکر نه کوم چې څوک دې ژوندی ترې تېر شي.

اوتو وويل:

_يوه پوښتنه کولای شم؟

ورسکي وځنډل:

_اوس خو دې هم خوله نه ده تړلې، له ډېرو پوښتنو دې زړه را وخوړ.

اوتو په وېره وويل:

_د گنج په اړه دې څه تصميم نيولی دی؟

ورسکي له کونورا څخه د شرابو بوتل وراخيست، غورپ يې ترې وکړ،

ويې ويل:

— اوتو، د تيرې د معجزې د گنج د نوم په اورېدو ناراحته کېږم؛ ډېره خواري مو تېره کړه، خو ډاډه اوسه، نه غواړم چې د گنج له ترلاسه کولو پرته دا جزيره پرېږدم؛ زه بايد د اووه لسو کالونو زحمت نتیجه ووينم. ورسکي غلی شو؛ تش بوتل يې پر ځمکه واچاوه؛ ويې ويل:

— ځی، ناوخته دی.

گاډی حرکت وکړ؛ اوږه په شدت سره اورېدله؛ د ونو په تورو خانگو کې تېز باد ننوتی و؛ يوې، بلې خواته يې سره اړولې. پاو وروسته په گڼو ونو کې ودرېدل. ورسکي تناب ور واخيست، يوې لوڅې ونې ته چې خانگې يې مخکې قطع شوې وې، وروخت، په خدا کې يې وويل:

— ورونیک بايد همدلته پر صليب راوځوو.

يو ناخاپه غلی شو؛ غوږ يې ونيو؛ ويې ويل:

— هلکانو! د شپيلکي غږ مو واورېد؟

کونورا له لاندې ور غږ کړل:

— هو، شايد زموږ خپل کسان وي.

اوتو وويل:

— غوږ ونيسئ! پر ځمکه د ځنځير د کښولو غږ دی.

ورسکي له پورته لاسي بتی ورواچوله؛ په حيرانۍ يې وويل:

— اوتو سم وايي، هلته د ونو په مينځ کې يو څه و خوځېدل.

ورسکي بتی مړه کړه؛ ورو يې وويل:

په لوړ غږ مه غږېږئ!

ورسکي له ونې کښته شو؛ ويې ويل:

— اوتو! ته همدلته پاتې شه؛ زه او کونورا به شاوخوا سيمه وگورو.

ورسکي پر ورونيک ورتيٽ شو؛ دهغي ساره غور ته يې خوله ورنږدې
کړه؛ په ملنډه ويې وويل:

—ملگري دي ډېر ناوخته را ورسېدل.

دواړو حرکت وکړ؛ يو ځای يې يو سپين جسم وليد؛ مخکې ورغلل، خو
سپين جسم هم په حرکت کې و؛ ورسکي پوه شو چې انسان دی.
ورسکي او کونورا منډه ور واخيسته، خو د سپين جسم حرکت هم تېز
شو. ورسکي په غوسه وويل:

—دا احمق ملنډې راباندې وهي.

دوی په منډه تر غونډۍ کښته شول؛ د پريوره مسطح ځمکو ته ورسېدل؛
ورسکي ناڅاپه ودرېد؛ ويې ويل:

—همدلته دی.

ورسکي بې حرکته ولاړ سپين جسم ته توپانچه ونيوله. چيغه يې کړه!

—حرکت ونه کړې!

ورسکي کونورا ته اشاره وکړه؛ د کونورا د توپانچې له ميل څخه دوو
وتليو گوليو د ځنگله چوپتيا ماته کړه.

ورسکي وخنډل:

—بس! کار يې خلاص شو.

خو سپين جسم ونه لويد. ورسکي ورنږدې شو؛ په ونه پورې يواځې
سپين کميس را ځوړند و.

ورسکي وويل!

—دا احمق څه شو!

کونورا وويل:

—هرڅوک چې دی، په چالاکي کې يې تر موږ وړې ده.
ورسکي یو ناڅاپه چيغه کړه!
—هله، ژر، منډه واخله؛ دې سړي په چل او دوکه تر دې ځايه راوستو؛
ډاډه يم چې خپله به د ورونيک ژغورلو ته ورغلی وي.
دواړو منډه کړه، خو کله چې لوڅې ونې ته ورسېدل، اوتو يې په خپل
ځای ولاړ وليد. ورسکي په بېرته وويل:
—ورونیک د ځان د خلاصولو هڅه ونه کړه؟
اوتو ځواب ورکړ:
ولې نه، غوښتل يې چې وتبستې، خو د تبستنې پر ځای يې يوه مرمۍ
وخوړه.
ورسکي په تياره کې د بنڅې پر تيرلاس کېښود:
خير، زړه يې دريږي؛ تر اوسه لا ژوندي ده، خو دا بايد خپل مرگ په
خپلو سترگو وويني. راځئ! وخت کم دی؛ ورونيک بايد پر صليب
راوځوړو.

۵—زما خواته راشئ!

په لنډ وخت کې لوڅه ونه د صليب په شکل جوړه شوه، ورسکي وويل:
—ملگرو، په تاسو دواړو کې يو بايد ونې ته ور وخيژئ؛ د پري دواړه
څوکې د صليب له اړخونو راتېرې کړي او لاندې يې راوغورځوي، هله
نو، کونورا! ته ونې ته په ختلو کې چټک يې.

خواب يې وانه ورېد.

ورسکي وويل:

دا کار بايد په خو دقيقو کې بشپړ کړو.

کونورا غلي و.

ورسکي وويل:

اوتو يا کونورا ، په تاسو دواړو کې بايد يو ونې ته ور وخېږي.

بيا يې هم څه وانه ورېدل:

ورسکي چيغه کړه !

احمقانو ، زما خبره نه اورئ ! په لومړۍ ورځ مې غوږونه در خلاص کړي

و و چې له مانه به په پتو سترگو اطاعت کوئ.

کونورا وويل:

موږ ستا هر امر منلی دی ، خو اوس بايد خبره سپينه شي ؛ په گنج کې به

زموږ برخه څومره وي ؟

ورسکي وخنډل:

په خپل رييس دوامره بې باوره ياست !

د اوتو او کونورا سرونه وځړېدل.

ورسکي وويل:

سمه ده ، د معجزې تيرېه يې زما ، خو تاسو دواړو ته به دوه دوه سوه زره

فرانکه درکړم.

اوتو وويل:

موږ هر خطر ته غاړه کېښوده ، خو اوس بايد سپين وغږېږو ! موږ د

معجزې په تيرېه کې هم حق غواړو.

ورسکي وويل:

—دا خبرې به بل وخت ته پرېږدو؛ اوس تر دې مهم کارونه لرو. بس، د گنج تر لاسه کولو ته لنډ وخت پاتې دی؛ خو دقيقي يا هم لږ ډېر، يواځې خو ساعتونه.

اوتو وويل:

—له کومه دومره ډاډه يې؟

—اې احمقه! رييس دې خام کار نه کوي؛ ما دا دومره قتلونه بيخايه نه دي کړي؛ پلان لرم. ډېر ژر به د گنج دروازې درته پرانيستل شي.

اوتو وويل:

—هماغه دوزخي دروازې چې ما کونوک يې په اړه راته ويلي!

—زړه دې هر نوم چې ورکوي، خودا دروازې موږ تر گنجه رسوي.

ورسکي غلی شو؛ پورته يې وکتل؛ لا يې هم پر مخ د واوړې ساړه بخرکې لگېدل؛ ويې ويل:

—ما کونوک د دې جزېرې يو پخوانی کب نيونکی و؛ ده د گنج په اړه له

خپل پلار او نيکه ډېرې خبرې اورېدلې وې. کنت هرژمون په دې جزيره

کې کلونه تېر کړل او د ما کونوک په مرسته يې د گنج ځينو اسرارو ته لار

موندلې وه، خو ما کنت هرژمون وواژه؛ هغه ته مې دا موقع ورنه کړه چې

تر گنجه ورسېږي؛ له ما کونوک نه مې هم په زور ځيني خبرې تر لاسه

کړې؛ وروسته مې ککړی ورسوری کړه. زه يواځيني کس يم چې گنج ته د

رسيدو پر اسرارو پوهېږم. نو مه وېرېږئ! تاسو هر يو به د دوه سوه زرو

فرانکو خاوندان شئ.

اوتو وويل:

دوکه خوبه نه را کوي؟
ورسکي چيغه کړه!
ته خپل رييس ته بې احترامې کوي!
اوتو وويل:
خو تا ژمنه کړې وه چې که گنج پيدا شو نو د ټولو تر مينځ به په مساوي توگه وېشل کېږي.
ورسکي په نرمه ژبه وويل:
سمه ده، اوس هم په خپله ژمنه ولاړيم.
اوتو لاس وروغځاوه:
نو زموږ حق را کړه!
ورسکي وخنډل:
احمقه! تر اوسه خو لا گنج نه دی پيدا شوی.
ته دروغ وايې، کله چې دې د ارشيدان خويندې پر صليب راځړولې، په هغوی کې دې د يوې له جبهه ډکه کڅوړه پيسې راوايستې، خو ځان دي غلې ونيو.
ورسکي وويل:
دا واقعيت نه لري.
هو تو په خبره کې ورو لوېد:
تر اوسه مو ستا هره خبره په پټو سترگو منله، خو موږ هم انسانان يو؛
پيسو ته ضرورت لرو؛ په هغه کڅوړه کې سلگونه زره فرانکه ول، سم نه وایم؟
ورسکي وخنډل:

—سم وايې! خو تراوسه مې نه دې شمېرلې!
اوتو وويل:

—بښه نو، زموږ برخه ترې را بېله كړه.

—كه داسې ونه كړم نو بيا؟

—خبره جنجال ته مه بيايه!

ورسكي وخنډل:

—ورسكي داسې څوك نه دى چې له دوو نفرو وډار شي.

اوتو وويل:

—خو موږ درې نفره يو.

ورسكي په حيرانۍ وپوښتل:

—بښه نو، درېيم څوك دى؟

—هغه د اسپانيول يو اوسېدونكى ځوان دى، هغه څوك چې لږ مخكې يې

سپينې جامې اغوستې وې او تا ډزې ورباندې وكړې.

ورسكي چيغه كړه!

—نو تا سوله ما سره خيانت وكړ!

غلى شو، دى پوهېده چې خبره خرابېږي، ځكه يې جيب ته لاس كړ؛

كڅوړه يې را وايسته او پر ځمكه يې وغورزوله. ويې ويل:

—واخلئ، ته او كونورا يې سره نيمې كړئ!

اوتو كڅوړه ورپورته كړه، ويې ويل:

—مننه، دې پيسو په ما او كونورا پورې اړه لرله.

ورسكي په پوست غږ وويل:

—خو دا ځای د دې خبرو نه و. خیر، له دې وروسته مونږ خپه کوم؛ راځی،
تیاره ده، کار تمام کړئ.

ټولو په گډه په گډه کی پرته بنځه وړ پورته کړه او پر صلیب یې را
وځړوله.

ورسکي وویل:

—په تاریخي کتیبو کی لیکل شوي، د گنج دروازې هغه وخت پرانستل
کېږي چې په بې پانو ونو باندي څلور انسانان پر صلیبونو را ځوړند
شي، اوس څلور پوره شول.

ناڅاپه چاودنې ته ورته لوړ غږ پورته شو؛ ځمکه ولړزېده او د گراندن د
سرک یوه برخه سپینې رڼا ونيوله.

ورسکي او ملگري یې بې حرکت وولاړ وو؛ دوی تور لوگي ته کتل چې د
اور پر سر راگرځېده.

کونورا وویل:

—وگورئ! د گرانده د سیمې ونو اور اخیستی!

ورسکي په خوشالی وویل:

—د گرانده د سیمې اور اخیستنه د معجزې د تیرې د پیدا کېدو
لومړۍ نښه ده.

ورسکي لاسي بتي بله کړه؛ درې سره په بیره لاندې لارل، خو ډېر ژر ځای
پر ځای ودرېدل؛ ځمکه چاودلې وه او رڼا له هماغه ځایه راوتله.

ورسکي وویل:

—په ما پسې راځئ!

درې سره تر ونو تېر شول؛ يو ځای ودرېدل؛ په ځمکه کې سمخې پرې شوې وې؛ رڼا له همدې سمخوراوتله.

ورسکي وويل:

—بايد يوې سمخې ته ورکښته شو!

خو کونورا حرکت ونه کړ.

ورسکي وويل:

—احمقه! چانس له لاسه مه ورکوه!

کونورا په خبره کې ورو لوېد:

—ما کونوک د دې غارونو په اړه راته ويلي و چې دوزخ همدلته دی او که څوک دې غارونو ته ورکښته شي، اور اخلي.

ورسکي وويل:

—ښه نو، اوس چې په شپه کې وپرېږي، دا کار به سبا ته پرېږدو. اوتو! ته پريورې ته لاړ شه؛ وړي يو؛ خواړه او شراب راوړه؛ هو رښتيا، تېرې هم هېر نه شي.

اوتو په تياره کې ورک شو؛ خو کله چې بېرته راغی، باران زور اخیستی و.

شپه يې د ماکونوک په باغ کې تېره کړه؛ سهار وخته بېرته راغلل؛ د يوې سمخې خوله يې پر تېر ازاده کړه. سمخې ته تنگې ډبرينې زينې کښته شوې وې. درې سره لاندې لاړل؛ څومره چې مخکې تلل تياره ډېرېدل؛ وروسته پراخ ځای ته ورسېدل؛ ورسکي بتۍ ولگوله؛ يودم شاته لاړ؛ غار د انسانانو له اسکليتونو ډک و.

ورسکي وويل:

— شل پېړۍ مخکې دلته دولس کسان اوسېدل؛ دا د هغو دولسو کسانو هېوکي دي؛ دوی د پاچا مقبره ساتله؛ ورسکي له شلو پېړيو وروسته لومړنی انسان دی چې دلته راځي.

ورسکي غلی شو؛ د خپل تندي خولې يې پاکې کړې، ويې ويل:
— په زندان کې يوه تاريخ پوه بندي دا معلومات راکړي و چې دولسو نفرو د پاچا له مقبرې څخه ساتنه کوله. اوس مو همدا ځای پيدا کړ؛ ډاډه يم، گنج هم همدلته دی.

ورسکي خو گامه واخيستل؛ ډبرينه دروازه يې خلاصه کړه؛ په کوټه کې هيڅ هم نه و؛ دوهمې کوټې ته ورغی؛ بتۍ يې واچوله؛ کوټه تشه وه، يوې دروازې ته يې پام ورواوبنت؛ له دروازې يې د غڼو ځالې لرې کړې. د مثلث په شکل يوه درې کونجه لويه کوټه يې سترگو ته ودرېده. د کوټې له چت څخه سپينه نرۍ رڼا را لوبدلې وه. ورسکي ځير شو، چت سوری و، رڼا له هماغه ځايه راتله.

ورسکي شاوخوا وکتل؛ يو ځای وړې تيرې راټولې وې؛ د تېرو تر څنگ فلزي لکنه بنکارېدل؛ لکنه تر نيمايي پورې په ځمکه کې ننوتې وه.

ورسکي ورنږدې شو؛ پر لکنې د خاورې يوه ذره هم نه وه ناسته؛ سپينه رڼا ترې پورته کېدله.

ورسکي لاس وروغځاوه؛ د کونورا چينغې يې گوتې خلاصې پرېښودلې.
— مه!

د ورسکي رنگ والوت:

— ولي؟

— ماکونوک راته ويلې و چې که څوک دې لکنې ته لاس وروړې نو سوځي.

ورسکي و خندل، لکنه يې له ځمکې را وايسته. لکنه له زرو جوړه وه، خو په سر کې يې د مار شکل بنکارېده چې له سرپو جوړ شوی و. ورسکي په ځير لکنې ته وکتل؛ قيمتي غميو يې کمزورې رڼا کوله... ورسکي وويل:

— دا خو به هماغه د معجزې تيره نه وي؟

ورسکي متوجه شو چې د لکنې سر تاوېږي، خلاصه يې کړه، په مينځ کې يې تيره وه. ورسکي ډېره را واپسته؛ ډېرې سره ځلا کوله؛ ورسکي په خوشالۍ چيغه کړه!

— دا هماغه د معجزې تيره ده.

کونورا په بېرته وويل:

— اورې؟

ورسکي په حيراني ورته وکتل.

کونورا وويل:

— غوږ ونيسه.

يو غږ راته؛ دا غږ به کله لوړ او کله هم ټيټ شو. غږ تر ډېره د انسان زگيروي ته ورته و، خو کله کله به داسې او از پورته شو لکه يو څوک چې په خوب کې خړهاری کوي.

ورسکي په بېرته وويل:

— دا غږ د څنگ له کوټې راځي.

اوتو د ډبرينو مجسمو خواته اشاره وکړه؛ ورسکي د لاسي بتۍ رڼا ور واچوله؛ تر مجسمو ورهاخوا نرۍ لاره پرې وه، مخکې لاړ او زوروره چيغه يې له خولې راووته.

— هلته يو انسان دی، هلئ، دې خوا راشئ!
او تو او کونورا منډه وړ واخيسته؛ د لارې د پای په لويه کوټه کې يو ببر
سرى بوډا پروت و. ورسکي ورنږدې شو؛ بوډا خيړن بنکار بده؛ ټول منځ
بې ژورو گونځو نيولئ وو.
ورسکي کېناست؛ بوډا ويده و.

ورسکي ورو وويل:
— معجزې پيل شوي؛ دا بوډا بايد د دې ځای کشيش وي.
او تو وويل:

— زه خو په هېڅ هم نه پوهېږم؛ دلته څه روان دي!
ورسکي وخنډل:
— تراوسه خو هر څه سم دي. زنداني ملگري مې دې بوډا ته هم اشاره کړې
وه.

کونورا په خبره کې ورو لوبد:
— خو زه داسې فکر نه کوم، دا به هماغه سړى وي چې موږ يې څارلو.
او تو وويل:

— چټياټ مه وايه. خو زه يوه شي ته حيران يم؛ دې کمزورې بوډا به څنگه
ځان تردې ځايه را رسولئ وي؟
ورسکي ټيټ شو؛ د بوډا لاس يې ونيو؛ دهغه غوږ ته يې خوله ورنږدې
کړه؛ ورو يې وويل:
— زه يم.

د بوډا شونډې ورپېدې؛ څو نامفهومه تورې يې له خولې راوتل، بېرته
بېسده پرېوت.

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه؛ وروسته بوډا وويل:
راغلل، راغلل...

۲_ ورسکي ماتې خوري:

ورسکي کونورا ته وکتل:

_د هغه په خبرو پوه شوې؟

کونورا د (نه) په بڼه سر و خوځاوه. ورسکي د بوډا پر اوږه لاس کېښود،
ټکان يې ورکړ؛ بوډا په پتو سترگو وويل:

_ارامه مې پرېږدئ!

ورسکي د بوډا سترگو ته د بتۍ رڼا سيخه کړه؛ بوډا په حيرانۍ وويل:

_له ما څه غواړئ؟

ورسکي د بتۍ رڼا د هغه له سترگو ليرې کړه؛ بوډا خپلې سترگې
وموښلې؛ ورسکي ته يې وکتل؛ له وچو شونډو يې کمزورې خندا
راووته!

_اه! ورسکي، دا ته يې؟ تراوسه لا نه يې زور شوی.

د ورسکي پر زړه لړزه راغله؛ دی دې ته حيران و چې بوډا يې له کومه
پيژني.

ورسکي په بیره وويل:

_ته څوک يې؟ دلته څه کوي؟

بوډا په کمزوري غږ وويل:

په دې پوښتنه دې خواهشینی شوم؛ ته باید ما وپیژني!
ورسکي په حیرانی ورته کتل:
بوډا وویل:

پر ذهن دې فشار راوړه، زه د والدا پلاریم، هغه والدا چې ستا میرمن
وه، خو په ډېره ناځوانی سره دې پرېښوده.
ورسکي په خبره کې ورو لوبد:
خو ما تراوسه نه یې لیدلی!

سمه ده، نه دې یم لیدلی؛ خو زه ستا په اړه په ډېر څه پوهېږم؛ ته په
زندان کې وې چې زه د معجزې د تیرې د ساتلو له پاره دې جزېرې ته
راغلم؛ پوهېدم چې ته به یوه ورځ دلته راځې.
ورسکي حیرانې سترگې ورته نیولې وې؛ دی د بوډا په خبرو نه پوهېده.
کونورا په بیړه وویل:

په وښو کې یې توپانجه پټه کړې ده؛ میل یې ښکاري؛ دا بوډا زموږ
دښمن دی؛ باید ووژل شي.

ورسکي فکر په مخه کړ؛ او تو ته یې وکتل، ویې ویل:
اوتو، ته څه پکې وایې؟

اوتو بوډا ته مخ ورواړاوه، ویې ویل:
نوم دې څه دی؟

زور ډر وید.

ورسکي وویل:

دا د کښيشانو يوه ډله ده چې پر ځانونو يې د ډرويد نوم ايښی؛ هغوی پيژنم؛ غلي او گوښه گيره خلک دي؛ يواځيتوب غواړي؛ دوی د دنيا له ټولو خونښيو محروم دي.

بوډا په زحمت له وښو پورته شو؛ کښاست، ويې ويل:
زه ستا سو د ملنډو نه يم. بالعکس، دا تاسو ياست چې ماته اړتيا لری؛
وگورئ، نخا مې هم زده ده.

بوډا په زحمت ولاړ شو د نخا په ډول يې لاسونه پښې ووهلې.

ورسکي او د هغه ملگرو په حيراني ورته کتل.

دې نخا ته پخوانيو روميانو د مار نخا ويله؛ نخاگر به په نخا کې يو ځل مخکې لاړ بيا شاته، سينه به يې راوايسته او پر خپل ځای به په تېزۍ سره راوگرځېد.

يوډا په نخا کې وويل:

تاسو نه پوهېږئ! زه دوه زره کاله عمر لرم؛ څو سوه کاله مخکې مې پاچا ژول سزار ته هم همدا نخا وکړه؛ چکچکې يې وهلې او زما له نخا يې خوند اخيست.

بوډا خپله نخا بدله کړه؛ لاسونه پښې يې پورته پورته وغورځولې، ويې ويل:

دا د دېرشو مړيو د جزېرې نخا ده؛ دا هم د څلورو صليبونو نخا.

يو ناخاپه يې وخنډل؛ د ورسکي تر مخ ودرېد؛ ويې ويل:

وښئ! بيا ځايه حرکات مې تر سره کړل، خو اوس د جدي خبرو واری.

گرانه، زما ماموريت دا دی چې تا ته د معجزې تپړه دروسپارم.

ورسکي په حيراني ورته کتل. وروسته يې وويل:

—ته ولي دا کار کوي؟

بوډا په زوره وخنډل:

—تا د معجزې د تيرې د لاسته راوړلو له پاره خلک ووژل؛ جزيره دې له وحشته ډکه کړه او اوس چې يو احمق بوډا د معجزې تيره در سپاري، خوشاله نه يې؟

بوډا غلی شو، په ځير يې ورسکي ته وکتل، ويې ويل:

—ورسکي، زه د تيرې شپې سرې يم، هغه څوک چې سپين کالي يې اغوستي و او تاسو يې پر کميس ډزې وکړې، دا زه وم چې د ځنگل د يوې برخې و نو ته مې اور ورواچاوه، اوس هم ما نه پيژنې؟
د ورسکي زړه ولړزېد، او تو او ما کونورا يو گام شاته شول.

ورسکي خپل زړه غټ ونيو، ويې خنډل:

—نو ته فکر کوي چې ورسکي به له تا وويرېږي؟

بوډا وويل:

—نه، نيت مې صاف دی؛ غواړم چې د معجزې تيره تاسو ته تسليم کړم.

—ولي؟

په دې پسې مه گرځه، خو يوه بله خبره واوره! دا تيره يو وخت د پاچا له جنازې سره دې ځای ته راوړل شوه؛ سل کاله يې وساتله، خو وروسته د بوهم د پاچاهي سلسله کمزورې شوه او د تيرې محافظين هم وتبته بدل. دا ځای تر ډېره همداسې پاتې و، خو وروسته بيا ساتونکي ورته وټاکل شول، هدف يې د بوهم د پاچا د قبر ساتنه نه وه، دوی پوه شوي و چې په دې سيمه کې د معجزې تيره پرته ده او وپرېدل چې دا گنج د غلو لاس ته ور نه شي.

په دې محافظينو کې يو هم زه وم؛ خبر شوم چې تاسو د دې گنج په موندلو پسې جزېرې ته راغلي ياست؛ په دې هم پوهېږم چې د ورونيک پلار دې څنگه وواژه، ان د ورونيک د صليب د څړولو پېښه مې هم په خپلو سترگو ولېده.

ورسکي وخنډل:

ـ ښه نو، چې دومره مهربانه يې او له دې ټولو پېښو سره سره بيا هم مرسته راسره کوي، نو دا راته ووايه چې د معجزې تيره چېرته ده، ها؟
ورسکي هغه تيره د بوډا سترگو ته ونيوله چې د لکنې له مينځه يې راکښلې وه.

بوډا وخنډل:

ـ نه، دا تيره ما په خپله په لکنه کې کېښوده، ورته وگوره، مينځ يې مات دی.

ورسکي حيران و، خو ضرورت يې درلود چې د بوډا خبرې واورې
بوډا وويل:

ـ د معجزې د تيرې ځای يواځې ماته معلوم دی.

ورسکي چيغه کړه!

ـ زه په تا څنگه باور وکړم؟

بوډا وخنډل:

ـ بله لاره نه لرې. خو زه به يو بل راز هم درته ووايم، په زندان کې درسره وم، له دې هم خبر يم چې ستا پلار او مور پر تا کوم نوم ايښی و. ستا کورنی نوم يادوم، ورسکي نه.
د ورسکي پښې ولېږېدې.

بوډا د ورسکي غوږ ته خوله ورنږدې کړه؛ شونډې يې و خوځېدې؛
ورسکي لکه مار چيچلی انسان ټوپ کړل؛ په زوره يې وويل:
_ته شيطان يې، شيطان، که نه نوله داسې رازونو څنگه خبرېدې!
بوډا وخنډل:

_بڼه نو، اوس په ما باور کولای شې؟

_هو، له دې وروسته سره ملگرې يو، خود معجزې تيره چيرته ده؟
کونورا غوښتل چې څه ووايي، خو ورسکې خپلې وسلې ته اشاره وکړه،
هغه يې پوه کړ چې بوډا څه نه شي کولای.

ټول له اوږده دهلبزه تېر شول؛ د لاسي بتۍ رڼا په دېوال کې يوه کوچيني
سوري ته سيخه شوه. ورسکي د ډرويد (بوډا) په غوښتنه گوندې
ووهلې، لاس يې سوري ته ورننه ايست؛ ناڅاپه ټول دېوال شاته لاړ، يوه
لويه کوټه ښکاره شوه؛ ډرويد وويل:
_د معجزې تيره همدلته ده.

شبهه وروسته ټول په کوټه کې ول.

په کوټه کې نمجن بوی ته، ځای ځای د قبرونو زړې شناختې ولاړې وې.
ډرويد وويل:

_پوښتنه مونه کړه چې ترزمکې لاندې دا کوټه ولې روښانه ده!
ټول غلي وو.

بوډا وويل:

_دا ځای له پورتنۍ کوټې څخه رڼا اخلي؛ وگوره، د ډبرينو مجسمو له
اړخونو رڼاوي راوتلې دي؛ بله خبره! د معجزې په تيره کې هم دا خاصيت
پروت دی چې کوټه روښانه کړي.

يو دم بېې وخنډل:

—خو د معجزې تيره په درېيمه كوته كې ده.

ورسكي وويل:

—په مور ملنډې وهې!

—نه، دا تيره په زيرزميني كې موندلې شې. د دې تيرې يو ارزښت په دې كې دى چې د گروپ په خير رڼا خپروي. هو رښتيا، يوه بله خبره! دا تيره يو چا ته ژوند او مرگ، دواړه وركولاى شي.

—څنگه؟

—د والدا نوم به دې نه وې هېر، هغه هم يو وخت زما په شان د دې تيرې ساتونكې وه.

د ورسكي زړه ولړزېد:

—والدا اوس چېرته ده؟

—دلته، د همدې تيرې لاندې ويده ده.

د ورسكي سترگې رډې راوختې:

—چتيا ته مه وايه!

بوډا وويل:

—زما په خبرو باور وكړه، والدا له خو پېړيو راهيسې د داسې چا په انتظار ده چې دلته راشي او ورته ووايي چې ورباندې گرانه ده؛ هغه وخت به د معجزې تيره وركړي.

ورسكي ته احساس وركولې و چې دا سپرې ملنډې ورباندې وهې، خو د هغه ځينې خبرې رښتيا وې؛ دى بايد په ځينو رازونو پوه شوى واى.

ډرويد وويل:

دا ميرمن په بنسکلا کې جوړه نه لري؛ که دې وليده، په يوه نظر به زړه ورباندي وبایلې؛ دا ستا په خير يوه گنهگار انسان ته ماتله ده. ورسکي پوه شو چې له خطر سره مخامخ دی، خوبيا يې هم زړه غټ ونيو. ډروید وويل:

ته ماشوم وې، هغه وخت دې د مور په گوته يوه گرانبيه گوتمی. وه؛ دې گوتمی. درې قيمتي ډبرې درلودې. رښتيا نه وایم؟ د ورسکي د تندې گونځې سره ورغلي: خو دا زموږ کورنی راز دی، ته له کومه پوهېږې؟ ډروید وخنډل:

که اوس هغه گوتمی. د والدا په گوته وي، نو دا باور کوي چې والدا به د معجزې تيره تاته درسپاري؟ ورسکي چيغه کړه!

خدايه! د دې سړي له چتيا تو نور ستړی شوم. ډروید پر غولي پرته هواره تيره وښويوله؛ لنډې زېنې وې؛ ورسکي د هغه په امر ورکښته شو؛ شېبه ورسته د ورسکي وحشتناکه چيغه پورته راوخته:

رښتيا دي، گوتمی. د هغې په گوته ده. اوتو او ما کونو يوبل ته په وېره وکتل. ورسکي په يوه اوږده دهلېز کې ولاړ و؛ يوې خواته يوه بنځه پرته وه؛ حرکت يې نه درلود؛ پر گوته يې د ورسکي د مور گوتمی ښکارېدله. له پورته يې ډروید غږ واورېد:

—د هغې لاس په خپل لاس کې ونيسه؛ دا بايد پوه شي چې مينه ورسره لري.

ورسکي په بېره د پرتې بنځې لاس ورپورته کړ.
ډروید وويل:

—د بنځې له مخه نقاب لري کړه؛ مه ويرېره! دا کار تر هغو قتلونو اسانه دی چې تا وکړل.

ورسکي لړزانده گوتې ور نږدې کړې؛ د پرتې بنځې له مخه يې نقاب ليري کړ؛ يو ناخپه شاته شو، پښې يې ولږېدې او بې حرکته ودرېد.
ډروید چيغه کړه!

—خه دې ولېدل؟

ورسکي د ليونيانو په خیر په راوتليو رډو سترگو د پرتې بنځې خپرې ته کتل؛ پرتندې يې مړې خولې راماتې وې.
بوډا وخنډل:

—وگوره، خیره دې خومره بدرنگه شوې ده؛ ښه ده، والدا ویده ده؛ د هغې پټې سترگې به نور رنځ هم درکړي.

ورسکي په زحمت خپلې سرېښ شوې شونډې پرانيستې، په ټيټ غږ يې وويل:

—ورونیک.

بوډا وويل:

—احمقه! بېره دې وکړه؛ په تياره کې دې ان د ورونیک مخ ته هم ونه کتل؛ پوهېږې؟ د ورونیک پر ځای دې يوه بله مړه بنځه پر صليب راوځړوله.

ورسکي په بيړه پورته وکتل؛ بوډا د پخوا په خير کمزوری نه بنسکارېده،
نيغ ولاړ و او په خير ه کي يې غوسه له ورايه مالومېدله.
ډروید وويل:

خان دې ډېر چالاکه گانه؛ قتلونه دې وکړل؛ جزيره دې د مظلومو خلکو په
وينو ولړله؛ له اوله لا پوهېدم چې يو ډارن انسان يې.
د توپانچو گيتونه کش شول؛ ډروید ور وکتل، او تو او کونورا د وسلو
ميلونه ورته نيولي وو.

ډروید په ملنډو وويل:

— هيله کوم، ما مه وژنی، له يوه کمزوري بوډا څه غواړئ.
ورسکي چيغه کړه!

— احمقانو، ولې ماته ياست، ويې ولي!

له توپانچو څخه يواځې تور لوگي راووت.
ورسکي خپله توپانچه پورته ونيوله، خو تشه وه.
ډروید وخنډل:

— دومره ساده نه يم، مرمی مې ايستلې دي.

ورسکي پر زينه پښه کېښوده. يو غر يې واورېد:
— حرکت مه کوه!

ورويې وکتل.

— ورونیک توپانچه ورته نيولي وه.

ورسکي په بيړه پورته وخوت؛ د بوډا تر څنگ تېر شو؛ له خپلو ملگرو
سره يې يو ځای منډه واخيسته.
ډروید پسې ناره کړه!

ـ بناغلی ورسکي! د معجزې تیره دې هېره شوه.

۷ـ پیاوړی حریف:

ورسکي د ډار سرې نه و، خو دې پېښو یې پر ذهن اغېزه کړې وه؛ نه پوهېده چې څه کوي او ولې له هغه ځایه راووت. په لاره کې یې څو ځله اوتو او کونورا ته وویل:

ـ ورونيک مړه ده؛ ما په خپلو لاسونو پر صلیب راوځړوله.

دوی په بیره روان ول، خو ورسکي ځای پر ځای ودرېد، ویې ویل:

ـ زړه مې چوي؛ باید ډاډه شم چې هغه ورونيک وه که بل څوک؟

اوتو په خبره کې ورو لوبد:

ـ نو څه کوي؟

بېرته ورگرځو.

کونورا وويل:

—نه، هغه وسله لري.

ورسکي وويل:

—احمقه، تر اوسه نو هلته نه دې ماتله.

درې سره بېرته د سمخو خواته ورغلل.

اوتو وويل:

—وگورئ! هغه رڼاوې نشته.

لاندي کېنسته شول، ورسکي اورلگيت ولگاوه، پر ډبرينو زينو ژېره رڼا

پرېوته؛ يو دم د تيرې د بنويدو غږ راغی؛ ورسکي په بېرته پورته

وخت؛ د بېرته تگ لاره د درنې تيرې په واسطه تړل شوې وه. ورسکي

تيرې ته اوږه ورکړه، خو تيرې درنه وه.

د ورسکي خپره له غوسې تکه شنه شوه؛ بېرته ملگرو ته راغی، په غوسه

بې وويل:

—په دام کې بې واچولو.

اوتو وويل:

—له ما سره بله توپانچه شته.

ورسکي په غوسه وويل:

—احمقه! ولې دې استفاده ترې ونه کړه!

د اوتو سروخېد:

—هغه وخت وارخطا شوم، هېره مې وه.

ورسکي توپانچه وراخيسته، مرمی بې وکتلې، سمې وې. وې وويل:

— له دې ځايه بايد د وتلو لاره پيدا كړو، كه نه نو هډوكي به مو همدلته وراسته شي.

كونورا خپل غاښونه وچيچل:

— دواړه به په خپلو لاسونو ووژنم.

ورسكي وويل:

— خو كه له دې سمخې ژوندي ووتو.

كونورا وويل:

— ماته داسې ښكاري چې دوى هم تر اوسه همدلته دي.

— نو د سمخې په خوله كې هغه تيرېه چا كېښوده؟

— ډاډه يم، نور و ملگرو به يې دا كار كړى وي.

كونورا له جيبه يوه تېره چاره را وايسته، پرته له دې چې د ورسكي نظر وپوښتي، په تياره كې ورک شو.

ورسكي او اوتو په خپل ځاى پاتې شول؛ پاو ووت؛ د كونورا درك معلوم نه شو. دوى دواړه هم پسې ورغلل. ورسكي يو ځاى نوک ونيو، ويې ويل:

— اورې! فكر كوم چې كونورا دى، بېرته زموږ خواته راځي.

غږ غلى شو؛ مخكې لارل؛ په يوه كوټه كې تياره وه؛ دومره ښكارېدل چې يو څوك پر مخې پروت و.

اوتو چينغه كړه:

— كونورا خپل كار كړى دى؛ وگوره، د دې سړي په ټټير كې د كونورا چاره ننوتې ده؛ لاستى يې برېښي؛ ډاډه يم؛ دا د كونورا چاره ده.

ورسكي وويل:

— احمقہ! داسی نہ دہ۔

ورغی جسد یی پر مخی را واپاوه؛ هوتو چیغہ کرہ!

— کونورا! اہ! کونورا یی وژلی دی!

ورسکی خپلہ توپانچہ لہ جبہ را وایستہ، ویی ویل:

— دروید تر مورہ پر چالاکہ دی۔

اوتوپہ حیرانی۔ سرہ د کونورا جسد تہ کتل...

ورسکی وویل:

— راعہ!

دواپہ اوپدہ سالون تہ ورسپدل؛ لاندی کنبتہ شول؛ د ورسکی زپہ

ولپزید؛ نبخہ پر خپل خای پرتہ وہ۔ ورسکی ورتیت شو؛ سترگی یی رپہ

راوختی؛ د نبخی مری گوتی د کونورا تر چاری راتاوی وی۔ ورسکی پہ

دقت نبخی تہ وکتل؛ د لاسونو پہ بندونو کی یی د پری سرې ننبی پاتی

وی

ورسکی وویل:

— دا ہماغہ نبخہ دہ چپ مورہ پہ تیبارہ کی د ورونیک گومان ورباندی کری

واود ہغی پر خای مو پر صلیب را خرولی وہ۔

ورسکی یوناخا د نبخی لہ گوتو چارہ ورواخیستہ اود ہغی ستونی یی

ورپری کری؛ پہ غوسہ یی وویل:

— اوس نو سمہ مرہ شہ۔

مخامخ یو سیوری راغی، ورسرہ یی یو ورو غرو اورپد:

— زہ دی وپیژندلم؟

ورسکي مخامخ توپانچه ونيوله؛ په تياره کې د توپانچې له خولې سره رڼا ووتته، يو چا وخنډل:

—ورسکي، ته هغه څوک يې چې په دوکه پسې دوکه خوري؛ ته هغه څوک وژني چې مخکې دې وژلای و.

ورسکي اورلگېت ولگاوه؛ يوه ولاړ ځوان دېوال ته اوږه لگولې وه؛ ځوان متوسطه ونه درلوده، وېنسته يې ژير او څپره يې سره بنسکارېدله. ځوان وويل:

—نوم مې ارسن لوپن دی او د اسپانيول اوسيدونکی يم. ورسکي په حيرانۍ سره ځوان ته کتل....

ځوان وويل:

—زه د کنت هرژمون د کورنۍ د ساتلو له پاره دلته راغلي يم؛ تا پيژنم؛ هغه کسان دې ووژل چې ډېر دې يې نه پيژندل. بې مانا قتلونو ستا زړه سخت کړی دی، خو تر اوسه لا په دې نه پوهېږې چې ورونيک مړه ده که ژوندي!

ته ان دومره بې رحمه يې چې د مقتول څېرې ته هم نه گوري؛ تا دوي بنځې درلودې؛ يوه د راينولډ مور او بله هم د فرانسوا مور. دوي ورځې مخکې دې په تياره کې خپله لومړنۍ ميرمن وويشته. د ورسکي زړه ولږېد.

ارسن لوپن په کونج کې له پراته جسد څخه څادر ليري کړ، ويې ويل: —باورنه کوي؟

—ورسکي خپلې سترگې پټې کړې. ارسن لوپن وويل:

— تاته مې نقشه وایسته او ته مې په خپله لومه کې راگیر کړې.

ورسکي چيغه کړه !

— له ما څه غواړې؟

ارسن لوپن وخنډل:

— هېڅ، یواځې د کنټ هرژمون له کورنۍ څخه ساتنه کوم.

ورسکي وویل:

— رآه! د معجزې تېره به په ګډه پیدا کړو، نیمایي شتمنې یې ستا!

او توتو ته غوسه ورغله، خو څه یې ونه ویل.

ارسن لوپن وخنډل:

— خو لومړی باید په دې پوه شم چې فرانسوا چېرته دی؟

ورسکي غلی و.

ارسن لوپن دوهم ځل پوښتنه تکرار کړه!

— فرانسوا چېرته دی؟

د ورسکي په زړه کې تمه پیدا شوه؛ فرانسوا یو چاته ارزښت درلود او ده

له دې موقع ډېره استفاده کولای شوای. خو بیا یې هم وویل:

— فرانسوا د تورې وهنې په مسابقه کې ووژل شو.

لوپن وخنډل:

— زه دومره احمق نه یم، پوهېږم چې هغه ژوندی دی.

ورسکي نه غوښتل چې په دومره اسانۍ دا چانس له لاسه ورکړي، ځکه

غلی و.

لوپن شپېلکې وواهه! له نږدې کوتې څلور وسلوال او یو په عمر پوخ

سړی راغلل. په عمر پوخ سړی ګوډ ګوډ ته، یوه پښه یې له لرګي جوړه وه.

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل ويې ويل:
_دې زما نږدې ملگري پاتريس بلوال دی.
غلی شو، پاتريس بلوال ته يې مخ ورو واپراوه:
_بناغليه! د فرانسوا درک مو پيدا نه کړ؟
منفي ځواب يې واورېد.

ارسن لوپن وويل:
_نور پوځيان په بېرې کې دي؟
هو.

ارسن لوپن سر تېرو ته وکتل:
_ورسکي او د هغه ملگري گراشن ته بوځي، هلته يې وساتي.
اوتو او او ورسکي تر متو ونيول شول.
له سالونه بهر يوه زېنه ولاړه وه، خو ارسن لوپن ترڅو سمخو تېر شو او د
ځکمي سر ته راوخوت. ډله د باغ خواته لاړه او هغې ونې ته ورسېدل چې
ورسکي د ورونیک پر ځای د خپلې پخوانۍ ميرمنې مړې پرې راڅړولی
و.

ارسن لوپن يو ځای ودرېد، ورسکي ته يې وکتل، ويې ويل:
_ستړی شوي؟
د ورسکې سترگې سرې وې.
ارسن لوپن وويل:

_دې ونې ته وگوره! کله چې تېره شپه تاسو د خپل جنایت په اړه غږېدی
اومړي مو شمېرل، ما له موقع استفاده وکړه او ورونیک مې له دې ځايه
وتښتوله. هلته وگوره! هغه څوک چې پر سپک را روان دی، پيژنې؟ دا

سږي هم ستا د قربانيانو له ډلې څخه يو دى. دا سږي دې لومړى د مرگ په خونه كې بندي كړ؛ بيا دې خپل زوى راينولې ته امر وكړ چې سيند ته يې واچوي؛ دا كس د فرانسوا بنوونكى استفان ماروكس دى، خداى ژوندى وساته.

ماروكس را ورسېد؛ ورسكې ته يې په ژامه دروند سوک وركړ، لوپن وويل:

—مه! اوس يې وخت نه دى؛ ورسكې به خپله سزا وويني.
ورسكې په كركه استفان ماروكس ته كتل؛ دى د ورونېك او د دې سږي له مينې څخه خبر و.

ارسن لوپن ورسكې ته ورنږدې شو، ويې خندل:
—د بناغلي استفان ماروكس په ژوندي پاتې كېدو حيران يې! په دې ورځو كې مېرې هم ژوندي كېږي.
ارسن لوپن ماروكس ته وكتل:
—فرانسوا مو پيدا نه كړي.
نه

—په كوم ځاى مو شك هم رانه غى، سمخه، غار يا بل څه؟
د استفان ځواب منفي و.
ارسن لوپن بېرته ورسكې ته ورنږدې شو، په غوسه يې وويل:
—د فرانسوا د ځاى د بنودلو په مقابل كې څه غواړي؟
ورسكې ځمكې ته كتل...
ارسن لوپن له جيبه يو كارت را وايست، د ورسكې سترگو ته يې ونيو، ويې ويل:

دا سړی د فرانسوا بیه پرې کوي، ووايه، خومره پیسې غواړې؟
ورسکي په حیرانۍ وویل:
دا خود فرانسې د ولسمشر موسیو والانگای کارت دی، هغه ولې له دې
قضیې سره دلچسپې نیسي؟
ارسن لوپین وخنډل، له جیبه یې یو بل سور رنگه کاغذ را وایست، ویې
ویل:
وخت مه ضایع کوه، دا کاغذ ولوله.
ورسکي په لږزنده گوتو کاغذ ورواخیست، لیکلي و:
د فرانسې د دولت نږدې ملگری پاتریس بلوال او ارسن لوپین د ورسکي د
نیولو ماموریت لري.
د ورسکي خوله وازه پاتې وه.
ارسن لوپین لاس وروغزاوه، کاغذ یې ورنه واخیست؛ خیرې یې کړ او
توتې یې باد ورسره یووړې؛ ویې ویل:
زه په هیڅ دولت پورې نه یم تړلی؛ دا کاغذ مې ځکه دربنکاره کړ، چې
ستا نیول خومره مهمه دې؛ نو زما خبره ومنه! له دې ځایه نه شې
تنبتېدلې؛ د فرانسوا د خوشې کېدو په مقابل کې څه غواړې؟
فرانسوا مړ دی.
دروغ وایې!
ورسکي غلی شو، یو دم یې وویل:
د معجزې تیږه!
امکان نه لري، زه به فرانسوا په خپله پیدا کړم.
ورسکي وخنډل:

— که بی پیدا هم کری، نو یواځې به بی بی روحه جسد په لاس درشي.
— ولې؟

فرانسوا له پرون راهیسي نه اوبه څښلې او نه بی هم څه خوړلې دي؛ که
زما شرط ونه منی؛ هلکی به له تندې مړ شي.
ورسکي وروستی جمله په ډېره بی رحمي سره ادا کړه.
ارسن لوپن وویل:

— ته خپل زوی په خپل لاس نه شي وژلای.

د ورسکي له خولې وحشیانه خندا راووته:

— نه، ماته بی مرگ ډېر اسانه دی، فرانسوا به هم د نورو په څېر مړ شي.
استفان سوک جوړ کړ، خو ارسن لوپن د هغه مخې ته ودرېد.

ارسن لوپن د یوه سرتېري له ملا پری وړ خلاص کړ؛ ورسکي بی د صلیب
په بڼه په ونه پورې کلک وټاړه؛ د ورسکي پښې له ځمکې یوه لوښت
پورته وې.

ارسن لوپن وویل:

— اوس به پوه شي چې دا ډول مرگ څومره دردونکی دی.

پري د ورسکي پر متو، غاړه او پښو فشار راوړی و، خو ورسکي ځان
داسې وښود چې تسلیمدونکی نه دی؛ سترگې یې اسمان ته ورواړولې،
شوندې یې وڅوځېدې، داسې لکه وروستی دعا چې کوي.

ارسن لوپن ورمخته شو؛ د ورسکي ټټر ته بی سوک ورکړ؛ ویې ویل:

— ای قاتله! یوه زوی دې بل زوی په توره وواځه، خو پوهېږم چې فرانسوا
لا تر اوسه ژوندی دی؛ که مرسته ورسره ونه شي، ټپ او لوږه به بی
ووژني. ووايه! فرانسوا دې چپرته پټ کری دی؟

پاتريس بلوان وويل:
_ورسكي به اقرار ونه كړي
ارسن لوپن په خپلو ژېرو وېستو كې گوتې تېرې كړې؛ لاندينۍ شونډه
يې په غاښونو كې ټينگه كړه، ويې ويل:
_نه، د پري درد تر يوه ساعته ډېر نه شي زغملای؛ په خپله به هر څه
ووايي.
لوپن ورسكي ته ورنږدې شو، چيغه يې كړه:
_كه د فرانسوا ځای راوښيي په خپل شرافت قسم خورم، ازاد يې!
د ورسكي غاښونه له ډېره درده سره وجنگېدل، په زحمت يې وويل:
_هغه بايد مړ شي.
پانې وخوځېدې؛ سرتېرو د خپلو ټوپكو خولې ونوته وړ واړولې؛ له
گڼو پانويو كوچينې سپي راووت. استفان په خوشالۍ وويل:
_دا د فرانسوا سپي دی.
سپي د ارسن لوپن خواته ورغی؛ لکۍ يې ووهله؛ لوپن سپي ور
واخيست؛ هغه يې ټينگ په غېږ كې ونيو.
استفان په حيرانۍ وويل:
_دا سپي تا څنگه پېژني؟
ارسن لوپن وخنډل:
_د فرانسوا د موندلو له پاره بايد په ځينو حقايقو وپوهېږئ!

۹- د بوهم د پاچا تیره

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل په زوره يې وخنډل:

— فکر مې کاوه چې تر ما هونبنيار يې، خو داسې نه ده.

ارسن لوپن پر يوه ږنگه ونه کېناست، ويې ويل:

— يوه کيسه به درته ووايم. د مسيح له ميلاده ۱۳۲ کاله وړاندې په نړۍ کې

يوه حيرانوونکې پېښه رامينځته شوه؛ د پېښې ځای د اروپا يو ښار و؛

دې ښار ته يې بوهم يا بوهيما ويل.

د پېښې ځای د (ژاکي مي ستال) کوچينی ښار ښودل شوی دی. د دې

ښار د لوی سيند پر دواړو غاړو يوه لويه قبيله اوسېده. يوه ورځ په دې

قبيله کې جنگ وښت؛ دوی سوله خوښوونکي خلک وو؛ د جنگ په

علت نه پوهېدل؛ نارينه وو تورو ته لاس کړ او ښځو هم د کورونو د

وسايلو په راټولولو بوختې شوې، خو د هماغه ورځې په مازديگر د

قبيلې مشران د الب د سيند پر غاړه سره راټول شول؛ تر سهاره يې د

سولې په اړه خبرې وکړې.

سهار د پاچا دوي بېړۍ راوړسېدې؛ د قبيلې مشران او د پاچا استازې

په يوه لويه بېړۍ کې سره راټول شول؛ د قبيلې مشرانو سوله وکړه، خو د

پاچا استازو بله غوښتنه لرله. دوی غوښتل چې د قبيلې د ځوانانو په

مرسته پر گاونډيو هېوادونو يرغل وروړي.

هغه وخت په اروپا کې وړو حکومتونو واک درلود؛ هر يوه به پر بل حمله

کوله او خپل قلمرو به يې پراخاوه. دا قبيله وړې وه؛ د ژوند له پاره يې

باید يو څه موندلي وای؛ په جگړه کې ډېر غنيمت په لاس ورته، ځکه يې

دا وړانديز ومانه. هغه وخت به د جنگ له پاره ټوله قبيله (واړه، زاړه،

بنځې او نارينه (تلل ؛ له همدې سببه به يې د قيمتي جواهراتو په شمول د کور ټول وسايل ورسره وړل. د دې قبيلې په جواهراتو کې يوه مثلث شکله تيره وه چې دې قبيلې ته يې تر هرڅه ډېر ارزښت درلود. د قبيلې ټول اوسيدونکي په جنگي بېړيو کې سپاره شول؛ کله چې د سر کشتۍ د درې نيمايي ته ورسېده، يوه مشر يوه پرده ليرې کړه او يوه ځلېدونکې تيره ښکاره شوه. دا تيره دوه متره پلنه او دوه نيم متره اوږده وه؛ د تيرې پر لېدو ټولو تيرې ته سجده وکړه او د خوشالۍ غږونه پورته شول.

د پوځ مشر يوه لکنه ورواخيسته او ويې ويل چې دا لکنه او تيره د يوبل له پاره مهم دي او يوبل ته قدرت وربښي. دا د تيره مور ته په جگړو کې پياوړتيا راکوي.

دې تيرې جادويي قدرت درلود او د هغه وخت فيوډالانو هڅه کوله چې دا تيره ترلاسه کړي. اوونۍ تيرې شوې؛ دې قبيلې په سمندر کې خپل سفر ته دوام ورکړ؛ ډېرې سيمې يې ونيولې او يوه ورځ د اسکاندينيا يوه ساحل ته ورسېدل.

دوی غوښتل چې دا تيره په يوه مطمئن ځای کې پټه کړي، خو دا ساحل ښه نه شو ورته ښکاره؛ له همدې امله ايرلنډ ته ورسېدل. دوی هماغه ځای د اوسېدو له پاره غوره کړ؛ وخت ووت؛ د پوځ مشر مړ شو او د هغه لمسي د خپل نيکه ځای ونيو.

يوه ورځ يوه گاونډي پاچا له دوی سره يو تړون لاسليک کړ، د دې تړون له مخې بايد دواړو حکومتونو پر درېيم حکومت يو ځای جنگ پيل کړی

واي؛ دوی دا تیره یوې جزېرې ته یووړه؛ دې جزېرې دیرش پلنې ډبرېنې تختې او قوي پلونه درلودل.

کلونه ووتل؛ دا تیره په همدې جزېره کې ساتل کېدله، خو جزېره د ژرمن د وحشي قبیلې تر تهدید لاندې راغله؛ د پوځ او قبیلې مشرانو دومره وخت ونه موند چې تیره له جزېرې څخه انتقال کړي؛ تیره په جزیره کې پاتې شوه.

کال وروسته د پوځ او قبیلې تر مینځ اختلاف راغی؛ په خپل مینځ کې یې سختې جگړې وکړې؛ په دواړو لورو کې ډېر کسان ووژل شول او تیره ورو ورو له ذهنونو ووته.

ارسن لوپن غلی شو، سگرت یې ولگاوه؛ ورسکي ته یې وکتل؛ ویې خندل:

—دا جزېره د سارک جزېره وه؛ هغه جزېره چې زه او ورسکي پکې یوو. پېرې ووتې؛ په دې تیرې پسې ډېر کسان وگرځېدل، خو پیدا یې نه کړه. دې تیرې زما پام هم ځانته وړ واړاوه؛ څیرنې مې وکړې؛ په هماغه لومړیو کې دې نتېجې ته ورسېدم چې دا تیره باید د گرانديش او کالوفلوري د باغ په مربوطاتو کې وي، ځکه دا پخوانۍ خرابې وې او ماکونوک هم په دې اړه معلومات را کړي وو.

ماکونوک په دې عقیده و، چې د گرانديش د چپنې اوبه شفا بښونکې دي؛ تیره هم په هغه ځای کې ده چې دا اوبه سرچینه ترې اخلي. دی په دې باور و چې دا تیره د هر ډول ناروغیو علاج کولای شي او له همدې سببه یې دې تیرې ته د مرگ او ژوند نوم ورکړی و.

ماکونوک له پخوا راهیسې په دې تیره پسې ګرځېده؛ یوه ورځ یې په یوه سمخه کې یوه زړه کتابچه وموندله؛ له لیکنو یې داسې ښکارېده چې دا کتابچه د هماغه پوځ د مشر یا د اښتونه دي. په دې کتابچه کې پر صلیب د څلورو ښځو د راځړولو او دېرشو جنازو یادونه شوې وه، خو روښانه مفهوم نه ترې اخیستل کېده.

ماکونوک به خپل ټول معلومات له کنټ هرژموند سره شریکول، تر څو چې ورسکي دې جزېرې ته راغی او دواړه یې ووژل. ارسن لوپن غلی شو؛ نیم سوخته سګریت یې د بوټ تر تلي لاندې کړ؛ ورسکي ته یې وکتل، ویې خندل:

— فکر کوم چې ترلې اندامونه دې ورو ورو بې حسه کېږي. ورسکي په غوسه ورته کتل او له درده یې خپله لاندینی شونډه پر غاښونو کلکه نیولې وه.

ارسن لوپن وویل:

— اوس هم نه غواړې چې د فرانسوا ځای راوښیې؟

د ورسکي په سترګو کې غوسه ښکارېدل.

ارسن لوپن وویل:

— غوږ ونیسې! پنځه دېرش کاله مخکې د بوهم په ښار کې یوې ښکلې ځوانې ښځې ژوند کاوه. دا ښځه د یوه بیروتي پروفیسور معشوقه وه؛ پروفیسور د دې ښځې په برکت د بوهم له دوهم پاچا سره وپېژندل دی هونښیار سړی و؛ دېر ژر یې د بوهم د پاچا پام ځانته ورواړاوه.

پروفیسور له خپلې معشوقې سره واده وکړ او د ورسکي په نوم یې یو وحشي انسان نړۍ ته راوړ. ورسکي ورو ورو لویېده؛ یوه ورځ یې مور

له يوه حيرانونكي راز څخه خبر كړې؛ زوی ته يې وويل چې د سارك په جزيره كې يوه قيمتي ډبره پرته ده او كه ته دا تيره تر لاسه كړې نو د بوهم پاچا به شي.

ورسكي لوی شو؛ خو نا ارامه ذهن يې دې تيرې په مخه كړې و؛ ورسكي په نړيواله جگړه كې گډون وكړ او له جگړې وروسته زندان ته ولوېد، خو لا يې هم د معجزې تيره په ياد وه. ورسكي له زندانه وتښتېد؛ د سارك جزيرې ته راغی او په ټوله جزيره كې يې وحشت خپور كړ.

ورسكي خپلې لومړنۍ ميرمنې الفرايد ته دنده وركړه چې كنت هرژمون وڅاري او كله چې جزيرې ته د خپلې دويمې ميرمنې ورونيك له راتگه خبر شو، پر صليب د هغې د څړولو فكر په مخه كړ.

ورسكي به ډېر وخت له خپلې لومړنۍ ميرمنې او ملگرو سره د ويرانو په سمخو كې تېراوه؛ دوی زحمت وايست او په دې پوه شول چې د معجزې د تيرې د لاسته راوړلو لومړنی شرط په صليب د څلورو بنځو راڅړول دي. خو ماکونوك د دوی په راز وپوهېد او په دې هڅه كې شو چې دوی ته دوکه وركړي. يوه شپه سمخې ته ورغی او په پټه يې د ورسكي او د هغه د ملگرو جلسه ولېده. ده د تيرې د پيدا كېدو په اړه غلطه نقشه وايسته او كاغذ يې تر خاورو لاندې كړ؛ دا نقشه د ورسكي لاس ته ولوېده؛ هغه دوکه وخوره او په تقلبي نقشه يې باور وكړ، ځكه د يو څه مودې له پاره په نورو خرابو كې گرځېده.

ما دا هر څه د ماکونوك د خاطراتو په كتابچه كې ولوستل.

ارسن لوپن د خپل بالاپوښ له جيبه يوه زړه كتابچه را واپسته، ويې ويل: -خو دا اصلي پانې دي؛ غور ونيسه! ځينې برخې به يې درته ووايم.

د سارک په جزیره کې به وحشت خپور شي؛ د مرگ کوټه، پر صليب را
خړول شوې څلور بڼې، اور او حيرانونکي غږونه، د معجزې تيرې چې هم
مرگ ورکوي او هم ژوند بښونکې ده...
دا پېړۍ وړاندې د دې تيرې د ترلاسه کولو له پاره د پوځ د يوه مشر
شرطونه دي، خو ورسکي په دې خرافاتو باور وکړ او جزيره يې په
وحشت بدله کړه.

۱۰_ ورسکي د تقدير استازی:

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل او چيغه يې کړه!
_ته يو جنايتکار يې؛ د ورونيک رهنما (هونوريک) دې هم ووژله.
د ورونيک زړه ولړزېد.
ارسن لوپن وويل:
_خو يوه خندونکې خبره پاتې شوه، ډرويد.
شونې نه وه چې ډرويد او ارسن لوپن دې يو کس واوسي او په يوه وخت
دې د دوو کسانو رول ادا کړي؛ زوړ ډرويد له پخوا راهيسې په دې جزيره
کې ژوند کاوه؛ تا د ډرويد ځوانه لور ووژله او ډرويد د غچ اخیستلو په

تکل کې شو؛ هغه د سارک د جزېرې ټولې سمخې او خرابې پېژندلې؛ ته یې څارلې او د غچ اخیستلو په موقع پسې گرځېده؛ کله چې دې جزېرې ته راغلم، ډروید مې ولېد؛ پوه شوو چې دواړه یو هدف لرو.

ما د ډروید په مرسته ستا د لومړنۍ بنځې الفریډ جسد وموند؛ ډروید راته وویل چې دا بنځه په تا پسې گرځېده او غوښتل یې چې خپل زوی وویني؛ خو ستا ملگرو په تیاره کې ډزې ورباندې وکړې او مړه شوه؛ تاسو دومره په وحشت کې ډوب وئ، چې ان خپل او پردي مو هم نه پېژندل؛ هرڅوک چې په مخه درتلل؛ ویشتل مو. مور د الفریډ جسد راواخیست او کله چې ته او کونورا په سپین کالي سړي پسې گرځېدئ، په ډېر مهارت سره مو د ورونیک پر ځای پرې اېستله.

په بیره سمخو ته ورغلو؛ ډروید پر پروره پرېوت او ما هم په بله کوټه کې ستاسو د راتگ انتظار ایست؛ نوره کیسه مالومه ده.

د ورسکي شونډې وڅوځېدې؛ ارسن لوپن غوږ ورنږدې کړ، ویې ویل:

—په زوره ووايه، فرانسوا چېرته دی؟

ورسکي په زحمت وویل:

—يو شرط لرم.

—څه؟

—ما خوشی کړئ.

ارسن لوپن وویل:

—ژمنه کوم.

ورسکي په زحمت وویل:

—فرانسوا تر پله لاندې موندلی شئ.

ارسن لوپن وويل:

زه په خپله خبره ولاړيم؛ ورسکي خوشي کړئ!

يوه شېبه غلی و؛ بيا يې وويل:

له دې ځايه ورک شه! هورښتيا، ورونيک او استفان له يو بل سره مينه لري او په نږدې وخت کې يې واده دی؛ اووه لس کاله کېږي چې ته او ورونيک له يو بل څخه بېل ياست؛ د فرانسې د قوانينو له مخې ستا او د ورونيک واده فسخه شوی دی، نو دوی ته مزاحمت مه کوه که نه نو تر ما به بد سپړی نه وي. لس دقيقې وخت لري چې دا جزيره پرېږدي!

ارسن لوپن او استفان د پله خواته منډه کړه، کله چې هلته ورسېدل فرانسوا يې پر ډبرېنه تخته تړلی وليد. استفان په بېړه د هغه تر لاسونو پښو تړلی پری خلاص کړ؛ فرانسوا کمزوری شوی و؛ په احتياط کېناست؛ ارسن لوپن وويل:

له تېرې شپې راهيسې همدلته وې؟

فرانسوا د سر په اشاره د هو ځواب ورکړ؛ وروسته يې په زحمت وويل:

ورسکي چېرته دی؟

هغه مو خوشی کړ.

فرانسوا حيران شو:

ولې؟

ارسن لوپن وخنډل:

زه له خپلې ژمنې نه اورم.

• * * *

د سمندر پر مخ یوې بېړۍ حرکت کاوه؛ د بېړۍ په مینځ کې له لرگیو جوړه کوچینی، بنکلی کوټه بنکارېدله؛ ورونیک پر څوکی ناسته وه؛ د هغې په نیولې څېره کې د ستړیا نښې له ورايه بنکارېدلې. دې د خپل زوی فرانسوا د لیدو تمه درلوده.

فرانسوا کوټې ته ورننوت؛ ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه او دواړو په چیغو، چیغو وژړل. مور او زوی تر ډېره اوبنکې تویولې؛ وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه، ارسن لوپن و. فرانسوا په ژړا کې وویل:

—مورې! دې سړي مور دواړه له مرگه وژغورلو.
ارسن لوپن د ځوان تر څنگ کېناست. مور او زوی ژړل؛ د ارسن لوپن سترگې هم له خوشالی ځلېدلې.

۱۱— د معجزې تیږه

له څو دقیقو وروسته ارسن لوپن، پاتریس بلوال او استفان له بېړۍ څخه کښته شول؛ د ساحل شگې پستې وې؛ د بوټونو تلي یې پټول، پورته؛ تر شنه اسمان لاندې سمندري سپین مرغان په هوا کې گرځېدل؛ چیغې یې وهلې؛ یو نیم به په سرعت ټیټ شو او د اوبو له سره به یې یو کوچینی ماهی ور پورته کړ.
پاتریس بلوال وویل:

—د دې خطرناک سړي خوشي کول ښه کار نه و.
ارسن لوپن یوه وړه تیږه په پښه وهله، ویې خندل:
—ویښئ! خوزه له تاسو سره موافق نه یم.

استفان وويل:

_ارسن لوپن بله چاره نه درلوده؛ فرانسوا په خطر کې و.

ارسن لوپن وويل:

_پوهېږم؛ ورسکي په جنايت کې وړې ده، خو ما ژمنه ورسره کړې وه.

پاتريس بلوال وويل:

_خو د ورسکي پرېښودل مې زړه خوري؛ هغه په لسگونو بيگناه انسانان ووژل؛ جزېره يې په وحشت بدله کړه؛ اخ، بايد چې تر ستوني مې نيولې وای.

ارسن لوپن وخنډل؛ يوه ساتونکې ته يې اشاره وکړه؛ ساتونکې له دوو دوربينانو سره راغی؛ ارسن لوپن يو دوربين پاتريس بلوال او بل استفان ته ورکړل، ويې ويل:

_اوبو ته وگورئ! په يوه ميل واټن کې به يوه بېړۍ ووينئ.

دواړو دوربينونه سترگو ته ورنږدې کړل؛ استفان وويل:

_ليرې يوه کوچينۍ بېړۍ روانه ده؛ يواځې يو نفر پکې ښکاري؛ اه، فکر کوم چې ورسکې دی؛ خپل ملگری اوتو يې وژلی او په بېړۍ کې تښتي.

ارسن لوپن وخنډل:

_او که برعکس اوتو هغه وژلی وي، بيا؟

پاتريس بلوال په حيرانۍ وويل:

_دا امکان نه لري.

ارسن لوپن له جيبه كتابچه را واپسته؛ پانې يې وارپولې؛ ويې لوستل:

د پوځ د پخواني مشر په يادابنتونو کې ليکلي دي چې گنج هغه څوک لاسته راوړلای شي چې دېرش جنازې پوره کړي؛ څلور بنځي پر صليب راوځروي او خپله ميرمن ووژني او په پای کې دی په خپله د خپل ملگري لخوا ووژل شي.

ورسکي د دې خبرو ټول شرايط پوره کړل، خو په دې نه پوهېده چې د کتابچې په پاتې پاڼو کې څه ليکلي دي؛ ماکونوک هم څه نه وو ورته ويلې چې دی به د خپل يوه ملگري لخوا وژل کېږي، خو او تو په هر څه پوهېده؛ هغه ته مې دا پخوانۍ کتابچه ور وښوده؛ او تو هم خرافاتي سپی دی؛ دی باور لري چې د ورسکي په وژلو به د معجزې تيره پيدا کړي؛ فکر کوم چې تر اوسه به يې ورسکي وژلی وي. استفان په حيراني وويل:

نو تاله او تو سره پېژندل؟

ارسن لوپن وخنډل:

څه فکر کوئ، په دې لنډه موده کې دا ټول کارونه ما په يواځې ځان تر سره کړل؟

د پاترېس بلوال او استفان سترگې رډې راوختې.

ارسن لوپن وويل:

او تو مې له پخوا پيژانده، خو له ډېر وخت وروسته مې په همدې جزيره کې وليد؛ ومې پوهاوه چې ورسکي د ارشيانان د خویندو له وژلو وروسته د هغوی له جېبونو سلگونه زره فرانکه کښلي دي.

اوتو پوهېده چې ارسن لوپن غل دی، خو دروغ نه وايي، ځکه يې زما خبره ومنله. د ورسکي دې خيانت يې پر زړه اور بل کړ؛ ورنه ومې غوښتل چې د ورسکي او کونورا توپانچې خالي کړي، خو اوتو له پيسو پرته دا کار نه کاوه؛ مجبوره وم؛ د هغه خبره مې ومنله؛ ورسکي او کونورا نشه وو؛ اوتو يې له توپانچو څخه اصلي مرمۍ وايستلې.

استفان وويل:

—خو اوتو به ورسکي ونه وژني!

—اوتو د خپل رييس په وړاندې کينه درلوده؛ دی د ارشيان له خویندو څخه د ورسکي پټې غلا د هغه په وړاندې بې باوره کړی و؛ د دواړو له يو بل څخه ښه نه راتلل؛ له بل لوري د معجزې د تيرې کيسه خلاصه شوه؛ اوتو، ورسکي ته کوم احتياج نه درلود.

۱۲_ موسیو والانگلاي:

ورونیک دوهرژمون په یوه بنکلي باغ کې ناسته وه؛ دې باغ د فرانسې په یوه کوچني سرحدي ښار کې موقعیت درلود. د ورونیک په خپره کې خوشالۍ پرته وه؛ دې په مینه خپل ځوان زوی فرانسوا ته کتل...

ناخپه یې نارینه غرونه تر غورې شول؛ غرونه له گڼو ونو راتلل؛ د ورونیک تندۍ نور هم پسې وغورېد؛ د باغ پر عمومي لاره ارسن لوپن او پاتریس بلوال را روان ول.

فرانسوا مخکې منډه ور واخیسته او په مینه یې وویل:
_ ډېر وخت نه ښکارېدی، وواياست، څه مو کول؟

ورونیک ور غږ کړل:

_ زویه، دوی زموږ له لیدو پرته نور کارونه هم لري.

ارسن لوپن وخنډل؛ ورونیک ته یې لاس ورکړ او دواړه پر څو کیو کېناستل؛ ارسن لوپن فرانسوا ته وکتل؛ څو متره لیرې یې گلانو ته اوبه ور کولې. ارسن لوپن په خدا وویل:

_ نه میرمنې! د فرانسوا پوښتنه ډېره پر ځای وه. حاضریم چې د خپل غیابت په اړه معلومات ورکړم، خو مخکې تردې دا راته وواياست، فرانسوا په دې پوهېږې چې ورسکي دهغه پلار دی؟
ورونیک وویل:

_ نه.

_ ښه نو، ورته ووايه چې پلار یې بل څوک دی.
ورونیک په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

ارسن لوپن وويل:

— نه غواړم چې ستا په شخصي ژوند کې مداخله وکړم، خو ورسکي وژل شوی؛ استفان مينه درسره لري او وړانديز مې دا دی چې له هغه سره واده وکړه.

د ورونيک رنگ سور شو.

ارسن لوپن فرانسوا ته اشاره وکړه؛ هغه د گلانو نورو بوټو ته اوبه ور اړولې، ويې ويل:

— خوښه دې، خو په فرانسوا مې د ورسکي جنايتکار نوم نه دی پيرزو؛ نه غواړم چې د هغه د نوم په پای پسې د ورسکي نوم هم وتړل شي؛ شخصيت ته يې تاوان لري؛ فرانسوا ته ووايه چې تاله استفان سره پخوا واده کړی و؛ ته پيدا شوې او وروسته د يوې وړې موضوع پر سر سره بېل شوو، اوس غواړو له سره خپل ژوند پيل کړو.

فرانسوا راغی او د ارسن لوپن تر څنگ کېناست. ارسن لوپن وويل:

— گرانه! اوس به ستا پوښتنې ته ځواب درکړم.

فرانسوا په بېره وويل:

— هغه گوتی. مو له کومه کړه چې لومړی مو مور او بيا الفرید ته ور په گوته کړه؟

ارسن لوپن وخنډل:

— په هماغه ساعت کې مې له هغو رنگه تيږو جوړه کړه چې په فلزي

لکڼه کې مې موندلې وې.

— خو ورسکي هغه پېژندله، ځکه چې د مور ياد گاريې وه.

دا گوتمی می د ورسکی د مور کوتمی ته ورته جوړه کړه، او تو راته وویل چې ورسکی په نشه کې د دې گوتمی یادونه ورته کړې وه.

فرانسوا وویل:

بڼه، دوهمه پوښتنه، د معجزې تیره یوه معما ده؛ خلک په پېړیو پېړیو پسې وگرځېدل، خو تا په دومره لنډ وخت کې وموندله، څنگه؟

ارسن لوپن وخنډل:

له فکره مې کار واخیست؛ په جزیره کې مې واوړېدل چې د ماکونوک د باغ د چینې اوبه او گلان شفا بښونکي دي؛ پوه شوم چې تیره په همدې حدودو کې ده، ځکه د چینې دا اوبه له همدې شفا ورکوونکې تیرې څخه تېرېږي او اوبه هم له همدې تیرې خپل خاصیت اخلي، ځکه مې په اسانۍ سره وموندله.

په غرونو کې ډېرې شفا بښونکې تیرې شته، دا تیرې مختلف اکسیدونه او فلزات لري چې ځینې یې د صحت له پاره ښه دي؛ د معجزې تیره هم په همدې ډله کې راځي، خو دا تیره خپله مخصوصه رڼا هم لري، لکه الماس، اورانیم، توریم او داسې نور.

په پخوانیو زمانو کې همداسې یوه تیره وموندل شوه، رڼا به یې کوله او خلکو د شپې گوهر باله. په ۱۶۲۳ م کال کې د مادام کیوري په نوم یوې میرمنې په راپدېوم کې دا خاصیت کشف کړ. د دې عنصر له پېژندلو وروسته طب پرمختګ وکړ او د ډېرو ناروغیو مخه ونیول

شوه. د معجزې تيره هم په حقيقت کې راډيوم ده، خو لوی او ډېر قيمتي راډيوم بله بېلگه به يې په دنيا کې نه وي. استفان راغی؛ په مينه يې ميلمنو ته ښه راغلاست ووايه؛ کيناست او ويې ويل:

— وروستی خبرې مې واورېدې؛ د معجزې د تيرې په اړه وي؛ زه هم يوه پوښتنه لرم؛ د معجزې د تيرې تر څنگ نورې وړې تيرې هم پيدا شوې دي؛ هماغه چې د ماکونوک لاس يې وسوځاوه.

ارسن لوپن وويل:

— د هانري بکرل په نوم يوه فيزيک پوه يو وخت د راډيوم پوډر په خپل جيب کې اچولي وو؛ وروسته يې پوستکي سورشو؛ په دې کې شک نشته چې ماکونوک هم د راډيوم وړې تيرې په لاس کې نيولي او لاس يې ورسوځولی دی. له همدې امله وايي چې دا تيره هم ژوند ورکوي او هم مرگ.

فرانسوا وويل:

— ښه نو، اوس مو چې د معجزې تيره تر لاسه کړې ده؛ په دې تيره څه کوي؟

ارسن لوپن ورونيک ته وکتل:

— ميرمن ورونيک، تاسو څه فکر کوئ؟

ورونیک خپلې اوږې پورته واچولې:

— نه پوهېږم؛ زه له دې تيرې سره مينه نه لرم؛ د سارک د جزېرې هر څه راته وحشتناکه دي.

— خو د سارک په جزيره کې مو د پلار مانې په تاسو پورې اړه لري.

نه، له ماني او هغې جزېرې، دواړو کرکه لرم.
نو ژوند به څنگه پرمخ وړي؟
زما له پاره زما زوی فرانسوا ټول ژوند دی.
وروسته يې استفان ته وکتل، ويې ويل:
تاسو به هم له ماسره اوسئ، داسې نه ده؟
استفان په بيړه وويل:
همداسې ده.

ارسن لوپن وويل:
پوليسو ستا د پلار په کوټه کې يوه وصيت نامه موندلې ده؛ ليکلي
يې وو چې لمسی يې فرانسوا د ده د ټولې شتمنۍ مالک دی. هېله
لرم چې له خپلې مور سره خوشاله ژوند ولري.
ورونیک په حيرانۍ ارسن لوپن ته کتل، وروسته يې وويل:
سمه ده، منم يې.

ارسن لوپن وويل:
ښه نو، اوس دې د معجزې د تيرې په اړه نظر څه دی؟
تاموندلې او په تا پورې اړه لري.
سمه ده، خوزه غوارم چې دا تيره داسې يو چاته ورکړم، چې په طب
کې ښه نوم ولري؛ هيله مې دا ده چې له دې گران بيې تيرې څخه په
درمل جوړولو کې استفاده وشي.
پاتريس بلوال وويل:
تا تل د فرانسې له حکومت سره مرسته کړې ده.
ارسن لوپن غلی شو.

د ورونیک سترگې له اوبنکو ډکې شوې؛ په غریو کې یې وویل:

— ارسن لوپن یو لوی شخصیت دی.

ارسن لوپن غوړ ونيو؛ په بیړه یې له جیبه یو وړوکی دوربین را

وايست؛ ودرېد، په دوربین کې یې وکتل؛ ویې ویل:

— هاغه موټروینې، لکه چې زما په بیولو پسې راغلی دی.

ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:

— ولې؟

ارسن لوپن غلی و؛ شېبه وروسته د تورو شیشو لرونکی موټر باغ ته

رانتوت. د پولیسو مشر له موټره کښته شو؛ ارسن لوپن یې تر مټ

ونیو؛ ویې ویل:

— رآخه!

ورونیک او نورو په حیرانۍ ورته کتل.

ارسن لوپن د موټر دروازه خلاصه کړه؛ په بیړه یې خپله خولی له سره

لیرې کړه؛ په احترام یې وویل:

— ښاغلی رییس جمهور! خوشاله یم چې تاسو وینم؛ ما د جزېرې

اسرار په لیکلي ډول د پولیسو مشر ته ور لېږلې وو.

ولسمشر والانکلای وویل:

— هو، پرون یې د تیرې په اړه مالومات راکړل؛ اوس د دې له پاره

راغلم چې د دې تیرې له پیدا کونکي څخه مننه وکړم او هغه د

دولت نورو عالي رتبه مامورینو ته ور وپېژنم.

ارسن لوپن وویل:

— ښاغلی رییس جمهوره! د مننې وړ نه ده.

—خیر، تاسو باید د دولت او امر و منی او له مور سره د مامور په
صفت کار وکړئ.

ارسن لوپن وویل:

— په بښني سره، زه خپلواک سپی یم؛ نه غواړم چې په دولت پورې
ځان وتړم.

دواړه غلی ول؛ ارسن لوپن دا چوپتیا ماته کړه:

— غواړم چې د معجزې تیره دولت ته وسپارم خو د خلکو د صحت له
پاره گټه ترې واخلي؛ دا ډالی منی؟
ولسمشر وخنډل:

— ولې نه، د فرانسې دولت به ستاسو دا نیک کار هېر نه کړي.

— خو په بښني سره، د دې تیرې په بدل کې دوه شرطه لرم.
ولسمشر په حیراني ورته وکتل.

— شرطونه دې د وزیرانو په وړاندې ووايه.

— خو زه د وزیرانو شورا ته نه درځم.

— سمه ده، کوم شرطونه لري؟

ارسن لوپن یوه شېبه غلی و، بیا یې ویل:

— د سارک جزیره دڅو پېړیو راهیسي د جنایتکارانو پناهگاه وه؛ دا

جزیره په دې وروستیو کې د فرانسې مستعمره شوه؛ غواړم په دې

جزیره کې د اورگاډي یوه پتلی و غزېږي؛ په ساحل کې یې جنگي

کیشتی لنگر واچوي او د معجزې تیره هم تر استفادې پورې همالته

وساتل شي. په دې توگه به له جزېرې تللي خلک زړه وکړي؛ بېرته به

جزېرې ته راوگرځي او په ډاډه زړه به خپل ژوند ته دوام ورکړي.

ولسمشر وويل:

— فکر وکړه چې دا شرط دې ومنل شو؛ ته به په خپله د تيرې د ساتلو مسول يې.

— مننه، زه دې کار ته مناسب کس نه يم؛ ښه به دا وي چې دا ماموريت بل چا ته ورکړئ.

ولسمشر وخنډل:

— ښه، بل شرط!

— دوهم شرط ساده دی؛ هيله لرم چې د پريوره مانۍ له ترميم وروسته د ميرمن ورونیک او د هغې د زوی فرانسوا په نوم کړئ.

ولانگلای وويل:

— دا شرط مې هم ومانه.

ارسن لوپن چېب ته لاس کړ؛ يو پاکټ يې را وايست؛ رييس جمهور ته يې ونيو:

— په دې ليک کې د معجزې د تيرې په اړه ډېر معلومات لوستلای شئ؛ اوس نو اجازه درنه غواړم. زه بايد لاړ شم.

دا يې وويل او له خدای پامانۍ پرته په بېرته له باغه ووت، خو مخکې تر دې چې خپل موټر ته حرکت ورکړي، پاتريس بلوال ځان ور

ورساوه؛ په بېرته يې وويل:

— تگ دې له رييس جمهوره تېښتې ته ورته و؛ ولي؟

ارسن لوپن په خبره کې ورو لوېد:

— په دې کيسو پسې مه گرځه!

—خو ولسمشر غونبتل چې تاسو خپلو وزيرانو ته معرفي كړي؛ تر
دې بنه چانس نه شته.
ارسن لوپن وويل:
—وېرېرم؛ هغوى به مې بندي كړي.
پاتريس بلوال په حيرانۍ وويل:
—نه، دوى ته ستا خدمت د ستاينې وړ دى؛ نازوي دي.
ارسن لوپن وخنډل:
—په دولتي خلكو باور نه لرم؛ زه لا تر اوسه دوى ته گنهگار ښكارم؛
داسې يو څوك چې دولت ته سر نه ټيټوي.
—نه، داسې نه ده.
ارسن لوپن له موټره كښته شو؛ لاس يې د خپل ملگري پر اوږه
كېښود؛ په سترگو كې يې اوښكې راوړغړېدې.
—په ياد دې دي؟ يو وخت مې د دولت غلا شوې خزانه بېرته دولت ته
وروسپارله، خو دوى زما د نيولو تصميم ونيو. نه مې هېرېږي.

۱۳_د سيوري نښه:

پاتريس بلوال بېرته باغ ته لاړ؛ رييس جمهور تللی و؛ دی پر څوکی
کېناست؛ سره سا بيې وايسته؛ ورونيک ورنږدې شوه، ويې ويل:
_کاپيتانه! رنگ دې الوتې دی؛ څه خبره ده؟
پاتريس بلوال ځواب ورنه کړ.

فرانسوا وويل:

_ارسن لوپن له خدای پامانی پرته لاړ، ولي؟
پاتريس بلوال د هغه پر سرلاس تېر کړ، ويې ويل:
_ارسن لوپن عجيب انسان دی؛ دی هيڅوخت له چا د مننې تمه نه
لري.

ورونیک وويل:

_خو د هغه په څېره کې وېره ښکارېدلې.

—مېرمنې! ارسن لوپن ښه سابقه نه لري؛ ویره یې پر ځای ده. تېر کال یې زه او مامان کورالي له مرگه وژغورلو؛ درې سوه زره د زرو پخوانۍ سیکې یې له غلو بچ کړي؛ دولت ته یې وسپارلې، خو " مننې " ته ماتله نه شو. (۱_د زرو زخېرې کتاب.)

خو کاله مخکې د المان د دولت مهم سیاسي اسرار ورک شول؛ که دا اسناد د دښمن لاس ته ورلوېدلي وای، د المان دولت به په یوه روپۍ شوی وای، خو ارسن لوپن دا اسناد وموندل او د المان پاچا ته یې تسلیم کړل. هغه وخت هم له خدای پامانۍ پرته ورک شو؛ د خلکو په مینځ کې گنگوسې شوې چې ارسن لوپن ځان سیند ته غورزولی او ځانوژنه یې کړې ده. (۸۱۳ کتاب)

استفان وویل:

—خونه ومې.

—خیر، دا سړی مرموز ژوند لري؛ تر جگړې مخکې یې له دښمنانو سره شديده مبارزه وکړه؛ د یوه امریکایي فیوډال په میلیونونو شتمني یې له هغوی څخه وژغورله، خو بیا هم پولیسو شک ورباندې کاوه (۳_د پرائنگ غاښونه کتاب). لس کاله مخکې یې د سویس په کانال کې یو سړی وموند؛ مهم اسناد یې په خپله مصنوعي سترگه کې پټ کړي وو، خو بیا هم پولیسو خپل نه کړي. ورونيک وخنډل او ویې ویل:

—ارسن لوپن د نړۍ تر ټولو هوښیار او زړور انسان دی. پاتریس بلوال د میز له سره د چایو پیاله ورپورته کړه:

—ارسن لوپن له پخوا راهیسي پیژنم؛ یوه بله کیسه یې هم د اورېدو وړ ده. د سیوري نښه به مو اورېدلې وي؛ دا په گڼو چاپي مطبوعاتو کې راغلي ده، خو زه د ارسن لوپن له خولې کیسه درته کوم. فرانسوا خپله څوکی ورنږدې کړه.

پاتریس بلوال وویل:

—ارسن لوپن څو کاله مخکې تلگراف راولېږه؛ خبر یې کړم چې پاریس ته راځي؛ ما یې هم په خپل کور کې پذیرایي وکړه. ما په بلاک کې ډېر گاونډیان لرل، خو له دوی سره مې رابطه نه درلوده او نه مې خونبندل چې د دوی په اړه کومه پوښتنه وکړم.

په هغو ورځو کې مې د تاریخي آثارو له یوه پلورونکي څخه یوه ښکلې تابلو اخیستې وه؛ د ارسن لوپن ډېره خونښه شوه؛ ویل یې چې په تابلو کې معماری د پخواني یونان په سبک جوړه شوې ده؛ هماغسې مرمرینې ستنې لري. وریاده مې کړه چې دا یوه واقعي تابلو ده؛ په څنگ کې لیکلي تاریخ ته یې وگوره. تابلو د ۱۸۰۲ کال د اپریل پر ۱۵ رسامې شوې وه.

وروسته مې له ارسن لوپن څخه وغوښتل چې په دوربین کې مخامخ کور ته وگوري.

لمر و؛ دمخامخ تامیر لومړی پور په اسانۍ سره لیدل کېده؛ د ویدېدو تخت او ښکلې څوکی ښکارېدلې، خو ارسن لوپن ناڅاپه ټکان وخوړ؛ په بیره یې وویل:

—وگوره، په مخامخ کور کې همداسې یوه تابلو راځوړنده ده.

—زه پوهېدم؛ له همدې امله مې غوښتل چې ارسن لوپن هم پوه شي؛
ومې ويل، تاريخ ته يې وگوره. ۱۸۰۲ کال د اپريل ۱۵
ارسن لوپن وويل:

—تا يادونه وکړه چې خپله تابلو دې کاپي نه بلکې اصلي ده؛ نو د
گاوندې په کور کې مو دا تابلو له کومه شوه؟
—نه پوهېږم!

—په هغه کور کې څوک اوسي؟

—خه موده مخکې مې همدې تابلو ته پام شو؛ پوښتنه مې وکړه؛
بنځه لوييز درمونت نومبيري؛ ژوند يې سخت دی؛ يوه وره لور لري؛
خپل ژوند په کارگرۍ او خياطۍ پرمخ وړي؛ نيکه يې شتمن سړی
و، خود انقلاب په دوران کې اعدام شو.

ارسن لوپن فکر په مخه کړ؛ دوورين يې پرمېز کېښود و يې ويل:
—هغه وخت يې مشهور شاعر، اندريه شنيه هم اعدام کړ.

ومې ويل:

—هو او نن د اپرېل پنځلسمه ده.

ارسن لوپن په پوښتونکي نظر راته وکتل.

ومې ويل:

—د تامير چوکېدار راته وويل چې دا تاريخ دې بنځې ته ډېر اهميت
لري.

—پوه نه شوم.

دا بېوزله بنځه بايد هره ورځ کار وکړي او خپله وره لور تر مکتبه
ورسوي، خو دا څوم کال دی چې دا ميرمن د اپريل پر پنځلسمه کار

ته نه ځي، بس هر کال په همدې ورځ سهار کور پرېږي او د شپې
ناوخته بېرته راشي. نه پوهېږم، خو د تابلو تاريخ او په همدې ورځ د
دې بنځې ناڅاپي ورکېدلو خبران کړي يم.
ارسن لوپن وويل:

—پوهېږې چې دا ميرمن چېرته ځي؟

نه، دا ميرمن ډېرې خبرې نه کوي؛ ژوند يې حيرانوونکی دی؛ له
هيچا سره اړېکې نه لري. وگوره! له دروازې يوه اووه کلنه نجلۍ را
ووته،؛ بنځه هم بڼکاري؛ څېره يې غمجنه ده؛ غواړي چې چېرته لاړه
شي.

ارسن لوپن خپله خولۍ ورواخيسته ويې ويل:

—راځه!

دواړه له کوټې ووتو؛ پر زينو کښته شوو او کوڅې ته ورسېدو.
گاونډۍ ميرمن نانوايي ته ودرېده؛ دوې ډوډۍ يې واخيستې او په
لاسي بکس کې يې واچولې. وروسته يې حرکت وکړ؛ د مونت سيمې
ته ورسېدل؛ په يوه کوڅه کې راوگرځېدل؛ کوڅه تشه وه؛ دواړو
غاړو ته يې زاړه کورونه وو؛ د سن د سيند او به له يوې غونډۍ څخه
را تويېدلې.

د کوڅې په پای کې نرۍ لار پرې وه؛ بنځه او دهغې وړه لور يوه زاړه
کور ته ودرېدې؛ بنځې له خپل دستکول څخه کيلې را وايسته؛ ور
يې خلاص کړ او دواړه کور ته ورننوتې.

په دې وخت کې مو د يو چا د پښو غږ واورېد؛ مخ مو وروگرځاوه؛
يو بوډا او يوه ميرمنه ول؛ دوی زړې جامې اغوستنې وې؛ سوالگرو

ته ورته رنگونه يې لرل. پرته له دې چې موږ ته څه ووايي؛ تېر شول. بوډاله جېبه کيلي را وايسته او دواړه هماغه کور ته ورننوتل. دا وخت مو د يوه موټر غږ واورېد، زه او ارسن لويې تر يوه زاړه دېوال پټ شوو؛ موټر د کوڅې په سر کې ودرېد؛ يوه ځوانه بڼځه ترې راکښته شوه؛ هغې قيمتي جامې اغوستې وې؛ پر غاړه يې د الماسو غاړگي ځلا کوله. دا بڼځه هم هماغه کور ته ورغله. ارسن لويې وويل:

— جالبه ده! دا خلک څه اړېکې سره لري؟

دوې په عمر پخې ډنگرې بڼځې، يو خدمتگار، حکومتې مامور او يو چاغ سپرې چې زړې جامې يې پر تن وې هم همدې کور ته ورننوتل. حيرانوونکې وه، ټولو له خوراکه ډکې ټوکړې ورسره وړلې. ارسن لويې ديوال ته وکتل؛ هسک و؛ خوبخت ياري راسره وکړه؛ له وره يو ماشوم راووت؛ د رايونر ډک کوڅې پر لور يې منډه واخيسته؛ کله چې بېرته راغی، دوه غټ بوتله اوبه ورسره وې. ماشوم دروازې ته ودرېد؛ له جېبه يې د کيلي د را ايستلو له پاره دواړه بوتلونه پر ځمکه کېښودل؛ ارسن لويې نږدې ورغی؛ ځان يې داسې وښود لکه په تفريح چې راوتلی وي؛ کله چې ماشوم په ځان پسې دروازه وتړله؛ ارسن لويې شاوخوا وکتل؛ له جېبه يې نرۍ چاقورا ويست؛ د کولپ په سوري کې يې تاوکړ؛ دروازه خلاصه شوه.

په بېرته ورغلم؛ وره ته نږدې زړه ونه ولاړه وه؛ ورپسې بوتې بڼکار بدل؛ دې گڼو بوتو د نورو له ديده ساتلو. د ونې خانگې مې په

احتياط ليري کړې، خوله مې وازه پاتې شوه؛ کور د هغې منظرې په بڼه جوړ شوی و چې ما په تابلو کې ليدلې و.

زېږې، پايبې، چوتره، هر څه په يوناني سبک جوړ ول؛ حيرانوونکې دا وه چې د اپريل په پنځلسمه د پاریس په يوه آرامه کوڅه کې دا خلک د څه له پاره راټول شوي دي.

زه او ارسن لوپن په بوتو کې مخکې ورغلو؛ په يوه هوار ځای کې گڼ کسان د دايرې په بڼه راټول ول؛ ټولو خوراک کاوه.

نيم ساعت وروسته په گډه ولاړ شول؛ سوالگر او هغه چاغ سړي سگريټونه ولگول؛ بنځې او ماشومان غلي ولاړ ول. داسې بنکار بدل چې ټوله ډله يو بل بڼه پيژني. موږ ليري وو؛ د دوی خبرې مو نه اورېدلې، خو داسې راته واېسپده چې خبرې يې تودې دي. کومې ميرمنې چې د الماسو غاړگۍ يې پر غاړه وه تر نورو ډېرې خبرې کولې؛ زه يې د لاسونو له حرکاتو پوه شوم چې په غوسه ده؛ وروسته ناڅاپه د ټولو له خولې يوه وحشتناکه نارو اووته او د څا خواته يې منډې کړې.

همالته يې د کاريگر له کوچيني زويه جامې وايستلې؛ کميس يوه ور واخيست او پطلون بل؛ دولتي مامور خولۍ ته لاس کړ؛ خو ډنگرې بنځې غوټه کړه او خولۍ يې د هغه له گوتو وايستله دوی يوه شېبه خبرې وکړې، خو خبرو يې عادي حالت نه درلود؛ ټول يو بل ته په غوسه ول؛ وروسته بېرته خپل لومړي ځای ته راغلل او بې حرکت په خپلو ځايونو کېناستل.

ټول غلي ول؛ په خپرو کې يې غوسه بنکارېده، خو حرکت يې نه کاوه. وخت ووت؛ چاغ سپری و خوځېد؛ خپل ساعت ته يې وکتل؛ نورو هم همدا کار وکړ. ډله منتظره وه؛ داسې لکه په يوه ټاکلي وخت چې کومې مهمې پېښې ته په تمه وي، خو کومه پېښه ونه شوه؛ نيم ساعت وروسته چاغ سپری خپلي خولې ته لاس ور وغځاوه؛ ولاړ شو؛ په خپره کې يې نا اميدې پرته وه.

دوي ډنگرې بنځې او کارېگره ميرمن پر زنگونو کېناستې؛ پر خپلو ټټرونو يې د صليب نښه رسم کړه؛ شتمنې بنځې ژړل؛ گاونډۍ هم خپله لور پر خپله سينه پورې نيولې وه؛ خپره يې خواشينې بنکارېدله.

ارسن لويښ اشاره راته وکړه، دواړه په احتياط له کوره ووتو. ارسن لويښ تر ما مخکې و؛ د کوڅې په سر کې له يوه سپری سره ودرېد؛ څه يې وويل؛ ټکسي ته يې لاس و غوځاوه؛ له موټروانه يې وغوښتل چې موږ ۳۴ شمېرې کوڅې ته ورسوي. دا کوڅه ډېره لېرې نه وه؛ زه او ارسن لويښ د رهنمای معاملاتو د يوه رسمي دفتر مخې ته کېښته شوو. دروازه مو خلاصه کړه؛ يو مهربانه انسان ځان راوپيژاند:

— مهرباني وکړئ، والاندریه نومېږم او د کورونو د پلورلو او اخیستلو رسمي جواز لرم.

ارسن لويښ په بدل نوم ځان ور معرفي کړ؛ ويې ويل چې کاپيتان ترونوت نومېږي او غواړي چې د کور د جوړولو له پاره ځمکه

واخلي؛ د دې يادونه يې هم وکړه چې د راينولډ په کوڅه کې د
خرڅلاو ځمکه شته.

خو د موسيو والانډريه ځواب منفي و؛ ويل يې چې دا ځمکه د
خرڅلاوله پاره نه ده.

ارسن لوپن په خپله خبره ټينگار کاوه؛ ويل يې چې د همدې ځمکې د
پلورلو اعلان يې وليد، خو موسيو والانډريه يې خبره نه منله. له څه
بحث وروسته، مهربانه سړی ولاړ شو؛ الماری ته ودرېد او يوه تابلو
يې راکښته کړه. حيران شوو؛ دا تابلو هم کټ-مت هماغه تابلو وه
چې زما او زما د گاونډۍ په کور کې راڅرېدله.
ويې ويل:

— همدا ځمکه ياوډې؟

— هو

— دا ځمکه د يوه لوی باغ پاتې شوې برخه ده؛ يو وخت يې په بناغلي
درمونت پورې اړه لرله، خو هغه د انقلاب په دوره کې اعدام شو؛ باغ
يې وارثينو په خپل مينځ کې ووېشه؛ ډېرو خپلې برخې وپلورلې،
خو دا زور کور لا پاتې دی. په دې ټوټه ځمکه کې د هغه ټول وارثين
شريک دي، خو يوه خبره ده...

ارسن لوپن په بېرته وويل:

— څه؟

— دا ځمکه يو خوندور داستان لري؛ په بيا بيا اورېدلو ارزې.

ارسن لوپن وويل:

— نو څه ته ماتله يې!

درته وایم بی! د انقلاب په پیل کې د باغ خاوند، درمونت په دې پلمه چې د میرمنې او لور لېدو ته ورځي، په سن ژرمن کې خپل کور ته کولپ ور واچاوه؛ د ده له قوله، میرمن او لور یې چې پولین نومېده په ژنیو کې اوسېدې. درمونت د کور مستخدمینو ته هم ځواب ورکړ او له خپل زوی شارل سره د ژنیو پر ځای یوه بل کور ته لاړ. د پارسي په سیمه کې دا کور هم د درمونت ملکیت و او له خپل یوه وفادار نوکر پرته یې بل څوک په دې نه پوهېدل چې زوی او پلار په همدې کور کې اوسي.

دواړه په دې کور کې درې کاله پټ شول؛ تمه یې درلوده چې څوک یې ونه ویني؛ خو یو ماسپینین یې زوړ خدمتگار په بیره کوټې ته راغی او ویې ویل چې د کوڅې په سر کې یې څو پولیس لیدلي دي. زاړه خدمتگار دا هم وویل چې د وسلوالو کسانو له حرکتو پوه شو چې همدې کور ته راځي.

د خدمتگار خبره رښتیا وه؛ شپبه وروسته د کور دروازه وټکېده؛ درمونت خپل زوی ته وویل چې یواځې پنځه دقیقې هغوی مصروفه کړي او په خپله د کور له شاتنۍ دروازې په بیره باغ ته ووت. درمونت څه کول، تېښته؟ د څه شي پټول؟ هېڅوک هم پوه نه شول؛ دی لنډه شپبه وروسته بېرته راغی او ځان یې دولتي مامورینو ته تسلیم کړ.

هغه وخت یې زوی یواځې اوولس کاله درلودل، خو پولیسو هغه هم له ځان سره بوت. ارسن لوپن وپوښتل:

— کوم وخت و؟

— د انقلاب دوهم کال...

ارسن لوپن په دېوال کې تومبلي جنتري، ته وکتل:

— په همدې ورځ، د اپرېل پنځلسمه

موسیو ولاندریه د هغه خبره تایید کړه.

ارسن لوپن وویل:

— بیا؟

— هېڅ، خبره خلاصه شوه؛ درمونت یې درې میاشتې وروسته اعدام کړ. زوی یې زندان ته ولېږه او خلکو د هغه پاتې شتمنۍ چور کړه. خو د درمونت واقعي ثروت ورک شو؛ په خلکو کې دوه رنگه اوازې وې، ځینو ویل چې په سن ژرمن کې د هغه باغ، نورې ځمکې او جواهرات پر یوه انگلیس وپلورل شول؛ د کنوانسیون مجلس هم په همدې اړه د پلټنو غوښتنه وکړه، خو قانع کوونکی دلیل یې ونه موند، خو نور په دې عقیده ول چې د درمونت ټوله شتمني ورکه شوه.

ارسن لوپن وویل:

— خو د پارسي د سیمې ځمکه لاهمدا سې پاتې ده.

— دا ځمکه یوه دولتي مامور په ارزانه بیه واخیسته؛ دا مامور بروکت نومېږي، خو وروسته یې د کور دروازې وتړلې او تر کور یې سیمتې دېوالونه راوگرځول، کله چې د درمونت زوی شارل له زندانه را خلاص شو، د بروکت پر ضد محکمې ته لاړ؛ دعوا یې وکړه، خو قضیه یې ونه گټله.

شارل په دولت کې له يوه لوړپوړې چارواکي مرسته وغوښته؛ بروکت د فشار له کبله راضي شو او د ډبرو پيسو په مقابل کې يې کور بېرته شارل ته ورپرېښود. شارل ډېر خوشاله و، هومره چې د ټولو په مخ کې په نڅا راغی.

شارل څوک نه لرل؛ مور يې د ډېر زړښت او خور يې د ناروغي له لاسه مړه شوي وو؛ ده له يوه زاړه خدمتگار سره يواځې ژوند کاوه. کلونه تېر شول، خو په ۱۸۱۲ م کال کې يوه حيرانوونکې پېښه رامینځته شوه؛ د درمونت يوې پخوانۍ زړې خدمتگارې د ژوند په وروستيو کې شارل ته اعتراف وکړ چې درمونت د انقلاب په پيل کې له سرو زرو څو ډکې کڅوړې همدې کور ته راوړې، خو کله چې ونيول شو، له زرو ډکې کڅوړې هم ورکې شوې. دا يې هم وويل چې دا لوی گنج، په باغ کې تر خاورو لاندې دی، خو دقيق ځای يې نه دی معلوم. شارل او د هغه زاړه خدمتگار نيمايي باغ پر بل مخ را واپاوه، خو نتيجه يې ورنه کړه.

ارسن لوپن وويل:

— څه فکر کوې، د زرو دا کڅوړې به اوس هم په پاغ کې وي؟
— نه پوهېږم، بروکت مې هم تر پايه سرمايه داره ونه ليد. فکر نه کوم چې هغه دې وړې وي.
— بيا؟

— شارل واده وکړ؛ د اولادونو خاوند شو، خو لا يې هم د سرو زرو له کڅوړو تمه نه ختله؛ ده به وخت ناوخته د لوی باغ ځينو سيمو ته

بیلچي او کولنگان نیولې وو. یو وخت یې له ژنیو څخه د خور اولادونه راغلل؛ هغوی هم د باغ په کېندلو کې مرسته ورسره کوله. شارل نا امیده شو؛ تمه یې وخته؛ دی ډېر وخت له کوره نه راووت، خو کله کله به د عادت خلاف په باغ کې ښکاره شو؛ تابلو به یې په لاس کې نیولې وه؛ کله به څا ته ودرېد او کله به یې هم په باغ کې دوره وخوره. شارل به هر سهار پنځه نیمې بجې له خوبه را وښپېده؛ تل به په خپله کوټه کې و. دی په ۱۸۲۰ کې مړ شو. موسیو والاندریه وټوخل او خبرې یې پرې شوې. ارسن لوپن وویل:

د شارل له مرگه وروسته څه پېښ شول؟

موسیو والاندریه غاړه صافه کړه:

د هغه اولاده له تېرو شلو کالونو راهیسې په دې گنج پسې گرځي؛ په باغ کې یې یوه لوبشت ځای هم له اړولو پرته پرېښود، خو څه یې ونه موندل؛ د شارل او د هغه د خور لمسیان اوس هم په کال کې یو ځل د اړېل په پنځلسمه په همدې کور کې راټولېږي. لایې تمه نه ده ختلې؛ کله کومه تیرې له ځایه را پورته کړي او کله هم څا ته ورکښته شي. له دې کورنۍ پاتې شوي کسان هر کال په همدې ورځ په همدې تاریخ زاړه کور ته راځي؛ د لیونیانو غوندې حرکتونه کوي او د یوې غیبې پېښې په انتظار ناست وي.

دوی د کال له پیل څخه دا اړېل پنځلسمې ته په تمه وي؛ هیله لري چې په دې ورځ به یوه معجزه ترسره او د نیکه گرانیه خزانه به ومومي. په دوی کې له یوې ښځې پرته نور ټول په غربت کې ژوند

کوي؛ هر يوه يې د باغ خپله برخه خرڅه کړه، خو ټول په يوه اتفاق د زاړه کور له پلورلو څخه ډډه کوي؛ دوی ته دا برخه د زيارت په شان مقدسه ده او په هېڅ صورت يې پلورلو ته غاړه نه ږدي. دوی په دې عقېده دي چې يوه ورځ به يې د نيکه خزانه له څا څخه راووزي. ارسن لويښ خپلو اوږو ته ټکان ورکړ؛ سگرت يې ولگاوه؛ د دوکان مالک ته يې وکتل او ويې ويل:

—بناغيله والاندريه! تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟

والاندريه په خپلو ذره بيني عينکو سپين دسما تېر کړ:

—زه په دې باور يم چې هېڅ هم نشته؛ هسې يې د يوې ليوڼۍ خدمتگاري په خبرو باور کړی؛ له بل لوري باغ ټول وکېندل شو؛ که خزانه وای، تر اوسه به راوتلې وه.

ارسن لويښ دېوال ته وکتل:

—نو دا يورنگه تابلو گانې څه مانا لري؟

نه پوهېږم، خو درمونت ښه رسام و؛ کټ مټ دې ته ورته دوي نورې تابلو گانې يې هم انځور کړې وې.

ارسن لويښ ولاړ شو؛ له دېواله يې تابلو را واخيسته؛ پر مېز يې کېښوده؛ په څېر يې ورته وکتل.

والاندريه وويل:

—يوه يې همدا ده؛ بله يې د درمونت د يوې لمسۍ په کور کې راڅرېږي او له درېيمې نه يم خبر.

ارسن لويښ ماته وکتل، ويې ويل:

—په درېيو تابلو گانو يو تاريخ ليکلی، د اپرېل پنځلسمه!

والاندريه وويل:

_په ټولو ټابلو گمانو ۲_۴_۱۵ ليکل شوي دي؛ درمونت په ۱۷۹۴ کال په همدې ورځ ونيول شو.

د ارسن لوپن شونډې و خوځېدې:

_دا په دې مانا ده چې د ۲ عدد...

يودم غلی شو، والاندريه ته يې وکتل:

_له دې کورنۍ پرته بل چا د دې گنج د پيدا کولو هڅه ونه کړه؟

_ولې نه! دې اوازې ټول ښار په سر واخيست؛ په ۱۸۴۳ کې د

موسيويو توربون په نوم يوه مشهور دولتي مامور له دې قضیې سره

دلچسپي وښوده؛ ده اتلس ځله په باغ کې کېندنې وکړې؛ وروسته

يې د درمونت د کورنۍ د غړيو په خوښه فالبينان او جادوگران

راوغوښتل؛ هغوی ژمنه وکړه چې دا گنج به پيدا کوي، خو بريالي نه

شول. بيا دا کور د دولت د بودیجې له پاره مهم وگڼل شو؛ دولت امر

وکړ، که د درمونت له اولادې پرته کوم بل څوک غواړي چې په همدې

سيمه کې کېندنې وکړي، دولت ته بايد ټکس ورو سپاري.

ارسن لوپن وويل:

_څومره؟

_د کېندنو د جواز له پاره لس زره فرانکه، خو که يې گنج وموند، په

دريو برخو کې به دوې برخې حکومت ته سپاري. له هغه را وروسته

د پرو کسانو د گنج له پيدا کولو سره علاقه ونه ښوده.

ارسن لوپن جيب ته لاس کړ، ويې ويل:

—مهرباني وکړئ، دا بې هم لس زره فرانکه، هيله کوم، د دولت اجازه
ليک راته واخلي.

والاندریه په حیرانی ورته کتل.

ارسن لوپن وویل:

—یو بل کار هم وکړه! د درمونت د کورنۍ غړو ته ووايه چې
راتلونکی کال د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې زما په تمه
ووسي.

والاندریه وویل:

—ته لیونی یې، هلته هیڅ هم نشته؛ هسې او ازی دي.

—خیر، ته به خپله برخه کمیشن واخلي.

والاندریه قلم ور واخیست او د پیسو د اخیستلو رسید یې ولیکه.
کاغذ یې ارسن لوپن ته ونيو ویې ویل:

—هيله کوم، د پښیمانی په صورت کې باید د اپریل تر پنځلسمې،
اته ورځې مخکې خبر راکړی، خو زه به تر بل اپرېله د درمونت
وارثینو ته څه نه وایم؛ نه غواړم چې دې بېوزله خلکو ته د گنج د
پیدا کولو بېځایه تمه پیدا شي.

ارسن لوپن په خبره کې ورو ولوید:

—نه، همدا نن یې خبر کړه! غواړم چې یو کال خوشاله و اوسي.

دواړه د والاندریه له دوکانه راووتو؛ په کوڅه کې مې ارسن لوپن ته
ووویل:

—د گنج په اړه په څه پوه شوي؟

ویې خندل:

نه، يواځې يوه بنکلي سرگرمي ده.
_خو په دې سيمه کې سل کاله کيندنې کېږي.
_د کيندنو پرځای بايد فکر شوی وای؛ زه د فکر کولو له پاره ۳۲۵
ورځې لرم، خو که مې دا خزانه هېره شوه، ته به يې راپه يادوې.
مياشتې ووتې؛ کله کله به مې د ورکې خزانې يادونه ورته کوله، خو
ارسن لويپن داسې بنکارېده چې له دې موضوع سره کومه دلچسپي
نه لري؛ يو ځل دوه درې مياشتې ورک شو؛ نه پوهېدم چې چېرته
تللی و او څه يې کول. يوه ورځ دخپلو ځينو کارونو د ترسره کولو له
پاره افريقا ته لارم؛ وخت ووت؛ له ارسن لويپن څخه مې هېڅ احوال
نه درلود. کله چې بېرته فرانسې ته راغلم، د درمونت په اړه مې
ځينې اطلاعات ترلاسه کړل؛ پوه شوم چې د درمونت لمسی (زمور)
گاوندی، (خو کاله مخکې له يوه ځوان شتمن سړي سره نامزاده شوې
وه، خو د ځوان کورنۍ په دې نامزادۍ خوښه نه وه؛ همدا علت و چې
ځوان خپله نامزادي فسخه کړه او له يوې بلې شتمنې نجلی سره يې
واده وکړ.

همدا مالومات مې ارسن لويپن ته په يوه ليک کې وليکل، خو هغه
زما يو ليک هم نه ځواباوه. په دې نه پوهېدم چې ليکونه مې ور
رسېږي که نه! په هر صورت، د اپرېل پنځلسمه ورو ورو را نېږدې
کېدله او په پای کې همدا ورځ راورسېده، خو د ارسن لويپن درک نه
و. د غرمې له ډوډۍ وروسته د پارسي سيمې ته ورغلم؛ د کوچي په
سر کې مې څلورکاريگر ماشومان ولېدل چې د درمونت د زاره کور
مخې ته ولاړول.

د یوې زړې ونې سیوري ته ودرېدم. د معاملاتو د لارښوونې د دفتر
مشر والاندريه راغی؛ په مینه یې روغې وکړې، ویې ویل:
_بڼه نو، ملگری دې لا تر اوسه نه دی راغلی؟
لنډ ځواب مې ورکړ:

_نه

والاندريه ټوخي واخيست؛ ویې پرېنجل، له لمره سیوري ته شو؛
ویې ویل:

_د درمونت د کورنۍ غړي مې لا پخوا خبر کړي وو؛ بېوزلو ته تمه
پیدا شوې ده؛ خو کاشکې مې نه وای ورته ویلي؛ ستا د ملگری
درک نشته.

د کور دروازه خلاصه شوه؛ ډله کسان ترې راووتل؛ ټولو زړې جامې
اغوستې وې؛ له څېرو نهیلی بڼکارېدل؛ دوی تر موږ را تاو شول؛ د
ارسن لوپن په اړه یې پوښتنې کولې؛ هغوی ته مې وویل چې راځي،
خو په زړه کې په خپله خبره شکي وم.
زما گاونډی وویل:

_که هغه رانه غی، بیا؟

مخکې تر دې چې ځواب ورکړم، سوالگر بوډا وویل:
_والاندريه ته یې لس زره فرانکه ایښي دي؛ که یې درک ونه لگېد؛
دا پیسې باید موږ ته را کړي؛ په خپلو مینځو کې به یې ووېشو.
خو دې خبرې یو هم خوشاله نه کړ؛ په څېرو کې یې نا امیدې له ورايه
بڼکارېدله.

وخت ووت؛ دوو ډنگرو ميرمنو دېوال ته خوار ولي ولگول؛ خيرن
چاغ سپری عصباني و؛ وروسته يې غوسه له کنټروله ووته؛ له خولې
بې لارې باد شوې، ويې ويل:

—دې احمق سپري پر مور ملنډې ووهلې؛ له کاره او غريبي يې
وايستلو؛ په اوله ورځ لا پوهېدم چې دروغ وايي.
بيا يې په غوسه ماته وکتل؛ تر خولې يې سپکې سپورې راووتې او
غلی ودرېد.

د موټر سايکل غږ راغی؛ غږ په چټکۍ سره را نږدې کېده؛
ورمېرونه کاره شول؛ يو څوک پر موټر سايکل سپور و؛ جامې او
څېره يې په خاورو ککړه وه؛ په موټر سايکل پسې ليکه دوږه
بنکارېدله.

موټر سايکل نږدې ودرېد؛ سپري ته مې په ځير وکتل؛ اه خدايه!
ارسن لوپن و؛ زړې او شکېدلې جامې يې اغوستې وې؛ څېره يې له
دوږو نه پېژندل کېدله.

والاندريه زما غوږ ته خوله رانږدې کړه:

—غلط شوی خو به نه يم؟

ارسن لوپن يې خبره واورېده؛ ويې خندل؛ مخکې راغی؛ ويې ويل:

—نه، يواځې برېټونه مې خرپيلي دي؛ ذهن دې سم کار کوي.

لاس يې را کړ؛ وروسته يې له جېبه يو کاغذ را وايست:

—بناغليه والاندريه! دا يې هم د پيسو رسيد.

بيا يې يوه ماشوم ته وويل:

—هله، له بناره يو کرايي موټر راوله!

ماشوم حيرانې سترگې ورته نيولې وې.
ارسن لوپن خپل ساعت ته وکتل؛ يو دم يې چيغه کړه!
_هله نو، ژر؛ وړی يم، له تندې مې ستونی وچ دی. يواځې پنځلس
دقيقې وخت لرم.
هلک منډه واخيسته؛ زاړه گدا ارسن لوپن ته د وچې ډوډۍ څنډه
ونيوله؛ ارسن لوپن دېوال ته کيناست؛ پر کلکه ډوډۍ يې غاښونه
تینگ کړل؛ په ډکه خوله يې وويل:
_بښنه غواړم؛ په لاره کې ريل له پټلۍ ووت؛ پنځلس نفره مړه
شول؛ اړوم چې له زخميانو سره مرسته وکړم؛ وروسته مې همدا زور
موټرسايکل کرایه کړ؛ تر دې ځايه مې ځان راوړساره. بناغلبه
والاندریه! هېله کوم دا موټرسايکل د هغه خاوند ته وسپاره؛ نوم
يې د موټرسايکل پرتانکی ليکلی دی...
ارسن لوپن خبرې کولې او له حاضرينو يې د ناوخته راتگ له امله
بښنه غوښته. وروسته يې يو دم وويل:
_اه! موټر راغی.
ساعت ته يې وکتل:
_وخت تېر دی.
ټولو په حيرانۍ ارسن لوپن ته کتل؛ ډاډه وم، هغه باور چې ما پر
ارسن لوپن درلود نورو نه ورباندې کاوه.
شېبه وروسته ټول انگړ ته لاړو؛ څا ته ور نږدې شوو؛ څا ته نږدې
لويه تيرپه وه؛ تيرپه تر ډېره د انسان هغه مجسمې ته پاتې کېدل چې

پر ملا کړوپ وي او پر اوږو يې يو مرمريڼ لوبنی نیولی وي. په لوبنې کې غشي ته ورته ډبرين تير بنکارېده.

تيرې زړه وه؛ د وخت په تېرېدو سره يې رنگ بدل شوی و او په هغې کې نقاشي شوي خطونه سم نه بنکارېدل.

ارسن لوپن يوه دقیقه تيرې ته وکتل؛ وروسته يې ورو وويل: _هيله کوم يوه چاره راکړئ!

چاغ گړدي سړي له جبهه تېره چاقورا وايست.

ارسن لوپن لومړی خپل ساعت او بيا غشي ته وکتل؛ شپېه وروسته د غشي د سيوري څوکه د تيرې پر لاندینۍ برخه ولگېده؛ ارسن

لوپن هماغه ځای ته چاقو سيخ کړ؛ په احتياط يې راشنه شوي وابنه ليرې کړل؛ يو درز پيدا شو؛ دوې گوتې يې ور وغځولې؛ يو

کوچینی شی يې را وايست؛ په دسمال يې پاک کړ؛ لمر ته يې ونيو؛ په څير څير يې ورته وکتل، ويې ويل:

_بناغليه والاندریه، دا درسره وساته.

واندریه رېږد بدللی لاس وروغخاوه.

ارسن لوپن وويل:

_د الماسو يوه وره ټوټه ده.

ټولو يو بل ته وکتل؛ په څيرو کې يې خونبي ورټوله شوه.

ارسن لوپن په احتياط د چاقو څوکه تر تيرې لاندې کړه؛ چاک لوی شو؛ لومړی يې يو کوچینی الماس وموند او وروسته يې له هماغه

ځايه د الماسو نورې شپارس ټوټې را وايستلې.

د درمونت د کورنۍ د غړو سترگې رډې راختلې وې، خو یوه هم څه نه
ویل؛ په ځیر ځیر یې د ارسن لوپن گوتو ته کتل.
خو چاغ خیرن سړی بې صبره شو؛ له خوشالی ډکه نارې یې تر خولې
راووته!

— اه خدایه! شکر.

دوې ډنگرې خویندې له ډېرې خوشالي بې هوښه شوې؛ بوډا
سوالگر دعاوې کولې. د وړو— زړو سترگې له اوبښکو ډکې وې. ما
هم په حېرانی تر مجسمې لاندې جوړ شوي درز ته کتل، خو کله مې
چې مخ واړاوه، ارسن لوپن نه و.

په دوهمه ورځ مې خپل کور ته نږدې په یوه قهوه خانه کې وموند.
لومړۍ پوښتنه مې دا وه:

— تا په خزانه کې یوه برخه حق درلود.
ویې خندل:

— د درمونت بېوزلو وارثینو تر ما ډېره اړتیا ورته درلوده.

— خو څنگه دې دا خزانه پیدا کړه؟

ارسن لوپن د قهوې پیالي ته لاس وروغځاوه:

— اسانه وه، بس لږ فکر یې غوښت. درمونت په درېیو تابلوگانو یو
تاریخ لیکلی و؛ زوی یې شارل په زړښت کې عصبي شو او د
لبوتوب حمله ورباندې راغله؛ دهغه د ناروغي په اړه مې یو رواني
ډاکټر وپوښت؛ را ته ویې ویل، چې دا ناروغي پر اعصابو ناوړه
اغېزه پرېږدي او تېریادونه له ذهنه باسي. د شارل په ذهن کې به د

خزاني د پتېدو ځای د خوب په څېر ور گرځېده، خو دی نه پوهېده چې پلار يې خزانه چېرته پته کړې وه. د هغه يو زوړ خدمتگار راته وويل چې شارل به د ژوند په وروستيو کې هر کال د اپرېل په پنځلسمه تر څا راگرځېده، فکر مې وکړ د تابلوگانو تاريخونه مې ذهن ته راغلل؛ پوه شوم چې ټول راز څا ته نږدې په همدې ډبرېنه مجسمه کې دی. ومې ويل:

— نو څنگه پوه شوې چې د غشي سيوري به په دوو بجو د مجسمې پر هغه درز لوبېږي، چې ترلاندې يې خزانه پرته وه؟ ارسن لوپن له قهوي څخه غورپ وکړ، ويې ويل: — د تابلوگانو په تاريخ کې ۲ ليکلي وو؛ فکر مې وکړ د دوو بجو مانا مې ترې واخيسته؛ په دې مانا چې لمر راگرځي او د اپرېل په پنځلسمه دوه بجې به د غشي سوري د مجسمې پر هغه ځای لوبېږي چې ترلاندې يې خزانه پرته ده.

— خو اوازې وې چې درمونت له طلا ډکې کڅوړې درلودې؟ — درمونت له دولت سره مخالفت درلود؛ سره زر ډېر وو؛ د اسانه پتولو له پاره يې د الماسو په اتلسو قيمتي ټوټو بدل کړل؛ پتولو يې ډېر ځای نه نيو. کله چې دولتي مامورين د هغه د نيولو له پاره کور ته ورغلل، سپرې وارخطا شو؛ په بېړه د باندې ووت او الماس يې د همدې مجسمې په يوه درز کې کېښودل. فکر مې وکړ، په سل کاله کې سلگونه خلک يوې خواته روان ول؛ ټول باغ يې پسې وغوښت. زه د هغوی په مخالفه لاره لارم؛ نوې لار؛ نتیجه مې واخيسته، ځکه د

سرو زرو د کڅوړو پتېدو وخت غوښت؛ ځمکه ورته کېندل کېده،
خو د والاندریه په خبره درمونت په پنځو دقیقو کې بېرته کوټې ته
راغلی و؛ وپوهېدم چې د پتېدو شی باید ووړ وي، دومره چې په
پنځو دقیقو کې پټ شي. یوه بل ټکي ته مې هم پام شو؛ هغه وخت د
اپرېل پنځلسمه د ماسپینین دوې بجې وې؛ ده هم د غشې سیوری په
نښه کې؛ دا سیوری همدې درز ته سپنځ و.

ارسن لوپن غلی شو، وېې وخنډل، وېې ویل:
_ خو پوښتنه دې ونه کړه چې په دا سل کاله کې دا الماس ولې پیدا نه
شول؟

په پوښتونکي نظر مې ورته وکتل.

وېې ویل:

_ د خلکو په مینځ کې د سرو زور د کڅوړو او ازه گډه وه؛ ډېر ځای یې
نېو؛ دوی ځمکه پسې اړوله؛ په حقه ول؛ د سرو زرو ډکې کڅوړې به
د مجسمې په یوه درز کې څنگه ځایدلې!

د پاتریس بلوال کیسه همدومره وه. یوه شپبه غلی شو؛ وروسته یې
فرانسوا او د هغې مور ورونیک ته مخ ورواړاوه:

_ ارسن لوپن زړه سوانده انسان دی؛ ده له ډېرو بېوزله خلکو سره
مرسته کړې؛ د دولت غلا شوې خزاني او رازونه یې بېرته دولت ته
ورسپارلې دي، خو هېڅوخت مننې ته نه دی ماته شوی.
ورونیک وویل:

_ ارسن لوپن اوس چېرته لار؟

دم گړی خو یې د افریقا نیت درلود، خو هغه مرموز انسان دی؛ په پلان یې څوک نه پوهېږي؛ ډاډه یم چې له تاسو څخه به د لیک په واسطه احوال واخلي.

پاتریس بلوال غلی شو؛ استفان ته یې وکتل؛ د هغه سر ځوړند و؛ داسې لکه په ژور سوچ کې چې ډوب وي. پاتریس بلوال د ورونيک پر اوږه لاس کېښود، ویې خندل:

—تمه لرم چې د ارسن لوپن وړاندېز ومنئ! د گډ ژوند له پاره تر استفان ښه انسان نه شې موندلی. ورونيک وویل:

—له استفان څخه نه بېلېږم؛ زړه مې دی چې درې واړه، زه، استفان او فرانسوا انگلستان ته لاړ شو او یو څه وخت په ارامه تېر کړو. پاتریس بلوال پوه شو چې ورونيک او استفان په انگلستان کې واده سره کوي. ټولو ته یې لاس ورکړ او له انگر ووت.

۱۴- حیرانونکی مساپر

کال ووت؛ یوه ورخ ارسن لوپن رېل ته وخوت؛ نیت یې و چې د سن د سیند په ساحل کې خپل ملگري وويني، خو د قطار تر حرکت مخکې خو ځوانان رېل ته ور پورته شول؛ سگریټونه یې لگولي وو او یو بل ته یې په ټوکو کې سپکې سپورې ويلي. ارسن لوپن ته دا حالت د زغملو وړ نه و؛ بکس یې ور واخیست او دوهمې کوبې (د رېل کوتې) ته ورغی؛ په کوبه کې یوه میرمن او یو سړی ولاړ و؛ ارسن لوپن په لومړي نظر دا مېرمن وپېژندله؛ یو وخت یې گاونډی وه، خو ارسن لوپن د هغې له سترگو څخه وپوهېده چې دې کوبې ته د ده په راتلو خوبه نه ده؛ بنځې بېرته مخ وړاوه او له سړي سره په خبرو بوخته شوه. ارسن لوپن غلی ودرېد؛ شېبه وروسته یې یو ځل بیا بنځې ته وکتل، خو دا ځل د هغې پرسرو شونډو موسکا پرته وه. سړي په لوړ غږ وویل:

— اه گرانې، زه باید لاړ شم.

دا یې وویل؛ د بنځې مخ یې بڼکل کړ او په بله ایستگا کې له رېله کښته شو.

ناڅاپه د شور او زوږ غږ راغی؛ یو سړی کوتې ته راننوت؛ گاونډی چیغه کړه؛ ارسن لوپن په بیره ور وکتل؛ د بنځې په خېره کې وېره پرته وه. ارسن لوپن ډارن سړی نه و، خو نوی راغلی کس په ظاهره ډېر با اډبه بڼکارېده. دې سړي بڼکلې دریشي او منظمه نیکتایي درلوده؛ لاسونه یې په قیمتي دستکشو پټول.

دا سړی شناخته ورته وایسېد؛ پر ذهن یې فشار راوړ، خو کومه نتیجه یې وانه خيسته. کله چې یې دوهم ځل گاونډی میرمنې ته وکتل د هغې رنگ ترپخوا زیات الوتی و؛ سترگې یې ردې راختلې وې او پرته له دې چې له نوي راغلي سړي څخه سترگې واړوي، په بکس کې یې څه لټول... وروسته یې بکس پر خپل ټټر پورې ټینګ ونيو؛ له ارسن لوپن سره یې سترگې وجنگېدې؛ ارسن لوپن د بنځې په سترگو کې پروت وحشت، پوښتنې ته اړ کړ:

—میرمنې! خوښه مونه ده چې کړکۍ خلاصه کړم؟ تازه هوا به مو پریشاني لیرې کړي.

بنځې نوي راغلي سړي ته اشاره وکړه؛ ارسن لوپن په سترگو کې وپوهوله چې مه و برېږه! زه درسره یم.

ناپېژانده سړي لومړی ارسن لوپن او بیا بنځې ته وکتل او د کوپې په کونج کې غلی ودرېد. درې واړه غلي وو؛ یواځې پر پټلی د رېل د تېرېدو غږ راته؛ کله کله به د څنګ له کوپې د مستو او بې تربیه ځوانانو خندا راغله.

گاونډی میرمنه ارسن لوپن ته ورنږدې شوه په وېره یې وویل:

—دا سړی پېژنې؟

—نه

—ارسن لوپن دی!

ارسن لوپن ته خندا ورغله، وېې ویل:

—امکان نه لري؛ ارسن لوپن د يوه جرم په تور ونيول شو؛ يوه اوونۍ
مخکې يې محکمه وه؛ په خپله مې واورېدل؛ شل کاله قيد ورباندې
ختلی دی.

د ښځې په تندي کې گونځې پيدا شوي:

—پر ما باور ولره؛ خاوند مې په عمومي زندان کې وظيفه لري؛ ويل
يې چې ارسن لوپن وتښتېد.

—که داسې وي، ريل له پوليسو ډک دی، ولې يې نه نيسي؟

—د دې سړي وارخطا راتگ له پوليسو څخه د هغه د تېښتې مانا
ورکوي.

ارسن لوپن ته د ښځې خبرې احمقانه ښکاره شوې، ويې ويل:

—غم مه کوه! که ستا خبره رښتيا وي، په همدې کوپه که به يې
ونيسي.

غلی شو؛ نوي راغلي سړي ته يې کتل؛ نيمايي څېره يې په خولۍ کې
پټه وه. ښځې ته يې وويل:

—نو تاسو ولې وېرېږئ؟

ځواب يې وانه وړېد.

يو ماشوم راغی؛ په لاس کې يې اخبارونه وو؛ ارسن لوپن پيسې
ورکړې؛ يو اخبار يې ترې واخيست او مهم عنوانونه يې تر سترگو
تېر کړل؛ د ارسن لوپن په اړه هېڅ هم نه وليکل شوي.

تېره شپه يې تبه وه؛ سترگې يې نه وې پټې کړې؛ خوب ورته، ځکه
چپرکت ته وځوت.

ښځې په وېره وويل:

_تاسو بايد ويده نه شئ.

ارسن لوپن سترگې پرانيستي؛ بنځې اخبار ور واخيست؛ په ځير
ځير يې ورته وکتل؛ بېرته يې پر چپرکت کېښود.

ارسن لوپن وويل:

_خو ماته خوب راځي.

يوه شېبه يې د رېل له کرکې څخه د باندې وکتل؛ ولاړې ونې او شنه
فصلونه په چټکۍ سره شاته پاتې کېدل؛ وروسته يې سترگې پټې
کړې؛ فکرونو په مخه کړ؛ ارسن لوپن ته د بنځې خبرې حيرانونکې
وې؛ دې بنځې اصلي ارسن لوپن نه پيژانده، خو ولې يې پر رېل چا د
ارسن لوپن شک راغلی و او له ارسن لوپن څخه

په څه خاطر وېرېدله! وروسته دې نتېجې ته ورسېد چې بنځه روحي
ستونزه لري او چټياوت وايي.

يو ناڅاپه يې پر سينه فشار راغی؛ په بېرته يې سترگې رنې کړې؛ نا
پيژانده سړي تر ستوني نيولې و. گاونډۍ ته يې وکتل، تندي يې
ويني و.

ارسن لوپن د ځان د خلاصولو هڅه وکړه، خو سړي پياوړې گوتې
درلودې؛ ارسن لوپن په سختی سا اخيسته.

سړي پوه شو چې که يوه دقيقه نور هم د ارسن لوپن ستوني همدا سې
ټينگ ونيسي، نو مړينه يې حتمي ده، ځکه يې ستوني پرېښود، خو
په ډېره چټکۍ سره يې د ارسن لوپن تر لاسونو پرې تاو کړ؛ ارسن
لوپن د ځان د ژغورلو هڅه کوله چې پښې يې هم وتړل شوې.
د ارسن لوپن په زړه کې ورتېره شوه:

—اه! داسړی تر ما هم چټک دی.

سړي له خپل جېبه پلستر را وایست او د ارسن لوپن خوله یې ور وتړله. وروسته یې د گاونډۍ بکس له غولي راپورته کړ؛ په بکس کې پراته گران بیه جواهرات او قیمتي غمي یې په خپل جېب کې واچول.

بنځې په زحمت سترگې خلاصې کړې؛ په بیړه یې له خپلو لاسونو بنگرې را وایستل او د سړي پنبو ته یې ور وغورځول.

سړی تپت شو؛ په ډېرې خونسردۍ یې یو یو بنگرې جېب ته کړې. بنځې ته ور نږدې شو؛ پر هغې دوهم ځل د بې هوښۍ حمله راغله. سړي سگریټ ولگاوه؛ یو یو غمی یې سترگو ته ونيو؛ وروسته یې د ارسن لوپن جیبونه وپلټل؛ دولس زره فرانکه او د هغه د یادانبت کتابچه په گوتو ورغلل.

ارسن لوپن پیسو ته نه و خواشینۍ، له بل څه وپریږده. ارسن لوپن څو میاشتې مخکې پولیسو د غلا په تور ونيو، خو دا غلا ده نه وه کړې؛ دولت بهانه غوښته؛ په محاکمه کې یې د ارسن لوپن پخوانۍ دوسیې را برسېره کړې؛ قاضي مجرم وپېژاند او شل کاله قید ورباندې وخوت، څو یوه اوونۍ مخکې له زندان څخه وتښتید. ارسن لوپن دومره وخت ونه موند چې په سمه توګه خپله څېره بدله کړي، خو بیا هم ښه و، په ښار کې یې یو شناخته سړي ته سلام ور واچاوه، هغه ونه پېژاند، څو پولیسو هڅه کوله چې ارسن لوپن ونیسي.

ارسن لوپن مجبور شو چې له يوه جعل کاره ملگري مرسته وغواړي؛ هغه هم په جعلی نوم د مدافع وکیل يو کارت ورته جوړ کړ. دې کارت مرسته ورسره وکړه چې تر رېله پورې ځان را ورسوي، خو زړه يې درېږده؛ پر سپک، مغازه، رېل او هر ځای کې خلکو د ارسن لوپن د تېښتې په اړه خبرې کولې. تر ټولو بده لا دا چې اوس پر يوه چپرکټ پورې تړلی و، ژر، يا ناوخته، بس! د پوليسو له پاره تياره گوله وه، هغه يې لاس تړلی نيولی شوی.

ارسن لوپن يوه بله اندېښنه هم درلوده؛ غل په راتلونکي تم ځای کې له کويې څخه کښته کېده؛ بې هوښه ښځه په سد راتله؛ چيغې يې وهلې او پوليس يې مرستې ته را بلل؛ د ده نيول کېدل حتمي وو. له ځان سره يې وويل:

—کاشکې دا غل د ښځې خوله هم ور وتړي، خو غله بې غمه خپل سگرت څکاوه او له کړکۍ څخه يې له ښکلو منظرو خوند اخيست. وروسته يې د ارسن لوپن د يادانې د کتابچې پاڼې واپولې؛ ښځې ته يې وکتل؛ داسې ورته واپسېده لکه ځان چې يې په بې هوښۍ اچولی و، ځکه کله کله به يې د سگرت د لوگي له لاسه له خولې ورو تېوخی را ووت.

رېل تېزو؛ له لېرې د ټکټ ورکونکې چيغې راتلې؛
—د ارش د پله تم ځای را نږدې دی، کوزېدونکي مساپر دې تياری ونيسي.

غل يو ناڅاپه په چټکو گامونو د دوی خواته ور نږدې شو؛ ښځې چيغه کړه او دا ځل په رښتيا بې هوښه شوه.

غل د رېل کړکۍ ته ودرېد؛ په بېره يې د ارسن لوپن بلاپونښ
واغوست.

رېل د سن له سيند څخه د تېرېدو په حال کې و؛ غله خپلې پاڅې ور
پورته او کړکۍ يې خلاصه کړه. ارسن لوپن له ځان سره وويل:

— احمق نه پوهېږې چې له دومره تېز رېل څخه ځان اچول مرگ دی.

رېل په اوږده تونل کې ننوت؛ تياره شوه؛ د ارسن لوپن سترگې رډې
راوختې؛ سړي له کړکۍ څخه خپلې پښې ايستلې وې.

تياره، د رېل لوگي او پر پتلي باندې د رېل د تېرېدو تېره غږ، اه!

مرگ حتمي و، خو د رېل سرعت يودم ورو شو. ارسن لوپن نه پوهېده

چې تونل د ترميم په حال کې دی، خو غله مخکې له مخکې دا فکر

کړی و؛ ده ته مالومه وه چې په دې تونل کې کارېگر کار کوي او د

رېل سرعت به کمېږي.

غله ټوپ کړل او په تياره کې ورک شو.

ريل له تونل څخه ووت؛ ساړه باد کويې ته راغلی لوگي ور سره

يووړ؛ رېل په يوه شنه دره کې روان و؛ ارسن لوپن پوهېده چې يو بل

تونل هم نږدې دی. دا وخت ساړه شمال بڼځه په هوبښ راوسته؛

لومړی يې په خپلو جواهراتو پسې سترگې وغږولې، خوتمه يې

وخته، بيا يې د ارسن لوپن له خولې پلستر ليرې کړې.

بڼځې په بېره وويل:

— د خطر زنگ ووهم؟

ارسن لوپن وخنډل:

— نه، دا کار به دی په خپل وخت کړې و.

—خو وېرېدم، وژلم يې.
غلي شوه، وروسته يې يودم وويل:
—اوس دې باور وکړ چې دا غل ارسن لوپن و؟
ارسن لوپن ويل:
—پوليس به يې پيدا کړي او تاسو به بېرته خپل جواهرات ترلاسه
کړئ.
بنځې سره سا واپسته:
—امکان نه لري؛ ارسن لوپن داسې څوک نه دی چې په اسانۍ ونيول
شي.
ارسن لوپن وويل:
—مېرمنې، غوږ ونيسه، کله چې رېل ودرېد، پوليس راوغواړه ورته
ووايه چې ارسن لوپن دې په خپلو سترگو وليد؛ هر څه يې درنه
يووړل او په تونل کې يې ځان له رېله وغورځاوه. نښه يې تور بلايونس
دی چې په لستونو کې يې اسمانې رنگه شنې ليکې تېرې شوې وې.
ارسن لوپن غلي شو؛ دی په دې فکر خوشاله و، ځکه چې د پوليسو
پام په بله اوبسته.
رېل ورو ورو تم ځای ته نږدې کېده؛ بنځه په فکر کې ډوبه وه.
وروسته يې د ارسن لوپن په غږ جټکه وخوړه:
—پوليسو ته زما نوم هم ووايه! موسيو برلات... ورياده کړه چې ما
پيژنې؛ په دې توگه به زه هم شاهدي ورکړم؛ پوليس به ارسن لوپن
ونيسي او ته به بېرته د خپلو جواهراتو خاونده شي.
ريل لا درېدلی نه و، چې بنځې چيغې کړې!

د خدای له پاره، تبا شوم، هر څه یې رانه یو وړل.
خو پولیس راغلل؛ بنځې یواځې د ارسن لوپن نوم اخیست؛ ویل یې
چې زما نوم وروډن او د زندان د معاون میرمن یم؛ ارسن لوپن غلا
رانه وکړه.

یو چاغ سپری راغی؛ ارسن لوپن یې له دریشی پوه شو چې د پولیسو
مشر دی. د پولیسو مشر بنځې ته مخ ورواړاوه:

داده یې، په خپله ارسن لوپن و؟

هو، په خپله و.

اوس چیرته دی.

د سن سیند ته نږدې یې له رېله ټوپ کړل. د تونل شمالي برخه وه.

غلې شوه؛ خپلې اوښکې یې پاکې کړې وې ویل:

تور بالا پوښ یې پرتن و؛ په لستونو کې یې شنې لیکې تېرې وې.
د پولیسو مشر خپلو ملگرو ته مخ ورواړاوه:

د بنځې خبرې سمې دي.

ارسن لوپن سره سا واخیسته؛ یو پولیس ورغی او د هغه لاس او
پښې یې خلاص کړل.

ارسن لوپن د پولیسو د مشر تر مخ ودرېد، وپې ویل:

بناغلیه! دا سپری ارسن لوپن و؛ بیرې وکړئ، نیولی یې شی؛ که
غواړی نوزه به هم مرسته در سره وکړم.

د پولیسو مشر څه ونه ویل؛ ارسن لوپن شېبه وروسته د رېل د
رییس په دفتر کې و. گڼ کسان ترې را تاوول.

ارسن لوپن ته دا حای خطر ناک مالوم شو؛ هڅه یې کوله چې له گڼې
گونې ځان وباسي، خو د پولیسو مشر یې تر څنگ ولاړ و. د پولیسو
مشر په دوهم ځل د تحقیق غوښتنه وکړه، خو ارسن لوپن وویل:
_بناغلیه! وخت مه ضایع کوه بس، یو موټر راوغواړه او غل ونیسه.
د پولیسو مشر وویل:

_دوه تنه مې د ارسن لوپن په پیدا کولو پسې لیرلي دي.

ارسن لوپن حیران شو:

_څه وخت؟

_لږ مخکې؛ پر بایسکلو لارل؛ ډاډه یم، ارسن لوپن نه شې ترې
تښتېدلای.

ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ، په بې اعتنایي یې وویل:

_فکر نه کوم چې مامورین دي د ارسن لوپن په نیولو بریالي شي؛
هغه هم پر بایسکلو.

_ولې؟

_دا د موټر کارو؛ ارسن لوپن به اوس تر لیرې رسېدلی وي.

د پولیسو مشر وخنډل:

_زموږ د مالوماتو له مخې ارسن لوپن د روین سیمې ته ځي، همالته
به یې ونیسو.

_فکر نه کوم.

_پروا نه کوي؛ هر چېرې چې وي. موږ یې نیسو.

ارسن لوپن وویل:

_داسې ښکاري چې د یامین سیمه یې هدف دی.

د پولیسو مشر په حیرانی ارسن لوپن ته وکتل:

—ته له کومه پوهېږې؟

—په کویه کې یې همدا ویل؛ ما په خپله ولید؛ له جبهه یې د رېل د حرکت لیست را وایست او د رامین سیمه یې په نښه کړه.

د پولیسو مشر ارسن لوپن ته وکتل، خو دا کتل یې اوږده وو؛ د ارسن لوپن زړه ولړزېد؛ له ځان سره یې وویل:

—شک یې نه وي کړی!

یو دم یې وخنډل:

—دوولس زره فرانکه ډېر شی دی؛ ټوله سرمایه مې ده؛ د غله نیولو ته بیرته لرم. که خپل دوه نفره همکاران را سره ولېږئ، نو د ارسن لوپن د نیولو ډېر چانس لرو، ځکه ماته هغه سیمه مالومه ده.

مخکې تر دې چې د پولیسو مشر څه ووايي گاونډی د ارسن لوپن خبرې تصدیق کړې:

—بناغلیه دا سړی موسیو برلات نومېږي؛ اطمیناني شخص دی؛ زموږ د دواړو غلا شوي؛ د هغه خبره ومنه.

د پولیسو مشر به د زندان د مرستیال د میرمنې د غوښتنې په مقابل کې څه ویل! هېڅ، ځکه یې په ډېره مینه د ارسن لوپن پر اوږه لاس کېښود، ویې ویل:

—موسیو برلاته! که د دې غله په نیولو بریالی شوي، قانون به دې تل پوروی وي. خوشاله یم چې د ارسن لوپن د نیولو له پاره دومره زړه کوئ.

د پوليسو مشر ارسن لوپن تر لاس ونيو، يوه موټر ته يې ودر اووه؛ د ماوړ او کاستون په نومونو يې دوه تنه پوليس ور وپېژندل او ويې ويل چې دا دوه پوليس د ده په خدمت کې دي.

موټر حرکت وکړ؛ خو مره چې د رېل له سټيشن څخه لېرې کېده په هماغه اندازه د ارسن لوپن زړه ته ډاډ ور لوېده. موټر په شنه دره کې گړندی روان و؛ ارسن لوپن د ازادۍ احساس کاوه؛ ده د دې دوو دولتي مامورينو په مرسته ډېر څه کولای شوای.

حيرانوونکې وه؛ ارسن لوپن د ارسن لوپن په نيولو پسې ته!! وروسته يې دواړو پوليسو ماوړ او کاستون ته وکتل؛ په زړه کې يې له هغوی مننه وکړه، اه! که دا دوه پوليس نه وای، نو د تلاشي له پوستو به څنگه تېرېده. خو کار نه و خلاص، غل يې بايد موندلی وای؛ له هغه سره يې پيسې او مهم اسناد ول. ارسن لوپن نه غوښتل چې نور څوک يې په رازونو پوه شي.

نيم ساعت وروسته د دارتال سيمې ته ورسېدل؛ د پوليسو په مرسته يې مالومه کړه چې د تور بالاپوښ لرونکي کس د امين د سيمې ټکټ اخيستی دی.

ماوړ وويل:

د امين رېل نولس دقيقې وروسته د بوستي په سټيشن کې د لنډ وخت له پاره درېږي، که ور ونه رسېږو، رېل سرعت نيسي او د پاريس خواته ځي.

ارسن لوپن وويل:

تر هغه ځايه خو مره لار ده؟

درويشت كيلو متره.
ارسن لوپن خپل لاسي ساعت ته وکتل:
درويشت كيلو متره او نولس دقيقې.
موټر حرکت وکړ؛ تېز ته؛ يو ځای لاندې په دره کې له شنو ونو د رېل
تور لوگی راووت؛ لاره خلاصه وه؛ موټر په سلو کې روان و.
د رېل تر حرکت مخکې سټيشن ته ور ورسېدل. په بېرې يې ټولې
کوپې ولټولې؛ د غله درک نه و.
د سټيشن رييس راغی، دوو پوليسو خپل کارتونه ور وښودل، خود
رييس يوې خبرې نهيلي کړل؛ هغه د رېل د يوه کارکونکې له خولې
ورته وويل چې د رېل تر درېدو مخکې يوه سړي له رېله ټوپ کړل او
په گڼو ونو کې ننوت.
ارسن لوپه په غوسه چيغه کړه!
غله د پوليسو موټر ليدلی و.
د سټيشن رييس وويل:
که دوه سوه متره شاته لاړ شی، د غله پلونه به په اسانۍ سره
ومومئ.
خبره يې سمه وه؛ پلونه روښانه ښکارېدل.
ارسن لوپن يوه پوليس ته اشاره وکړه؛ هغه په گڼو ونو کې ننوت، خو
دېر ژر يې چيغه کړه، ارسن لوپن او بل پوليس منډه ور واخيسته؛
لومړي پوليس په سترې سا وويل:
هلته وگورئ! غل تر دېوال واوښت.

ارسن لوپن په بیره مخ ورواړاوه؛ د غله د بلالپوښ ژۍ تر دېوال پټه شوه، خوه غوښتل چې په یواځې ځان غل ونیسي، دی وېرېده چې د غله په جیب کې یا د اښتونه به پولیس وپوهوي چې اصلي ارسن لوپن څوک دی.

ویې ویل:

— بناغلی ماسول! تاسو کین لوری وڅارئ! کاستون به هم ښی.

خواته لار شي، په دې توگه به غل د تېښتې لارونه لري.

یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، ویې ویل:

— که مې مرسته غوښته، تاسو به خبر کړم.

ماسول او کاستون هر یو یوې خواته لارل؛ ارسن لوپن په احتیاط ځانگې لیرې کړې؛ د ځنگل دا برخه گڼه وه؛ د ځانگوله لاسه کړوپه ملا روان و. ځای ځای به یې ځمکې ته کتل، خو په مرطوبه ځمکه او ژېړو رالوېدلو پانو کې د غله پلونه نه ښکارېدل. ارسن لوپن له غونډۍ کښته شو، یو ځای ړنگه وړه کوټه ولاړه وه.

ارسن لوپن په احتیاط ورغی؛ غل په ړنگو دېوالونو کې ولاړ و. پیسې یې شمېرلې؛ ارسن لوپن ټوپ کړ؛ غله توپانچه ورواړوله، خو د ماشې د کښولو وخت یې ونه موند. پرمخې پرېوت، ترڅو چې یې لاسونه ښورول، دروند سوک یې ژامه یوې خواته کړه کړه؛ ارسن لوپن وویل:

— گرانه ملگریه! زه ارسن لوپن یم؛ څه چې دې غلا کړې دي راویې.

سپاره! ژمنه کوم پولیس نه خبرېږي.

غله په حیرانۍ ورته کتل... ارسن لوپن وویل:

—سم نه وایم؟

غله وویل:

—سم وایي.

غل یې پرېښود؛ هغه په پښو ودرېد، خو په چټکۍ سره یې له جبهه تېره چاره را واېسته؛ ارسن لوپن څنگ بدل کړ؛ د غله لاس یې ونيو؛ زنگون یې د غله تشي ته سیخ کړ؛ غله اخ کړل او پر ځمکه پرېوت. ارسن لوپن د هغه پر ټټر کېناست، ویې ویل:

—په مهربانۍ پوه نه شوې!

غل یې پر غور په سوک وواهه، بې هوښه شو.

ارسن لوپن د هغه جیبونه ولټول؛ هرڅه یې ترې یو وړل؛ د غله له جبهه یې د هغه د دیادانت کتابچه را وایسته، خو پانې یې وارولې، ناڅاپه یې له خولې راوتل:

—پیر او فري! مشهور قاتل، هغه څوک چې میرمن دومبرورا او د هغې دوې لوني یې یواځې د زرو فرانکو له پاره ووژلې. د غله څېرې ته څیر شو، ویې ویل:

—اوس پوه شوم چې داسې په رېل کې ولې شناخته راته وایسېد.

وروسته یې په یوه واړه کاغذ کې ولیکل:

—دا دوه سوه فرانکه هغو دوو پولیسو ته ډالۍ چې له ارسن لوپن سره یې د دې مشهور قاتل په نیولو کې مرسته وکړه.

لیک او پیسې یې غله ته نږدې کېښودې، توپانچه یې را واخیسته؛ هوایي ډزیې وکړ؛ له ځان سره یې ویل:

—د ډزه اورېدو سره به پولیس راشي او دا قاتل به خپله سزا وويني.

د گاونډۍ پیسې او جواهرات یې د بې هوښه قاتل پر تتر کېښودل او خپله په گڼو ونو کې ننوت. شل دقیقې وروسته یوه کوچینی بازار ته ورسېد، ملگرو ته یې تلگراف وکړ چې د ځینو ستونزو له لاسه هغوی نه شي لیدی.

هماغه ورځ په شپږ بجې پاریس ته ورسېد؛ په ورځپاڼه کې یې ولوستل چې مشهور قاتل پیراوفري نیول شوی دی.

سهار یې د فرانسې د اکوی په ورځپاڼه کې ولوستل: تېره ورځ ارسن لوپن وټوانید چې مشهور غل او قاتل پیراوفري ونیسي. که څه هم چې ارسن لوپن له قانون څخه سرغړونه کړې، خو بیا یې هم څو ځله خپلو خلکو او وطن ته خدمت کړی؛ ده د طلا زېرمه او مهم اسناد دولت ته وسپارل؛ څه موده مخکې یې د سارک په جزیره کې د معجزې تیره د غلو له منگولو وژغورله؛ د فرانسې ولسمشر بناغلی والانکلای په خپله له ارسن لوپن څخه غواړي چې د وزیرانو شورا ته ورشي او د فرانسې دولت په رسمي توگه له هغه څخه مننه وکړي.

دولت دا پرېکړه هم کړې چې د ارسن لوپن د بند موده را ټیټه کړي، خو که ارسن لوپن دا کار ونه کړي، د ولسمشر د غوښتنې نه د منلو او له زندان نه د تېښتې په خاطر به لاهم د پولیسو تر تعقیب لاندې وي.

د ورځپاڼې دې خبر په خلکو کې گونگوسې پیدا کړې؛ دوی ویل، ارسن لوپن یو قهرمان دی؛ ده د سارک جزیره له غلو څخه وژغورله؛

د دولت غلا شوي پټ اسناد يې بېرته دولت ته ور وسپارل. ټول په يوه خوله ول چې ارسن لوپن بايد وبنښل شي.

خو ارسن لوپن غلی و؛ نه يې څه وويل او نه هم په اجتماع کې وليدل شو؛ د ځينو زړه ته لوېدلې وه چې ارسن لوپن له فرانسې څخه وتلی دی.

دا تصور سم و؛ ارسن لوپن افريقا ته لاړ، خو يوه ورځ يې د فرانسې په اکوی ورځپاڼه کې په خپله امضا يوه مقاله خپره شوه. ارسن لوپن ليکلي و:

"د خلکو له مينې مننه؛ ماته يې په درنه سترگه وکتل، خو زه په مننې پسې نه گرځم؛ لوی هدف مې خپلو خلکو او وطن ته خدمت دی.

د معجزې د تيرې پېښه هم اتفاقي وه. بس، يوه ورځ زما ملگري پاتريس بلوال ليک راوېږه؛ ده غوښتنه کړې وه چې د ورونيک په نوم له يوې ميرمنې سره مرسته وکړي چې د سارک په جزيره کې خپل ورک زوی ومومي.

د سارک جزيرې ته ورغلم او په لنډ وخت کې مې ډېر مالومات تر لاسه کړل. د ورسکي په نوم خطرناک قاتل مې ونيو، خو يو څه ناوخته؛ کنت هرژمون او د جزيرې ډېر اوسيدونکي وژل شوي وو. د دې پېښې بشپړ جريان مې د پوليسو مامور ته وليکه؛ ولسمشر هم ترې خبر دی.

خو بيا هم د پوليسو لخوا ونيول شوم؛ ځان بيگناه راته واپسېد، ځکه له زندانه وتښتېدم. د رېل پېښه هم اتفاقي وه؛ يوه بله خبره!

پوليس د دې پر ځاى چې په مجرم پسې وگرځي، خپل ډېر وخت
بېځايه تېروي او په اوزاو پسې گرځي. دا ځکه چې ډېر پوليس له
تجربه لرونکو کسانو څخه نه دي ټاکل شوي. "
ارسن لويڼ

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**